Mutluluğa Bir Kala

CATHERINE BYBEE

Çeviren: Nihal Akcan

nemesis
KİTAP

1. Bölüm

Katelyn Morrison yaşlı gözlerle kürsüde duruyordu. Tüm dikkatini, gelin ile damada ve ikisinin birbirlerine sevgiyle ettikleri yeminlere vermeye çalışıyordu. Katelyn'in ağabeyi Jack, yeni evlat edindiği oğlu Danny'ye uzandı ve altı yaşındaki çocuğun elinde tuttuğu yüzüğü aldı. Danny gururla sırıttı, çocuğun gülümsemesi ve iç çekişi kilisedeki herkesin dikkatini çekmişti. Jack çocuğa göz kırpınca, Katie kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ağabeyi, gelininde ve onun oğlunda bulduğu mutluluğu hak ediyordu. Katie, ağabeyinin bir Morrison yapmak için seçtiği kadınla ilgili şu ankinden daha mutlu hissedemezdi.

Ancak Katie, boğazının daha da düğümlenmesine sebep olan duyguyu dile getirmek istemiyordu. Ağabeyini kıskanmaya hiç hakkı yoktu. Dahası yeşil, bürünmeyi tercih ettiği bir renk değildi.

Katie omuzlarını dikleştirerek, Jessie'nin Jack'in parmağına yüzüğü takmasına ve yeminini tekrarlamasına tanık oldu. Papaz, Jack'e gelini öpmesini söylediğinde, gamzeleri yüzünde kocaman bir tebessüm şeklinde beliren Jack gelinini kollarına aldı. Jack Jessie'yi arkaya doğru eğip onun kendine ait olduğunu herkese gösterdiğinde, gürültülü Teksaslı bağırışları ve ıslıkları kilisenin çatı saçaklarına doğru yükseldi. Danny ikilinin öpüşmesini

görmemek için eliyle gözlerini kapattığında ise kilisedeki fotoğraf makinelerinin flaşları âdeta çıldırmış gibi patladı.

Katie kahkaha attı ve gözlerinden süzülen yaşlara aldırış etmedi.

Daha sonra, *onun* kendisini izlediğini hissetti, gözlerini yavaşça baş sağdıca doğru çevirirken adamın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Dean'in bakışı Katie'nin içine işlemişti. Daha doğrusu, yüzündeki ifadeye bakılırsa Dean, Katie'nin aklını okuyordu. Adamın yüzünde kısa bir an için beliren, gizlemeye çalıştığı farkındalık, Katie'nin göğsünde devasa bir acı dalgasına yol açtı. O anda kendisini hayatı boyunca hiç olmadığı kadar pişman hissetti.

Jack ile Jessie törendeki konuklara doğru dönerken, Jessie'nin kız kardeşi ve baş nedimesi olan Monica kardeşine gelin buketini uzattı. Katie düşüncelerini ve hatıralarını dizginledi, yengesi gelinliğinin kat kat kumaşına takılmadan kürsüden rahatça inebilsin diye gelinliğin kuyruğunu kaldırmak için Jessie'nin arkasına geçti.

Neyse ki, Jack nikâh şahidi olarak sağdıçlardan birini değil de Dean'i seçmişti. Aksi takdirde, nedime olan Katie akşamın geri kalanı boyunca onunla eşleşmek zorunda kalacaktı. Ona bu denli yakın olmak zaten yeterince zordu. Gece boyunca yan yana durmak bir işkence olurdu.

Lanet olsun, böylesi de işkenceydi.

Düğünün fotoğrafçısı, nedimeleri ve sağdıçları kilisenin dışına çıkarırken konuklar da başka bir tarafa yöneldiler. Gelin ile damat mermer sütunların ve şatafatlı kapıların önünde poz veriyordu. Monica, diğer nedime Nicole ile birlikte Katie'nin yanına geldi. Tepelerindeki bir uğultu herkesin dikkatini gökyüzüne çekmişti.

Kilisenin üstünde bir helikopter dolanıyordu.

"Basın açıklaması için beklemelerini istemek çok mu fazla olurdu?" diye söylendi Katie.

"Geleceklerini söylediğini biliyorum ama... Bir helikopterle mi?" Monica başını geriye doğru attı ve elini siper ederek gözlerini güneşten korudu.

"Tutulan fotoğrafçıdan daha fazla fotoğraf çekebilen, güçlü bir lense sahip makinelerle hem de." Katie hayatının büyük bölümünü hem burada, doğduğu yer olan Houston'da, hem de gittiği diğer her yerde basının ilgisini üstüne çekerek geçirdiğinden onların varlığına aldırış etmemeye alışmıştı. Bugüne kadar yaptığı her hata, paylaştığı her öpücük veya yaşadığı her ilişki mutlaka bir derginin kapağında yer almıştı.

"Lanet resminizi çekin ve defolun." Dean'in sesi öfkeliyken bile Katie'nin omurgasını ürpertmeye yetmişti.

Hemen hemen her ilişkisi dergilere çıkmıştı.

Dean, Tom ve Mike, yanlarındaki kadınlara biraz daha yaklaştılar ve tepelerinde dolanan helikoptere hakaretler yağdırmaya başladılar.

"Hiçbir şeyin kutsallığı kalmadı," dedi Mike.

"Gaylord en azından kapıdaki paparazzileri uzak tuttu."

Katie düğün heyetine, "Babam düğün resepsiyonuna giderken, limuzinden kısa bir görüntü vermeye söz verdi," diye bildirdi. "Diğer seçenekse, kilise arazisine tek bir adım atmaları hâlinde bile, özel mülke tecavüz nedeniyle doğruca hapse girmek olacaktır."

"Hapiste bir gece geçirmek genellikle caydırıcı bir önlem sayılmaz."

Sağdıçların üçü de Katie ile Jack'i yıllardır tanıyorlardı. Her biri güçlü ve paralı ailelerden geliyor ve basını komşularından daha iyi tanıyorlardı.

Helikopterin gürültüsü ve sebep olduğu hava akımı arttı.

Danny endişeli bir suratla Monica ve Katie'nin yanına koştu. "Katie Hala, o helikopter üstümüze mi düşecek?"

Katie diz çöktü ve Danny'nin elini avuçlarının arasına aldı. Halalık rolü yeni olabilirdi, fakat yeğenini korumak ve endişelerini gidermek için duyduğu şiddetli arzu nefes almak kadar doğaldı. "Öyle bir şeyi göze alamazlar. Eğer üstümüze düşerlerse, büyükbaban onları bağlar ve güneşin altında pişmeye bırakır."

Danny'nin gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Büyükbabana paparazzileri ve on altıncı doğum günümü sor istersen."

Katie'nin arkasında duran Dean ve Tom boğazlarını temizlediler. Katie omzunun üzerinden baktığında iki adamın da ellerini salladıklarını fark etti ve o güne ait birkaç düşüncesizce davranışı aklına geldi. "Bir kez daha düşündüm de en iyisi boş ver."

Monica da eğilerek kendi tavsiyesini sundu. "Danny, onlara komik surat yapmaya ne dersin?"

Danny Monica'ya bakıp sırıtarak başını helikoptere doğru kaldırdı ve dilini çıkardı. Her biri parmaklarını oynatıp gökyüzüne doğru yüzlerini buruştururken küçük gruptaki herkes kahkahalara boğulmuştu. Danny'nin kıkırdamaları hepsini şevke getirmişti. Neyse ki helikopterdeki fotoğrafçı onlara odaklanmamıştı, en azından Danny artık devasa metal yığınının üzerlerine ineceğinden endişe ediyor gibi görünmüyordu.

İşin sonunda yüzleri *Inquisitor* dergisinde çıkacak olsa bile, Katie muhteşem göründüğünü biliyordu. Uzun, bordo ipekten yapılmış elbise, kıvrımlarını bir sevgilinin okşayışı gibi sarmalıyordu. Tasarımcı Lorenzo, gelinle birlikte nedimelerini de stüdyosuna almıştı ve her birinin fiziğine mükemmel uyan, birbirinin eşi nedime elbiseleri yapmıştı. Bunu nasıl yaptığıysa bir gizemdi. Aslında imkânsızı başarmak için çalış-

ması gerekmemişti. Monica da Nicole de boyları bir yetmişten uzun olan ince yapılı kadınlardı. Katie biraz uğraşmasının sonucunda ikisine de özel tasarım topuklu ayakkabıların zevkini tattırmıştı. Bir erkeğin dikkatini, kalçayı hareketlendirerek doğrudan popoya çekmeden önce şekilli bir baldıra yönelten ayakkabılardan daha seksi bir şey yoktu. Katie, iki yüz dolarlık ayakkabıları Monica'nın ayaklarına geçirdiği anda yeni bir suç ortağı edindiğini biliyordu.

Katie parmaklarını kulaklarına götürüp paparazzilerle dalga geçtiği sırada bacaklarının uzunluğunun elbisesinden belli olduğuna emindi.

Kahkahaları sona erdiğinde, düğün fotoğrafçısı daha fazla fotoğraf çekebilmek için kiliseye girmelerini işaret etti.

Danny Monica'nın elini tuttu ve onu çekiştirerek içeri götürdü, grubun geri kalanıysa onları izledi.

Katie derin göğüs dekoltesinin gerekenden fazlasını teşhir etmediğinden emin olmak için elbisesini düzeltti.

"Muhteşem görünüyorsun." Katie'nin yanına geldiğinde Dean'in sesi kısık ve heyecanlıydı.

Katie onun geride kaldığını fark etmemişti ve Dean'in yanındayken kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. "Sen de kendine çeki düzen vermişsin, Prescott." Dostum, gerçekten temizlenmişti. Her zaman biraz fazla uzun olan ve gözlerine kadar inen, ama aynı zamanda mükemmel görünen, soluk sarı saçları taranmıştı. Teksas aksanıysa Katie'ye yuvasını hatırlatmıştı. Katie gençken aksanından kurtulmak için çok uğraşmıştı, o zamanlar aksanının onu bir aptal gibi gösterdiğini düşünürdü. Sarışınlar ve zenginler, onu bir budala olarak yaftalamıştı ve Katie bu durumla bir süre mücadele etmek zorunda kalmıştı. Bir doktor veya roket bilimci olsaydı hiç sorun olmazdı. Dünya onu bir vâris olarak görüyordu ve buna uygun bir şekilde muamele ediyor-

du. Katie, on altıncı doğum günü yaklaştığındaysa sonunda patlamıştı. Hormonları coşmaya başlamıştı ve fark edilme arzusu beynine hükmediyordu. Eteklerinin boyu kısalmıştı, pantolonları bedenini sımsıkı sarıyordu. Çok sevdiği yüksek topuklu ayakkabılar boyunu okuldaki çoğu erkekten daha uzun gösteriyordu.

Fakat Katie'nin bakmasını istediği oğlanlar ona bakmıyordu.

Katie bir an için Dean'in gözlerine baktı ve başını hızla çevirdi. Onun çok yakınında durduğunu bildiği için bedeni ürperiyordu. Adamın teninin baharatlı kokusu yüzünden ona doğru eğilerek derin bir nefes almak istiyordu. Katie bu arzusuna direndi ama aralarındaki sessizliği acı verici buldu.

Aklına gelen ilk şeyi söyledi ve ağzından çıkanları duyduğu anda pişman oldu. "Maggie için üzgünüm."

Dean'in çenesi sertleşti. "Beklenen bir durum değildi."

Maggie düğünden bir hafta önce Dean'le nişanını bozmuştu. Jack'e göre Maggie'nin bunu neden yaptığına dair bir açıklama yoktu. Daha sonra Maggie ortalıktan kaybolmuştu ve Dean'den onu aramamasını istemişti.

"Senin için zor olmalı... Yani Jack ile Jessie'yi izlemek."

Tanrı biliyor ya, Katie evliliğe o kadar yakınken ağzının payını alsaydı bir daha asla bir düğüne gitmezdi.

Dean'in dudaklarında sürekli oynaşan tebessüm kayboldu. "Hiç de zor değildi."

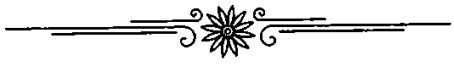
Katie ona saçmaladığını söylemek istedi. Dean'in hayallerini bilen biri varsa o da Katie'ydi. Dean'in planlarının içinde her zaman bir eş ve aile vardı.

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" Tom kilisenin kapısından onlara seslenmişti.

Dean başını eğerek Tom'a karşılık verdi, parmaklarını Katie'nin beline koyarak onu içeri yönlendirdi.

Katie'nin bedenini ateş bastı ve tenindeki her bir sinir ucuna kadar yayıldı. Dean'in dudaklarını kendi dudaklarıyla keşfederken, adamın elini kalçalarına doğru indirmesinin hatırası aklına geldi. Dean de aynı şeyi hatırlamış gibi elini hızla geri çekti. Parmaklarını gevşeterek Katie'ye yolu gösterdi.

Birlikte oldukları zaman geçmişte kalmıştı ve unutulması herkes için en iyisi olacaktı.

"Peki, Katelyn ile aranda ne var?"

Bu soru Dean'i göğsünden vurarak, ayaklarının planlamadığı bir yöne doğru gitmesine yol açtı. Neyse ki, Monica Dean'in dans pistinde afallamasına hazırlıklıydı ve ayak parmağı kırılmasın diye adamın ayağından kaçmak için tam zamanında yana çekildi.

"Ne demek istiyorsun?" Lanet olsun, Dean hatıralarını kafasının içinde kimsenin göremeyeceği kadar derinlere gömdüğünü sanıyordu.

Yanılmıştı.

"Öncelikle, onu ilkokuldan beri tanıdığın düşünülürse ikiniz de zorunlu kalmadıkça birbirinizle konuşmuyorsunuz."

Dean dans pistine göz attı ve Tom'un Katie'yi döndürmesini izledi. İkisi birlikte gülüşüyorlardı ve ilgi odağı olmaktan dolayı çok eğleniyorlardı. Şu anda dans pistinde sadece düğün heyeti vardı. Her düğün töreninin bir parçası olan geleneksel asalet gösterisi, muhtemelen Dean'in o gece bir kadının kollarında geçireceği tek andı. Daha önce Katie ile geçirdiği kısa zamana rağmen, en yakın arkadaşının evlenmesini izlemek unutulması gereken hatıraları uyandırmıştı.

"Bir de şu var," dedi Monica.

"Ne var?" Neden bahsediyorlardı?

"Sanırım bir romanda buna 'kaçamak bir bakış' denirdi. Hayır, 'kaçamak bir süzüş' denirdi. Katie seni izlemediğinde sen onu izliyorsun."

Katie'yi görmezden gelmek imkânsızdı. Uzun, şekilli bacakları, boyunu bir yetmişten daha yüksek gösteriyordu. Kıvrımları lisedeyken Dean'in aklını başından almıştı, bir yetişkin olarak ise onu mahvediyordu. Başının üstünde topladığı sarı saçları en az zarafeti kadar doğaldı. Dikkat çekme yeteneğini çok gençken geliştirmişti ve ilgi odağı olmaktan bıkmışa benzemiyordu. Katie'nin şöhret hayatı, zengin ailelerden gelen diğer genç kızları da içeren bir realite TV şovuyla başlamıştı. Magazin gazeteleri onu çoğunlukla aptal bir vâris olarak gösteriyordu, fakat Dean öyle olmadığını biliyordu. Ortak arkadaşlarının hepsi gibi Katie de üniversiteye gitmişti, tasarım ve işletme bölümünden mezun olmuştu.

Dean düşüncelerini zihninden uzaklaştırarak dikkatini Monica'ya verdi. "Aslında Monica, güzel bir kadınla dans ederken başka bir kadın hakkında konuşmanın kabalık olduğunu *ben* bile biliyorum."

Monica'nın kahkahası yüzünden omuzları içe doğru kıvrıldı. "Benimle zorunda kaldığın için dans ediyorsun. Baş nedimeyle eşleşmen tamamen şans eseriydi."

"Bense benden hoşlandığını sanmıştım."

Monica çekiciydi, esprili ve güzeldi. Başka bir hayatta olsaydı onu daha yakından tanıma fırsatına düşünmeden atlardı. Jack'in ailesi ve arkadaşlarıyla arası iyiydi ama Katie ile ilgili sicili tam olarak mükemmel sayılmazdı. Ayrıldıktan sonra düzenli olarak görüşmek zorunda kalacağı biriyle ilişkiye girmemesi gerektiğini biliyordu.

Gözleri tekrar Katie'ye kaydı.

Monica boğazını temizleyerek Dean'in dikkatini kendi üstüne çekti.

"Asıl sorum şu: Geçmişte olanları mı düşünüyorsun yoksa gelecekte olabilecekleri mi?"

Dean bu sorgulama karşısında lafı dolandırarak Monica'nın eline uzandı ve onu döndürdü. Katie'nin onunla geçirdiği zamanlar hakkında kendisinden daha fazla konuşmadığından emindi.

Monica gülümseyerek Dean'in kollarına geri döndü. "Tüm hafta onunla beraber kalacağım. Sen konuşmazsan o konuşacaktır."

Kadınların birbirlerine açtıkları sırlar onlara kalmış bir şeydi. Bir Y kromozomuna ev sahipliği yapmak Dean'e duygularını kendine saklama hakkını veriyordu.

Dean lisedeyken ağzını sıkı tutma konusunda kendini geliştirmişti. Geçen yıl bu özelliğini korumamış olması çok kötüydü. Şimdiyse hatasıyla yüzleşerek yaşıyordu ve hayatın verdiği ilk derslere geri dönmüştü. *Ağzını sıkı tut, kulaklarını aç.*

Monica, "Ah, pekâlâ," diyerek daha fazla bilgi edinmeye çalışmaktan vazgeçti. "Bana biraz Tom'dan bahset."

Dean bu sürprizin geldiğini görmemişti. "Tom'dan mı hoşlanıyorsun?"

Monica omzunun üzerinden şu kaçamak bakışlardan birini attı, Dean'in onu izlediğini fark etmemişti. "Öyle bir şey demedim. Sadece sohbet konusu açıyorum."

Dean alaycı bir tebessümünün dudaklarında oynaşmasına göz yumdu. "Ah, hayatım berbat bir yalancısın."

Dans sona erdi ve çok geçmeden Jack yanına Tom ile Mike'ı de alarak Dean'in etrafını sardı. Her birine birer bardak viski vererek yüzünde gülünç bir sırıtışla geride durdu.

Dean dile getirme fırsatı bulamadan Mike, "Neyin şerefine kadeh kaldırıyoruz?" diye sordu.

Jack bardağını kaldırdı. "İyi arkadaşlara. Siz beyler, burada bulunarak bugünü daha da güzel kıldınız."

"Ah Tanrım, duygusallaşıyor," diye takıldı Mike.

"Şimdi gülebilirsin, Mikey. Yanında hayatını paylaşacağın güzel bir kadın olduğunda geleceğinin nasıl da parlak görüneceğini bekle ve gör."

Dean Tom'a doğru eğildi. "Ağlamaya mı başlayacak?"

"Bunlardan daha fazla içerse onu da yapabilir."

"Düğün gecesini iple çekiyorsa sarhoş olmayacaktır." Dean'in içinden bir ses Jack'in kocalık görevlerini yerine getireceği için çok mutlu olduğunu söylüyordu.

"Kesin şunu," dedi Mike onlara dönüp. "Dostlara."

"Dostlara!" Hep beraber bardaklarını kaldırdılar ve kehribar rengi sıvıyı tek dikişte içtiler. Dean viskinin boğazını güzelce, yavaş yavaş yakarak akmasına izin verdi. Kadeh kaldırdıkları sırada içtiği şampanya dışında gece boyunca ağzına tek damla içki sürmemişti. Baş sağdıçlık görevini çok ciddiye alıyordu. Belki de gelinle damat bir ay sürecek olan balayı tatilleri için ayrıldıktan sonra biraz rahatlayabilirdi.

"Dostlardan bahsetmişken," diye söze girdi Jack. "Sizden bir iyilik istiyorum beyler."

Dean Jack'in yüzündeki rahat ifadenin ciddileştiğini fark etti.

"Konu ne?" diye sordu Mike.

"Katie."

Dean'in midesindeki viski dibe vurdu ve canını yakmaya başladı. "Ne olmuş ona?"

Dört adam da, sohbetin konusu olan kadını aramak için bakışlarını etrafta gezdirdiler. Dean'in radarı onu hemen bulmuştu. Katie yüzünde şapşal bir sırıtışla babasının ve Danny'nin yanında duruyordu.

"Bana iyi göründü," dedi Tom.

"İyi değil. Gülümsemesi eskisi gibi kocaman değil, her zamanki tuhaf kişiliği de eskisi kadar coşkulu değil. Onun için endişeleniyorum."

"Belki de olgunlaşıyordur, Jack," dedi Tom. Dean'in zihninde bu cümlenin anlamı, Katie'nin düşüncesiz tavırlarından sıyrıldığıydı.

Tom bara uzanarak barmenden bir viski daha aldı. "Bir süredir onu tek bir gazete manşetinde bile görmedim. Belki de göz önünde olmaktan sıkılmıştır. Bir süre sonra cidden bayağılaşıyor."

Dean çenesini kapalı tuttu. Katie'nin kişiliğindeki değişikliği o da fark etmişti.

"Bana, yeni otellerin içini tasarlayabilir miyim, diye sordu." Jack, Morrison İmparatorluğu'na katmak için yeni bir aile dostu otel zinciri kurmaya başlamıştı. İlk bebeğinin yapım aşaması neredeyse tamamlanmıştı. Dean projeyi iyi biliyordu. Ontario, California'daki şantiyeyi Prescott İnşaat işletiyordu.

"Katie bir iş mi istiyor?" diye sordu Tom.

Dört adam da tekrar Katie'ye doğru döndü. Katie yüksek topuklularla oteldeki işçilerin arasında dolanırken seksi poposunun nasıl görüneceğini düşünmek bile Dean'i ürpertiyordu. İşler Empire State Binası'na yıldırım düşmesinden daha hızlı bir şekilde durma noktasına gelirdi.

"Bir işi var zaten," diye düzeltti Jack. "Tasarım ve moda onun işi. Hayır diyebileceğim bir durum değil."

Lanet olsun. "Yani bir süre Ontario'da kalacak." Dean, Katie ile yollarını ayırdıktan sonra tüm hayatını Güney California'ya taşımıştı.

"Katie oradayken Mikey ve senin ona göz kulak olmanızı umuyorum."

"Jack, bizden ne yapmamızı istediğinden emin değilim. Katie asla yalnız kalmaz ve kapısını çalıp bizimle takılmak ister mi diye sorarsak muhtemelen ne yapmaya çalıştığımızı anlar," dedi Mike.

"Sadece ona göz kulak olun, tamam mı?"

"Olacağız," dedi Mike.

Dean başıyla onayladı.

"Görünüşe göre ben bu işten paçayı sıyırıyorum." Tom üçüncü viskisine uzandı. Tom Houston'da yaşıyordu.

Jessie onlara doğru yürürken Dean başını kaldırıp baktı. Jack öne çıkarak karısını kollarına aldı.

"Artık pastayı kesmemizi istiyorlar."

Jack kaşlarını oynattı. "Gece boyunca burnuna pasta sürmeyi bekledim."

Jessie gözlerini kısarak kocasına baktı. "Dikkat et, kovboy. Hayatının geri kalanı boyunca benimle birlikte yaşamak zorundasın."

Çift gülüşerek uzaklaştı.

Katie topuklu ayakkabılarını çıkarıp kendini kanepesine bıraktı.

"Siz Teksaslılar parti vermeyi kesinlikle iyi biliyorsunuz." Monica Katie'nin yanındaki yumuşak deriye gömüldü.

"Büyük, gürültülü ve asla sona ermeyecek gibiydi. Yine de harikaydı."

"Jessie'nin bundan daha mutlu olabileceğini sanmıyorum."

"Jack'in de."

"Bence evliliklerini sonsuza dek sürdüren nadir çiftlerden biri olacaklar."

Katie de aynı fikirdeydi. O da Monica da parçalanmış bir aileden gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı. Katie'nin annesi, kocasıyla çocuklarını terk etmişti ve asla arkasına dönüp bakmamıştı. Kendi oğlunun düğününe katılmaya bile tenezzül etmemişti. Monica ile Jessie'nin babası için de aynısı söylenebilirdi. Babalarıyla nasıl bağlantı kuracaklarını bile bilmiyorlardı.

"Jessie'nin bu yıl içinde hamile kalacağına iddiaya girerim."

"Danny kafasına koyduğunu yaptırırsa çok daha kısa bir sürede bebek gelebilir. Babam daha şimdiden Danny'nin bir kardeşe ihtiyacı olduğunu ima ediyordu."

Monica ayaklarını kalçasının altında topladı. "Babanın bebekler hakkında konuşmadan önce düğün pastasını sindireceğini sanırdım."

"Babam uzun yıllar boyunca çok çalıştı. Sanırım artık yaşlandığı için, kaybettiği zamanı telafi etmek istiyor. Danny'yi seviyor ve daha fazla torun için sabırsızlanıyor." *Jessie ve Jack'ten sahip olmak zorunda kalacağı torunlar.* Bu düşünce Katie'yi kendine getirdi ve boğazının duygu yoğunluğuyla düğümlenmesine sebep oldu. Bütün gece duygusal bir hız treni gibi geçmişti. "Çok yorgunum," diyerek kanepeden kalktı.

"Ben de."

Katie'nin yaşadığı çatı katı süitinin koridorunda ilerlemeye başladıklarında ön kapının zili çaldı. Ses yüzünden ikisi de irkildi. Saat gecenin bir buçuğuydu.

"Ne-"

Monica Katie'nin arkasından kapıya gitti. Tesiste paranın satın alabileceği en sıkı güvenlik bulunuyordu, o yüzden Katie kapıyı açarken güvenliğinden endişe etmedi.

Kapısıyla asansör arasındaki alan boştu.

Hafif bir gürültü Katie'nin dikkatini ayaklarının dibine çekti.

Arkasında duran Monica iç geçirdi.

Katie'nin hayatı boyunca gördüğü en narin, en küçük bebek, kahverengi ve pembe bir battaniye yığınına sarılmıştı ve bir bebek koltuğuna yatırılmıştı.

Katie diz çökerek battaniyeyi bebeğin yüzünden çekti. Pembe dudaklardan yavaş, düzenli soluklar çıkıyordu. Battaniyenin altına bir zarf sokuşturulmuştu. Katie bebeği uyandırmamaya dikkat ederek kâğıdı aldı.

Okunaklı bir el yazısıyla *Katelyn Morrison* yazılmıştı.

"Aman Tanrım!"

Monica Katie'nin düşüncelerini aynen dile getirmişti.

2. Bölüm

Monica araba koltuğunda uyuyan bebeği alarak içeri girdi.

Zarfın arkasını çevirirken Katie'nin elleri titriyordu.

Monica kapının dışını işaret ederek, "Şunu al," dedi.

Dış kısmının tamamı koyun resimleriyle bezenmiş olan büyük, pelüş bir bebek çantası koridorda yerde duruyordu.

Katie çantayı alıp kapıyı kapatarak Monica'nın yanında durdu. İkisi de ne olduğunu bilmiyormuş gibi bebeğe dik dik bakıyordu.

"Kim bebeğini senin kapına bırakır ki?"

Katie'nin en ufak bir fikri yoktu. "Kapıcıyı arayıp, herhangi biri bir çocukla binaya girdi mi veya binadan ayrıldı mı, diye soracağım."

"İyi fikir." Monica uyandırmamaya özen göstererek bebeğin yanına otururken Katie telefonun yanına geçti ve alt katı aradı.

"İyi akşamlar, Bayan Morrison." Gece vardiyasındaki kapıcının neşeli sesi hiç de paniklemiş gibi gelmiyordu. Oysa Katie'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi ve sesi sakinlikten çok uzaktı.

"Merhaba, Alex. Son on dakika içinde birileri aile süitine gelmiş olabilir mi?"

"Sadece siz ve Bayan Mann. Neden? Her şey yolunda mı?"

Hayır, hiçbir şey yolunda değildi. "Bu gece içeri girdiğini fark etmediğin birilerinin olmadığına emin misin? Çocuklu birilerinin?"

Alex'in sesi gerildi. "Beklenmeyen biri gelmedi. Sesiniz biraz endişeli geliyor Bayan Morrison. Güvenliği yukarı göndermemi ister misiniz?"

"Hayır. Hayır, biz iyiyiz. Düşündüm de belki..." Ah, dostum, ne diyebilirdi? "İyi geceler, Alex."

"İyi geceler hanımefendi."

"Bir şey görmemiş mi?" Monica konuşmayı dinlemişti.

"Hiçbir şey."

"Bu nasıl olabilir? Ben geldiğimde resmen bebekliğime kadar sorguladılar..." Monica bebeğe baktı. "Ah, yersiz bir şaka oldu. Burada güvenlik mükemmel görünüyor."

"Birilerinin güvenliği aştığı ilk sefer bu değil."

Katie oturup çocuğu seyredebilmek için sehpasında duran dergileri kenara itti. Bebeğin pürüzsüz, mükemmel teni ve başının üstündeki açık renk, ince saç tutamı çok güzeldi. Katie kendine hâkim olamayarak uzandı ve parmağını bebeğin minik yanağında gezdirdi. Bebeğin yumuşak teni Katie'nin koluna bir ürperti yaydı ve kalbinin daha da hızlı atmasına sebep oldu.

"Polisleri aramalıyız."

Katie'nin zihninde alarm çanları çalmaya başladı. "Neden?"

"Katie, birileri bebeğini kapına terk etti. Yetkililere haber vermemiz gerek."

Anneler bebeklerini terk ettiklerinde onları kilise basamaklarına veya hastanelere götürürdü, hatta daha da kötüsü çöp kutularına veya umumi tuvaletlere bırakırdı. Katie'nin bakışı

Monica'dan uzaklaştı ve hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu zarfa yöneldi. Zarf aklından tamamen çıkmıştı.

Zarfı yırtarak açtı ve içinden iki kâğıt parçası çıkardı. Kâğıtlardan biri resmi bir evrağa benziyordu, diğeriyse el yazısıyla yazılmış bir nottu.

Çok sevgili Katelyn,

Çocuğumu bozuk bir sistemde büyütülmesi için yabancı insanlara teslim etmeden önce lütfen bu mektubu oku. İstemediği yükünü paralı birinin üstüne atan ünlü delisi bir çocuk veya arkamdan iş çevirdiğini haykırarak hayatına geri gelecek bir kaçık değilim. Anlamanı sağlamak için çaresiz bir hâlde bu mektubu yazarken yüreği parçalanan bir anneyim.

Kızımı büyütecek, onu sevecek ve ona hayatta yol gösterecek gücüm yok. Bu konuda kimse benden daha üzgün olamaz. Ama benim yapamayacaklarımı sen yapabilirsin, Katelyn. Annesinin kim olduğunu kimsenin sorgulamayacağından eminim. Yapman gereken tek şey onu almak...

Savannah'a isteyerek hamile kaldım, gerçi isteğim tek taraflıymış, ama kızım ona her şeyi verebilecek bir anneyi hak ediyor. Senin hakkında muhtemelen bilmiyor olmam gereken şeyler biliyorum. Kendi çocuğuna sahip olmayı ne kadar çok istediğini ama bunu yapmanın mümkün olmadığını biliyorum. Eğer kalbini benim küçük mucizeme açarsan, daha şafak sökmeden sevgini kazanacaktır. Babası onu kabullenmeye hazır değil, fakat içgüdülerimde yanılmıyorsam günün birinde hazır olacak. Ve hazır olduğunda da ikiniz Savannah'a ihtiyacı olan sevgi dolu yuvayı vereceksiniz.

Her şeyi ayarladım. Savannah'ın anne ve babasını kimse sorgulamayacak. Sorgulasalar bile senin onu bırakmamak için bir yol bulacağına inanıyorum.

Lütfen... Sana yalvarıyorum.

Onu sev, Katelyn. Eğer bir gün doğru olduğunu düşünürsen, kızıma benim de onu sevdiğimi söyle.

Mektupta bir imza yoktu. Mektubu yazan kadının ismi de yoktu.

Katie ikinci kâğıda baktı. Bir doğum sertifikasıydı. Dişlerini sıktı, başı zonklamaya başlamıştı.

'Kapalı Evlat Edinme'[1] kelimeleri kalın harflerle yazılmıştı. *'Çocuğun Adı'* kısmında, *'Savannah Morrison, göbek adı bulunmamaktadır,'* yazılıydı. *'Annesi'* kısmında ise *'Katelyn Marie Morrison'* yazıyordu. Katie gözlerini babanın adının yazması gereken yere çevirdi ve o alanın boş olduğunu gördü.

Uzun, titrek bir nefes verdi.

"Ne yazıyor?" diye soran Monica endişe içinde bekliyordu.

Yengesinin kardeşinden bir şey saklamasına gerek yoktu, o yüzden kâğıtları Monica'ya uzattı. Monica mektupta yazanları okurken, Katie Savannah'ı izledi ve kalbinde küçük bir yarığın açılmasına izin verdi. Savannah'ın annesi kimdi ve Katie'nin en derin sırrını nereden biliyordu?

"Ha siktir."

Yılın en yetersiz ifadesi.

"Annesinin kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Yok."

1 Çocuğun biyolojik ailesi ile evlat edinen aile arasında hiçbir iletişimin gerçekleşmediği, biyolojik ailenin kayıtlarının mühürlü tutulduğu evlatlık biçimidir.

"Ya babası? Anlaşılan annesi onu tanıdığını düşünüyor."

Katie ensesini ovalayarak ıztırap verici bir korku duygusunu durdurmaya çalıştı. "Baba olmaya hazır olmayan bir sürü erkek tanıyorum." Monica'ya her şeyi anlatmak için bir sebebi yoktu. Katie, bebeğin annesinin kim olduğu ve Savannah'ın kapısına bırakılmasının sebebi hakkında daha fazla bilgi edinene kadar susacaktı.

"Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?" Monica ayağa kalkıp odada volta atarak bu soruyu birkaç kez tekrarladı. "Ayrıca senin çocuk sahibi olamayacağını söylerken ne demek istemiş?"

Savannah, sanki uykusunda bir şey emiyormuş gibi minik dudaklarını büzmüştü. Monica'nın sorusuna yanıt verdi. "Çocuk sahibi olamam."

Bunları sesli olarak dile getirmek her zaman acı veriyordu, o yüzden Katie bunu asla yüksek sesle söylemezdi.

"Emin misin?"

Kader onu yerin dibine sokmayı âdet hâline getirmişti. "Eminim." Katie'nin annesi iyi bir anne olamadığından, hayat bu tercih hakkını Katie'nin de elinden almaya karar vermişti.

Monica sehpada Katie'nin yanına oturarak onun elini tuttu. "Çok üzgünüm."

"Ben de." Gerçekten üzgündü. Monica'nın hayal bile edemeyeceği kadar üzgündü.

İki kadın Savannah'a döndü ve onu seyre daldı. Onu izlerken Katie'nin aklından, insanların istenmeyen çocukları belli bir ücret karşılığı kabul ettiği bir eve yerleştirecek olan bir polis memuruna bebeği vermesi ihtimali geçti.

Ya bunu yapmazsa? Katie'nin asla sahip olamayacağı bir mucize tam önünde duruyordu. Günün birinde evlat edinme,

hatta taşıyıcı bir anne araştırma yoluna başvuracağını biliyordu. Lanet olsun, eğer hayat hayalini yok etmeseydi o da şimdi bir anne olacaktı.

Hayali küçük, muntazam bir pakete sarılmış hâlde gerçekleşmişti. Üstelik bu, paranın satın alamayacağı bir hayaldi.

Savannah uykusunda kıpırdandı ve Monica da Katie de ona doğru iyice eğildi. Bebek saniyeler içinde göz kırpmaya ve güzel, mavi gözlerini açmaya başladı.

Katie bebeğin hızlı ve kısa soluklar aldığını hissetti. İnanılmazdı. Mükemmeldi. Savannah kollarını iki yana uzatıp ağzını cüssesinden daha büyük bir esneme için açtı. Ardından ciyaklayarak ağlamaya başladı.

Katie tokaya uzanıp kundağı açtı. Battaniyeyi çıkarıp kollarını bebeğe ilk kez dolarken Savannah onu izliyordu.

"Kafasına dikkat et," diye bildirdi Monica.

"Haklısın."

Katie Savannah'ın boynunu desteklemeye dikkat ederek bebeği kucağına aldı. Küçük kolları, üzerindeki pijamanın içinde oynaşıyordu. Minik bacakları Katie'nin karnına hafifçe vuruyordu. Katie eğildi, bebeğin alnını öptü ve teninin taze, temiz kokusunu içine çekti. Onunla ilgili her şey yeniydi. "Ne zaman doğmuş?"

Monica doğum sertifikasına bakarak, "Bundan iki hafta önce," dedi.

Savannah elini Katie'nin parmağına doladı ve parmağını, *Beni bırakma,* der gibi sıktı.

"Onu bırakmayacaksın, değil mi?" Monica'nın sorusunda bir nebze olsun eleştiri yoktu.

Katie başını önce evet, sonra da hayır anlamında salladı. "Annesi onu kapıma bırakacak kadar çaresiz kalmış olmalı.

Sanırım onu bulmaya ve mektubunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmalıyım."

"Ararken de Savannah'a mı bakacaksın?"

"Polisler onu koruyucu bir aileye verecektir. Ben bu bebeğe, devletin vereceği parayı isteyen birinden daha iyi bakabilirim."

"Anneyi bulamazsan ne olacak?"

"Birileri gecenin birinde kapıma bir bebek bıraktı ve bu tesisin her yerinde kameralar var."

"Giriş salonunda da mı?" Monica ön kapıya doğru baktı.

"En az bir tane var, lobide, ana koridorlarda... Asansörlerde çok daha fazlası var." Bebekli biri mutlaka kameralara yakalanmış olmalıydı.

Savannah kıpırdandı ve ağlamaya başladı. Katie dikkatini yeniden kucağındaki bebeğe çevirdi. Normal sesinden bir ton daha ince bir sesle, "Aç mısın?" diye sordu. Bebeklerde insanların kendilerine ait olmayan bir sesle konuşmasına yol açan ne vardı? "İddiaya varım annen bu çantaya yemen için bir şeyler koymuştur."

Monica elini çantaya soktu, bir biberon ile mama dolu bir kutu çıkardı. "Ben bunu hazırlayayım. Sen de altının değişmesi gerekiyor mu diye bakmaya ne dersin?"

Monica mutfağa gitmek için ayağa kalkarken Katie onu durdurdu. "Doğru şeyi yapıyorum, değil mi?" Dudaklarından dökülen soru ona yabancı gelmişti. Babasının mülkünün yarısının vârisi olan milyoner Katelyn Morrison, hayatını daima yaptığı her işte kendine tam bir güven içinde geçirmişti. Buna rağmen, kucağındaki dört kilodan az olan ve yaygara koparmaya başlamış bebek yüzünden bir sonraki adımının ne olması gerektiğine dair en ufak fikri yoktu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Sen olsan ne yapardın?"

"Ablamı arayıp tavsiyesini isterdim." Monica ve Jessie çok yakındı. Monica hemşirelik okulunu bitirene kadar Jessie ile birlikte yaşamıştı ve Danny'nin bakımında ablasına yardımcı olmuştu. Hayatlarının her gününde para için mücadele etmek zorunda kalmışlardı, fakat birbirlerini seviyorlardı ve birbirlerine bağlıydılar.

"Benim bir ablam yok." Katie zaten bilinen bir gerçeği dile getirdi.

Monica başını salladı. "Artık var. Bence kararı yarına bırakalım. Tabi, Savannah uyumamıza izin verirse. Bunu birlikte göreceğiz."

"Tamam." Bunu yapabilirlerdi. Katie aklının bir köşesine balayından döndüğünde ağabeyini öpmeyi not etti. Jessie ile evlenmesi Jack'in hayatı boyunca yaptığı en akıllıca şeydi. Monica hızla gerçek bir arkadaşa dönüşüyordu.

Dean kendini takipçi bir sapık durumuna düşürmüştü. Katie'nin çatı katı süitinin dışında durmuş, Monica'nın sabah koşusu için binadan çıkmasını bekliyordu. Katie'yi yalnız yakalayabilmek için dün gece Monica'nın egzersiz rutini hakkında bilgi edinmişti.

Jack'in, kız kardeşi hakkındaki endişesi Dean'in zihninde sarsıcı bir dürtüyü tetiklemişti. Bu, aklında olmasını istemediği türden bir dürtüydü. Eski aşkının başının gerçekten belada olmadığını bizzat görmeliydi. Dean bunu dostluk adına yaptığını söylüyordu. Kahretsin, zaten Dean ile Katie'yi bu

kadar uzun süre ayrı tutan şey de Jack ile olan dostluğuydu. İlişkileri sona erdiğinde ise Dean ayrılığın acısını en iyi arkadaşıyla içerek yaşayamamıştı, çünkü arkadaşının bu ilişkiden haberi yoktu.

Yine de Dean, Jack ile Jessie'nin düğününe hazırlanırken zorunlu olarak birlikte geçirdikleri zamanın dışında, Katie ile konuşmadığı bir buçuk yıl boyunca onun hayatını izlemiş ve bilgi sahibi olmuştu. Daha doğrusu uzaktan görebildiği kadarını biliyordu.

Gazeteler, bir vârisin hayatında ihtiras ve haber değeri taşıyan her değişime değiniyordu. Katie'nin, ondan ayrıldıktan sonra eski sevgililerinden birinin kollarına atladığını biliyordu. Bu da onun Dean'le aynı duyguları paylaşmadığını kanıtlıyordu. Geri dönüp baktığında, kendisinin de Maggie'yle bir ilişkiye atladığını ve ayrılığın ikisi için de muhtemelen en iyi şey olduğunu biliyordu. Ne sorunu vardı da kadınlar onunla kalmak istemiyordu? Bu düşünceye aylarca kafa patlattıktan sonra sonunda *sonsuza dek mutlu yaşadılar* fikrine sırt çevirmişti. Elbette, Jack Jessie ile evlenerek bunun bir fantezi dünyası gibi görünmesini sağlamıştı ama genel olarak kadın cinsi söz konusu olduğunda Dean'in her türlü uzun süreli ilişkiyle işi bitmişti. Şart aramayan ilişkilerle başa çıkabilirdi.

Bağlılık ve gelecek vaatleriyse kesinlikle ona göre değildi.

O hâlde Houston yazının kavurucu sabahında, Monica'nın sıska poposunu birkaç blok koşturmasını bekleyerek ne halt ediyordu? Kafasının içinde dolanan bu soru yüzünden binadan ayrıldı ve kiralık arabasına dönmeye karar verdi. O sırada Monica binadan çıktı, güneş gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirerek kapıcıya el salladı.

Monica ters yönde koşmaya başlayınca, Dean güneş gözlüğünü çıkardı ve lüks binaya girdi.

Danışmaya doğru yürüdü, çalışanların bir yıl içinde değişmemiş olmasını umuyordu.

"Bay Prescott, sizi tekrar görmek ne hoş." *Ve engellerin biri aşılmıştı bile.*

"Merhaba, Bayan May. Her zamanki gibi çok güzelsiniz." Bayan May altmışlı yaşlarının sonlarındaydı ve bekâr kadın statüsünden çok uzaktı.

"Oldum olası şakacıydınız." Kadın, Dean'e göz kırptı. "Bayan Morrison'a yukarı çıktığınızı bildireyim mi?"

Dean kadına eliyle durmasını işaret etti. "Gerek yok, geldiğimi biliyor," diye yalan söyledi.

"İyi günler, Bay Prescott."

Dean asansörlere yönelmeden önce Stetson marka şapkasını kadına doğru eğerek ona selam verdi. Asansöre bindiğinde Bayan May'in, geçmişte defalarca yaptığı gibi, Katie'nin çatı katı dairesine giriş izni verdiğini gösteren yeşil ışık yandı. En azından çalışanların Katie'yi ziyaret ettiğini bilmelerini istediği zamanlarda olduğu gibi. Otelin çatı katına kimsenin haberi olmadan da defalarca girmişti. Katie ve Dean gizlilik oyununu severlerdi. En azından ilişkilerinin başlarında... Saniyeler sonra Katie'nin kapısının önünde duruyordu ve eli meşe girişe uzanırken tereddüt içindeydi.

Kabullen ve yap, diyerek kapıyı hafifçe yumrukladı.

Birkaç saniye geçti ama Katie kapıya gelmedi. Dean kapıyı tekrar çaldı, bu kez daha telaşlıydı. Kapı ziline uzanmak üzereyken kapı aniden açıldı. "Ne?"

Dean geri çekildi; Katie'yi baştan aşağı süzerek dağınık görüntüsünü inceledi. Katie'nin üzerinde bir bornoz vardı, elbette eğlence düşkünü hayat tarzı düşünülürse bu şaşılacak bir durum değildi, fakat saçının dağınık hâlde toplanması ve göz-

lerinin altındaki koyu renk halkalar, Dean'e Jack'in sözlerini ciddi ciddi düşündürdü.

"Katelyn."

Katie kapıyı iyice açmak yerine arkasına saklandı ve kapıyı ikisinin arasında bir bariyer olarak kullandı. "Burada ne işin var?"

Burada *ne* işi mi vardı? "Jack seni kontrol etmemi istedi."

Katie'nin gözleri kısıldı, alnı şüpheyle kırıştı. "Beni daha dün gece gördün."

"Doğru. Ancak orada pek konuşamadık, yanılıyor muyum?"

Katie esnememek için eliyle ağzını kapattı ve başını salladı. "Ne hakkında konuşmamız gerektiğinden emin değilim Dean. Ben iyiyim. Jack kendi işine baksın." Katie omzunun üzerinden içeriye doğru baktı ve Dean'in içeriye dalmasını engellemek ister gibi kapıyı sıkıca tuttu.

"Senin için endişeleniyor, ben de öyle. Beni içeri alacak mısın yoksa bu konuşmayı koridorda mı sürdüreceğiz?" Dean onun ne sakladığını merak etmeye başlamıştı.

"Uygun bir zaman değil." Katie neredeyse fısıldayarak konuşuyordu.

Aniden dank etti.

"Yalnız değilsin," dedi Dean. İçinde bir şeylerin sızladığını hissediyordu. Lanet olsun. Onun sızılarla falan işi olmazdı.

"Hayır, öyle değil... Ya da evet, öyle... Şimdi müsaade edersen..."

Katie kapıyı kapatırken Dean ayağını uzatarak onu durdurdu.

Katie yalan söylüyordu. Dürüst davranmadığında sol gözü hafifçe seğirirdi. Dean bunu flört etmeye başladıklarında fark etmişti. "Ne saklıyorsun Katie?" Sesi endişeyle yükselmişti.

"Şşş!" Katie omzunun üzerinden bir kez daha içeri göz attı, sonra gözlerini Dean'e çevirdi. "Kötü bir zaman, Dean. Kahve içmek için buluşmaya ne dersin... Daha sonra?"

"Şu anda bir kahveye hayır demem." Dean Katie'nin neyi koruduğunu görmek için, davet edilmeden kapıyı iterek açtı.

Çatı katının oturma odası hatırladığı gibiydi. Her şey eskisi gibi görünüyordu. Etrafa bakındı, Katie'nin kapının yanında durduğunu ve kapıyı açık tuttuğunu gördü.

"Neler oluyor?"

Katie ellerini kalçalarına koyarak dudaklarını büzüştürdü. Tepesi attığında hep böyle bakardı. Dean bu bakışı çok iyi bilirdi. "Hiçbir şey. Artık gider misin? Henüz duş bile almadım ve *seni* ağırlamaya hazır değilim."

Pembe, pofuduk bornozun içinde, saçı başı dağınık bir hâldeyken seksi görünmemeliydi, fakat seksiydi. Dean, Katie'nin saçlarıyla oynadığını hatırladığında bedeninin heyecanlanmasından utanç duydu. Bir buçuk yıl öncesine ait bir hatıraydı bu.

"Sen hazırlanırken burada beklerim."

Dean kanepeye oturdu, dirseğini dizine dayadı.

Katie ayağını yere vurdu. "Ne kadar ahmak olduğunu hiç fark etmemiştim, Dean Prescott. Seni burada istemiyorum ve kendi iradenle gitmezsen güvenlik görevlileri eşliğinde gidersin."

Katie'nin tehdidi boşunaydı ve bunu ikisi de biliyordu. Dean göz kırparak şapkasını başından çıkardı.

"Lanet olsun, Dean!" Katie'nin sesi bir süredir konuştuğu fısıltıdan çok daha yüksekti.

Dean Katie'nin hiddetine gülmeye başlamıştı ki, Katie'nin odasından yabancı bir ses geldi.

Katie'nin gözleri hızla yatak odasının kapısına çevrildi. Genç kadın donup kalmıştı ve beti benzi atmıştı.

Ses tekrar duyulduğunda Katie dikkatini Dean'e geri verdi. Daha sonra ondan asla beklenmeyecek bir şey yaptı.

Olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Dean onun paniklediğini anlamıştı, kanepeden fırlayarak ayağa kalktı ve Katie'den önce davranarak yatak odasının kapısına koştu.

Katie nefes almaya çalışırken, göğsü bornozunun içinde hızla inip kalkıyordu.

Dean kapı tokmağını sıkıca kavradığında Katie onu durdurmak için elini uzattı. Tenlerinin teması Dean'in bedeninde istemediği ve beklemediği bir heyecan dalgası yaratmıştı.

Dean Katie'nin gözlerinin içine baktığında onun da aynı heyecanı hissettiğini gördü.

Bir bebeğin ağlama sesi onu rüyasından uyandırınca kapıyı bıraktı ve Katie'nin onu iterek kapıdan uzaklaştırmasına izin verdi.

Burada neler oluyordu?

3. Bölüm

Seçeneği kalmayan Katie, Dean'in yanından geçti ve Savannah'ı kucağına almak için koştu. Bebek bu kez üç saat uyumuştu, gecenin bir vakti kapısında belirdiğinden beri en uzun uyku süresi bu olmuştu. On dakika daha bekleyememesi ne kötüydü, bu sayede Dean hiçbir şey öğrenmeden gitmiş olurdu.

ŞimdiyseKatie, bir bebeğin neden devasa yatağının ortasında yattığını açıklayacak inandırıcı bir sebep bulmalıydı.

Katie eğilerek minik kundağı kucağına aldı. Savannah'ın çığlıkları Katie onu göğsüne bastırınca mızıldanmaya dönüşünce Katie'nin saniyeler önce hissettiği yorgunluk da buhar olup uçtu. "Acıktın mı, bebecik?" Katie Monica'nın gösterdiği gibi serçe parmağını Savannah'ın ağzına götürdü, bebeğin parmak ucunu ısırmasını ve kuvvetlice emmesini izledi. "Hadi bakalım, senin için yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

Katie Savannah'ı kucağında sıkıca sabitleyene kadar kıpırdandı ve odadan çıkmak için arkasını döndü. Orada olduğu neredeyse aklından çıkmış olan Dean'le göz göze geldi.

"Yani sakladığın şey bu muydu?"

"Saklamıyordum," dedi Katie gereğinden hızlı bir şekilde. "Sadece onu uyandırmanı istemedim."Dean ne düşünürse düşünsün Katie başına bela olacak bir dizi yalan söylemek yerine ona olabildiğince az bilgi verecekti.

Katie kucağında Savannah ile mutfağa yöneldi. Sadece birkaç saat içinde bir eliyle Savannah'ı tutup diğer eliyle iş yapma yetisini kazanmış olması çılgıncaydı. İşi çok da kolay değildi ve aynı anda birkaç işi halletme konusunda yavaştı, fakat gittikçe kolaylaşıyordu.

Dean onu izliyordu. Ne düşündüğüyse tam bir muammaydı. Böylesi daha iyiydi.

"Kim o?"

"Adı Savannah." Katie her yalan söylediğinde Dean'in yakaladığını bildiği için ona sırtını dönmüştü. "Bir arkadaşım için ona göz kulak oluyorum."

"Kim?"

"Tanıdığın biri değil. Buzdolabından bir biberon verebilir misin?" Katie onu işe koşmanın sorularına son vermesini umuyordu.

Dean ona önceden hazırlanmış bir biberonu uzattı, Katie de biberonu ısınması için ocağın üstündeki su dolu bir kaba koydu.

Savannah ağlamaya başladı ve Katie bebeği susturmak için ileri geri sallanırken buldu kendini. "Bir dakika içinde hazır olacak," diye mırıldandı. "Ah, kesin altının da değişmesi gerekiyordur." *Yemek yerler, uyurlar ve altlarının değiştirilmesi gerekir. Anneliğe hoş geldin.* Monica'nın sözleri Katie'nin zihninden bir film şeridi gibi geçti.

"Şuna göz kulak ol, tamam mı?" Katie şişeyi işaret ettikten sonra Savannah'ın ihtiyaçlarını gidermek üzere Dean'in yanından geçip gitti.

Yatak odasına döndüğünde yüzünde şaşırtıcı bir tebessümle bebek bezini değiştirmeye koyuldu. Dean *bebek bakıcılığı* mazeretini yutmuşa benziyordu. Zaten neden yutmayacaktı ki? İşin doğrusuna kesinlikle inanmazdı.

Katie, Savannah'ın üstünü değiştirmeye, karnını doyurmaya ve Dean'i kapı dışarı etmeye odaklanarak sonraki yarım saati zihninde planladı.

Minik pijama Savannah'ın çırpı bacaklarından sıyrılıp çıkmıştı. Katie eğilerek bebeğin ayak parmaklarını öptü. Ne paha biçilmez bir hediyeydi. İnsan ondan nasıl isteyerek vazgeçebilirdi? Bu düşünce Katie'nin aklından hiç çıkmıyordu. Uyuyabildiği o nadir anlarda bile, gecenin bir yarısı kapısından uzaklaşan çaresiz bir anneyi hayal etmişti.

Ne var ki, annelerin hepsi aynı değildi. Katie'nin annesi yıllar önce çekip gitmişti, bir kez olsun arkasına dönüp bakmamıştı. Katie gitmesinden önce bile annesini bir sis gibi saran itici hoşnutsuzluğu hatırlıyordu. Kahretsin, babasının kâhyası Beth ve Bea Halasından bile, annesinden göreceğinden çok daha fazla sevgi görmüştü.

Ya Savannah'ın annesinin bıraktığı mektup aslında samimi değilse? Ya kadın bir anne olmaya hazır değilse, bebeğini bıraktıysa ve omzunun üzerinden bile geri dönüp bakmadıysa?

Katie bu düşünceyi aklından hemen defetti. Bu annenin, kızı için güvenli bir yuva bulmaya son derece ihtiyacı olduğuna dair birçok işaret vardı. Mektupta Savannah'ın sabah olduğunda Katie'nin kalbini kazanmış olacağı yazıyordu ve Tanrı biliyor ya aynen öyle olmuştu.

Katie bebeğe bacak arasından iliklenen lavanta rengi pamuklu bir üst ve beline de minicik bir etek geçirirken, bebek bakımı için gerekli olan tüm malzemeleri düşündü.

Daha fazla bebek bezi, ıslak mendil ve mama almalıydı. Sırada kesinlikle birkaç tane daha kıyafet ve bir bebek beşiği vardı. Battal boy bir yatağın ortasında uyuması güvenli değildi. Yuvarlanıp düşerse incinebilirdi. Belki de Katie'nin gerçek-

leşecek aşamaları listeleyen bir bebek kitabını elinin altında bulundurması faydalı olurdu. Monica bebekler hakkında her şeyi biliyor gibiydi, fakat Katie de Savannah'a bakabilmek için bebeğin ihtiyaçlarını anlayabilmek istiyordu.

Mutfaktaysa Dean biberonu kaptan çıkarmıştı ve dalgın bir ifadeyle elinde tutuyordu.

"Hazır mı?"

"Bilmiyorum. Ama kaynamaması gerektiğine oldukça eminim." Dean biberonu vermeden önce Katie'nin mutfak tezgâhına oturmasını bekledi.

Monica'nın ona dün gece öğrettiği gibi mamanın sıcaklığını kontrol etti. Süt hâlâ biraz soğuktu, fakat Savannah'ın mızıldanmaları tam anlamıyla, bana yiyecek bir şeyler ver, der gibi bir ciyaklamaya dönüşmüştü.

Savannah biberonun emziğini ağzına aldığı anda sustu ve mamayı iştahla emmeye başladı.

"Mini minnacık bir şeye göre çok fazla yiyorsun."

Savannah önündeki biberona pek odaklanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ona ne kadar süre bakıcılık yapacaksın?"

Katie yutkundu, Dean'in gözlerine bakmaktan kaçındı. "Sadece bugün için."

"Ne zamandır bakıyorsun?" Dean tezgâha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dün geceden beri."

"Dün gece düğündeydin."

Doğru ya. Bir bebeği gece yarısından sonra birine bırakmak kulağa iyi gelmezdi. "Demek istediğim dün geceden önceki geceden beri. Uzun süre uyumuyor, saatler sanki hızla akıp gidiyor."

Dean başıyla onayladı, yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Katie oturduğu yerde kıpırdandı, Dean'in bakışları onu huzursuz ediyordu. "Sen niye gelmiştin?"

"Benden bir an önce kurtulmak mı istiyorsun?"

"Aslında evet. Ziyaretçiler için hazır olmadığımı söylemiştim ve artık sebebini biliyorsun. O yüzden uslu bir çocuk ol ve kendi kendini uğurla." Katie'nin sesindeki baygın yumuşaklığa hafif bir Teksas aksanı da eklenince, genellikle tam da istediği etkiyi yaratırdı.

Ne yazık ki, Dean onun çekiciliğine hemen kapılacak biri değildi.

"Dün gece bebek bakıcılığı hakkında bir şey söylemedin. Nedenini merak ediyorum."

"Evine git, Dean."

"Ayrıca bir anne ne zamandan beri yeni doğmuş bebeğini bir arkadaşında yatılı bırakıyor? Bebek bir aydan daha büyük olamaz."

"İki haftalık." Katie ağzından çıktığı anda bunu söylediğine pişman oldu. Kahretsin, çenesini cidden kapalı tutmalıydı.

"Göbek bağı düşmüş mü bari?"

Doğru ya, Savannah'ın göbek deliği demek ki o yüzden pembeydi. Katie başını eğip kucağına baktı.

Dean ise yavaş, zahmetsiz adımlarla üstüne gitmeye devam etti.

Dean konuştukça odadaki oksijen azalmaya başladı ve o tanıdık kapana kısılma hissi Katie'yi sarmaladı. Dean eğilerek elini masada Katie'nin arkasına koydu. Bir doksan boyunda, çelik gibi sert kaslı cüssesini Katie'nin gözünü korkutmak için kullanıyordu. Katie çaresiz bir bebeği kucağında tutuyor olma-

saydı Dean'i itip geçerdi ve onu sivri diliyle azarlardı. Zaten fazlasıyla boşboğazlık etmişti, o yüzden ağzını kapalı tuttu.

Dean Katie'ye diş macununun kokusunu alabileceği kadar yaklaşarak, "Ağzından dökülenlerin hepsi saçmalıktan ibaret Katelyn ve doğrusunun ne olduğunu bulmakta kararlıyım."

Tam o anda Savannah mamayı bitirdi ve biberondan birkaç yudum boş hava çekti. Katie biberonu bebeğin ağzından çıkarıp onu omzuna kaldırdı. Katie bunu yaparken Dean geri çekildi.

Genç kadın, Dean'in daha fazlasını öğrenmesini engellemeye kararlıydı ve gazını çıkarmak için bebeğin sırtını sıvazladı. Savannah minik cüssesine uyacak hafif bir gaz çıkarmak yerine yüksek sesle geğirdi. Geğirmesiyle birlikte içtiği mamanın yarısı da geri çıktı ve hem Katie'nin üstü hem de Savannah'ın giydiği yeni kıyafet kusmuk içinde kaldı.

"Olamaz." Katie bornozunun koluyla Savannah'ın çenesindeki kusmuğun bir kısmını sildi.

Dean hafifçe sırıtınca Katie'nin tepesi attı. "Evimden defol."

"Neler döndüğünü anlatana kadar olmaz."

"Biraz meşgulüm, Dean. Paranoyalarınla uğraşmak bugünkü yapılacaklar listemde yer almıyor." Katie mutfaktan hızla çıktı ve dış kapıya doğru yürüdü. Bebeği diğer koluna alıp kapıyı hızla açtı.

"Tamam, gidiyorum. Ancak, geri geldiğimde makul bir açıklama sunmazsan gerçeği bulmak için kendi araştırmamı yürütmek zorunda kalabilirim."

"Cidden mi, peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Dean tepesini gerçekten attırmaya başlamıştı.

"Monica ile başlarım." Katie Monica'nın çenesini kapalı tutma konusunda ondan daha iyi olacağını bildiğinden gülüm-

seyince Dean, "Sonra babana geçerim. Tahminime göre, kızının *yeni doğmuş bir bebekle* evcilik oynaması Gaylord'un epey ilgisini çekecektir."

Katie'nin çenesi sertleşti. İhtiyacı olan son şey babasının ortalığı karıştırmasıydı. Babası gerçeği birkaç dakika içinde ona söyletirdi.

Dean ukala bir ifadeyle sırıttı, Katie'nin yanından dans ederek geçti, sadece bir an durup Katie'nin kucağındaki bebeğe baktı ve göz kırpıp gitti.

Katie kapıyı onun arkasından kapattı... Hışımla.

Dean dans etmeyi kesip yürümeye başladı ve Monica'yı köşeye sıkıştırmak için, Katie'nin evim dediği otelin dışındaki bir duvara yaslandı. Arkadaşı Jack'in Jessie ile ilişkisinden öğrendiği bir şey varsa, o da kız kardeşlerin, yeni edinilenlerin bile, sırları hakkında konuştuğuydu.

Dean'in cevaplara ihtiyacı vardı ve istediği cevapları elde etmesinin en iyi yolu dalavereydi. Bunun asil bir davranış olmadığını biliyordu, fakat umurunda değildi.

Katie'yi Savannah'ı kucağında tutarken ve bebeğe Dean'in yalnızca mutluluk olarak nitelendirebileceği bir ifadeyle mırıldanırken görmek, Dean'in içinde acı, öfke, hatta biraz da umut doğurmuştu. Acıyla ve öfkeyle baş edebilirdi. Bu duyguları anlıyordu. Katie'yi, ikisi için hep istediği bir şeye tutunurken görmenin verdiği acı... Katie düşük yaptığında, ikisinin bebeği rahminden kayıp gittiğinde verdiği tepkiden kaynaklanan öfke...

Ama ya umut? Umut ne içindi?

Dean kendi adına Katie ile bir aile, bir hayat istiyordu. Başlangıçta Katie'nin de aynı şekilde düşündüğünü sanıyordu.

Katie ile sevişmeleri daima muhteşem ve şehvetliydi. Monica'nın koşusunu bitirmesini beklerken, Katie'nin dokunuşlarına nasıl karşılık verdiğini düşünmek bile Dean'in bedeninde beklenmedik bir arzu doğuruyordu.

Dean'e göre, Katie ile ilişkisi dostluğa dayanıyordu, aniden tutkuya ve sonunda da aşka dönüşmüştü.

Katie içinse ilişkileri cinsellikten ibaretti.

Umut bunun neresindeydi?

Köşeyi dönen Monica'nın sarı saçları göründü ve onun gelişi, Dean'i dikkatini yeni amacına vermeye zorladı. Binanın yan tarafından çıkarak Monica ile lobinin girişi arasında durdu.

Monica onu fark edince yüzündeki ifade bir tiyatro sahnesinin inen perdesi gibi değişti. Önce gözlerine yerleşerek dudaklarının bir sırıtışla gerilmesine sebep oldu. Dean gözlerini kasıtlı olarak binanın yan duvarına kaldırıp tekrar ona bakınca ise Monica'nın adımları yavaşladı, tebessümü soldu. Monica bir anda savunma kalkanını kaldırmıştı.

"Merhaba, Dean. Bu-burada ne işin var?"

Dean bir yalanı ne kadar hızlı yakalayabileceğini görmek için Monica'yı soru yağmuruna tuttu. Bu sayede Katie'nin bebek hakkında anlattığı hikâyenin uydurma olduğundan emin olacaktı. "Jack istediği için Katie'yi kontrol ediyordum. Bir oda arkadaşınızın olduğunu söylememiştiniz."

"Oda arkadaşı mı?"

"Savannah."

"Ah..." Monica omzunun üzerinden geriye bakıp Dean'e döndü. "Savannah mı?"

"Bilmiyormuş gibi yapma Monica, Katie'yi gördüm."

"Ah, tamam."

"Dün gece konuğunuzdan bahsetmemiş olman beni şaşırttı."

Monica olduğu yerde kıpırdandı. "Son dakikada olan bir şeydi."

"Doğru, Katie ile Savannah burada birlikte kalıyor... Unuttum, ne zamandan beriydi?"

"Dünden beri."

Dean başıyla onayladı. "Doğru. Annesi bebeği almaya ne zaman gelecek? Katie'nin, Jack'in yeni otelinin iç tasarımını yapması gerekiyor."

"Bunları neden Katie'ye sormadın?" Monica Dean'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ve bilgi vermiyordu. Aslında Katie'nin bariz yalan söylediğini onaylamıştı. Ama sebebi neydi?

"Eli kolu doluydu." *Gerçek anlamda.*

Monica Dean'in yanından geçti ve kapıya doğru döndü. "Eminim Katie hazır olduğunda sana her şeyi anlatır."

"O hâlde anlatılacak bir şeyler var."

"Öyle demedim."

"Evet, dedin hayatım. Fakat kendini strese sokma. Katie'nin bana her şeyi anlatmadığını zaten biliyordum. Düşündüğünden çok daha kolay anlaşılan biri," diye belirtti Dean. İki kız konuşmaya başladığında bilgi edinmek için şansı kalmayacaktı. Hatta Katie'nin kapısına bir daha yaklaşamayabilirdi.

"Neden umursuyorsun?"

Güzel soru. "Jack ona göz kulak olmamı istedi. Onun için endişeleniyor."

Monica şaşırarak başını ileri geri salladı. "Jack mi? Nasıl haberi olabilir ki? Savannah düğünden sonra..." Monica sustu, gözlerini hızla Dean'e çevirdi.

Düğünden sonrası gecenin bir yarısı demekti. Ayrıca nasıl kıvırmaya çalışırsa çalışsın sonucu sorun anlamına geliyordu. "Bak Monica, Katie'nin başı beladaysa yardım etmeme izin vermelisin. Küçük kardeşinin başını belaya sokmasına izin verirsem Jack beni öldürür."

"Katie çocuk değil, Dean. Aklı başında, yetişkin bir kadın. Yardımını isteseydi sana sorardı." Dean, işte o zaman Monica'nın gözlerinin derinliklerine yerleşmiş olan endişeyi gördü. Danny'nin, helikopterin üzerlerine inmesinden duyduğu endişeyi fark ettiklerinde de Monica ve Katie'nin yüzünde aynı ifade belirmişti.

Kahretsin. Katie'nin başı beladaydı. Aynı soru aklına geri dönmüştü. Hangi anne, bebeğini doğumunun üzerinden iki haftadan az bir süre geçmişken başka birine bırakırdı?

"Bana en azından bebeğin ne kadar süre burada kalacağını söyle."

Monica kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Dean onu durdurmak için elini koluna koydu.

"Katie ile konuş."

Demek ki Monica da cevabı bilmiyordu.

Monica klimalı lobiye girerken, Dean'in göğsündeki düğüm aynı Teksas sıcağı gibi boğazına tırmanmaya başladı.

4. Bölüm

Katie'nin zihni öylesine allak bullak olmuştu ki ne düşüneceğini bilemiyordu. Savannah tekrar büyük yatağın ortasında yatıyordu, bu kez uyanıktı ve yumruğunu emiyordu. Katie nereden başlayacağını bilmiyordu. Gitmesi gerekiyordu, olabildiğince çabuk toparlanıp gitmesi ve mazeretler bulması gerekiyordu. Eğer Dean babasını ararsa ve babası onu varlığıyla onurlandırırsa, Savannah'ı yanında tutmak gibi bir seçeneği kalmazdı.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Plan yapmak için. Onu herkesin tanıdığı ve belirli bir rolü üstlenmesinin beklendiği Houston'da bir şey yapamazdı. O rol bebek bezi değiştiren annelik görevini içermiyordu.

Devasa gömme dolabının arkalarında en büyük valizini buldu ve valizi yatağının ayakucundaki koltuğa koydu. Komidininin en üst çekmecesinde bulunan iç çamaşırlarını gelişigüzel alıp valize attı.

Dean babasına bebekten bahsetme fırsatı bulamadan, erkenden California'ya gidecekti. Eğer birileri sorarsa da, Jack'in yeni otelinde çalışma mazereti hızlı ayrılışına açıklama getirmiş olacaktı.

Monica süitinin ön kapısından içeri doğru seslendi. "Katelyn?"

"Buradayım." Kıyafet çantasını askıya asıp açtı. Kulüp ortamlarına uygun üste yapışan elbiseleri bırakıp uzunca etekleri ve pantolonlu takımları çantaya koydu.

Monica yatak odasına girerek, "Kapıda beni kimin pusuda beklediğini tahmin et," dedi.

Katie yürürken aniden durdu ve Monica'ya döndü. "Ah, olamaz."

"Ah, evet! Anladığım kadarıyla Dean ile konuşmuşsun."

Katie'nin kalbi sıkıştı. "Ona bir şey söylemedin, değil mi?"

"Sorular sordu. Cevap vermekten kaçındım. Ama onu başka bir şeye inandırdığımı söylersem de yalan söylemiş olurum. Bebek bakıcılığı olayına bir an bile inanmamış." Monica bakışlarını yatağa, sonra da valize çevirdi.

Katie yumruğunu sıktı. Gitmeliydi. Derhâl!

"Toparlanmama yardım et." Gömme dolaba geri dönüp bir valiz daha açtı ve valizi ayakkabılarla doldurmaya başladı.

"Sen ne... Sen nereye gidiyorsun?"

"California'ya. Seninle birlikte."

"Ama..."

"Lütfen." Bir çift Jimmy Choo marka ayakkabıyı işaret parmağında sallandırıyordu. "Dean'in buraya babamla birlikte dönme ihtimalini göze alamam. Bebek bakıcılığı mazeretinin işe yaraması ve Dean'in Savannah'ı unutması için buradan ayrılmalıyım."

"Bilmiyorum, Katelyn. Sana ait olmayan bir bebeği eyalet dışına çıkarman kanunlara aykırı olmalı."

"Elimde doğum sertifikası var."

"Bunun bir yalandan ibaret olduğunu biliyorsun. Savannah'ı evlat edinmedin. Ayrıca onu kesinlikle istemedin de."

Katie, Jimmy Choo ayakkabılarını valize tıkıp Monica'ya yaklaştı. "Birileri bu yalanı yaratmak için her çareye başvurmuş. Gerçeği ortaya çıkarmayı Savannah'a borçluyum."

"Savannah'a hiçbir şey borçlu değilsin."

Katie yatağa doğru baktı. Savannah yumruğuna bakıyordu.

"Benim yerimde olsan ondan öylece vaz mı geçerdin? Onu en yakın polis karakoluna götürüp onlara bebekle ilgilenmelerini mi söylerdin?"

Monica öfkeyle iç geçirdi.

"Aynen. Şimdi toparlanmama yardım et."

Birlikte çalışarak toparlanma işini çabucak hallettiler.

"Babanın uçağıyla gidemeyiz. Uçağın pilotları, yanında bir bebekle yolculuk ettiğini göreceklerdir."

Katie bunu düşünmemişti.

"Onu otele götürürsen de dedikodu yayılacaktır."

Katie bunu da düşünmemişti.

"Kendimi bildim bileli hep otellerde kaldım. Eğer şimdi kalmazsam birileri şüphelenecektir."

Monica yatağın ucuna oturdu ve Savannah'ın ayaklarını gıdıkladı. "İkinci bir yatak odam var. Birkaç gün benim yanımda saklanabilirsin." Monica hemşirelik okulundayken, Jessie ile birlikte aynı dairede kalıyordu. Artık okulu bittiğine ve Jessie de Jack ile evlendiğine göre daire tamamen ona kalmıştı.

Katie'nin Monica ile kalması, Savannah'ı saklama sorununu en azından kısa bir süre için çözecekti.

"Emin misin?"

"Hayır. Bunun çılgınlık olduğunu düşünüyorum. Ama size sırtımı dönemem. Ayrıca bebekler hakkında çok şey bildiğinden şüpheliyim ve ben en azından Jessie'nin Danny'yi büyütürken yaşadıklarını biliyorum." Monica başparmağını Savannah'ın elinin içine koyup bebeğin minik parmaklarını öptü. "Küçük görünebilir ama tam zamanlı bakım istiyor."

"Yani ona bakmama yardım edecek misin?"

Monica gözlerini Katie'nin gözlerine dikti. "Alışmana yardım edeceğim. Jack'in otelinde çalışmayı, Savannah'ın annesinin gerçekte kim olduğunu bulmayı ve aynı zamanda bebeğe de bakmayı planlıyorsan altı ele ve üç kafaya ihtiyacın olacak. Gerçekten," Monica yataktan kalktı. "Bu çılgın bir fikir. Tam zamanlı çalışıyorum ve nihayet gündüz vardiyasına geçtim. Ayrıca üniversite borçlarımı ödemek için fırsat buldukça mesaiye kalıyorum."

Katie ittifakının hızlıca çöktüğünü hissetti. "Bir dadı tutarım." dedi hızlıca. Ancak, dadı seçeneği sadece her şey düzene girene kadar geçerliydi. Katie'nin Savannah için istediği son şey, onun yabancılar tarafından büyütülmesiydi.

"Benim yaşadığım mahallede onlara bebek bakıcısı deniyor."

"Bebek bakıcısı olsun o hâlde." Kulağa gerçekten daha iyi geliyordu. Daha çağdaştı.

Monica kollarını kavuşturdu, gözlerine şüphe hâkimdi.

"Lütfen."

Monica gözlerini iyice kısarak başını salladı. "Duş alıp otuz dakika içinde çıkmaya hazır olacağım. Şu Teksaslı cazibeni kullanıp son dakika uçuşlarından birinde yer bulsan iyi edersin. İçimde Dean'in bizi akşam yemeğinden önce ispiyonlayacağına dair bir his var."

Katie'nin Teksaslı cazibesi ve babasının parası, istedikleri kadar hızlı bir şekilde uçağa binmelerini sağlayamadı. Birinci sınıftaki biletlerin hepsi satılmıştı fakat ekonomi sınıfında yer

bulmayı başardılar. Monica, Katie ile Savannah'ın birkaç sıra arkasında oturuyordu. Katie ticari bir uçağa binmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu uçakların ne kadar sıkışık olduğunu unutmuştu. Ayrıca bir de bagaj sınırlamaları vardı. İki valizi kendi adına, ikisini de Savannah Morrison adına kaydettirmişti. Uçuş görevlisi, Katie'nin bebek koltuğunu yerleştirmesine yardım etmeyi bitirir bitirmez, pencere kenarında oturan yaşlı bir kadın Savannah'a mırıldandı.

"Ah, ne kadar da tatlı." Katie bebek çantasını bir koltuğun altına, devasa çantasını da başka bir koltuğun altına tıktı. Yerine oturmadan önce, "Teşekkürler," diyebildi.

"Kaç aylık? Bir aylık mı?"

"İki haftalık." Cevabı ağzından aniden çıkmıştı ve ağzından bu sözleri kaçırır kaçırmaz kendi kendine çenesini kapalı tutmasını söyledi.

"Uçmak için fazla küçük değil mi?"

Katie'nin gözleri seğirdi. "Şey, doktor sorun olmadığını söyledi."

"Üç tane torunum var. Artık birer bebek değiller. İkisi liseye gidiyor, biri de üniversiteyi bitirmek üzere ama daima bebeklerim olarak kalacaklar." Tombul, neşeli kadın torunları hakkında konuşuyordu, iki erkek bir de kız torunu vardı ve Savannah başını kadının sesine doğru her çevirdiğinde ona öpücük sesleri çıkarıyordu.

Katie emniyet kemerini bağladı ve elini Savannah'ın minik bacağına koydu.

"Çok hızlı büyüyorlar," diye devam etti kadın.

"Evet, öyle." En azından öyle olduğunu duymuştu.

Yaşlı kadın duraksayarak Katie'nin fiziğini inceledi. "Yeni doğum yapmış gibi görünmüyorsun."

Katie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kadının gözlemi beklediği bir durum değildi. "Evlat edindim." Katie aklına gelen ilk şeyi söylemişti. Her hâlükârda gerçeğe sadık kalmak en iyisi olacaktı. Üstü hafifçe örtülü doğrular tamamen yalan söylemekten daha iyiydi. Gerçekleri yıllarca kıvırmış olması Savannah'ın kimliğini gizli tutmasında işine yarayacaktı.

Katie omzunun üzerinden baktı ve Monica'nın koltuğunun üzerinden onlara baktığını gördü. Katie ona güven verici bir şekilde gülümsedikten sonra başını çevirdi ve etrafını saran insanlardan saklanmak için başını eğdi. Uçaktaki birinin onu tanımasını engellemek için hafif bir makyaj yapmıştı ve koyu renk güneş gözlüğü takıyordu. Birileri onu tanısaydı bile, Katie'nin babasının uçağından başka bir uçakla bir yere gitmediği gerçeğinden dolayı şüpheye düşerdi. Ayrıca eşofman altı giyiyordu...Tanrı aşkına insanların içinde spor kıyafetleri giyiyordu. Giydiği tişört bile Monica'nındı ve üzerinde Savannah'ın öğle yemeğinden bir parça vardı.

Monica ve Katie uçağa binmeden önce, bebek koltuğuna bağlandığında huzursuzlanıp gerekenden fazla ilgi çekmemesini umarak bebeği sırayla etrafta dolaştırmıştı. Bir bebek, özellikle de Savannah kadar küçük bir tanesi, dikkat çekiyordu ve birden fazla kişi onu görmek için boynunu uzatmıştı.

Nihayet son yolcular da yerlerini aldı.

Büyükanne, torunları hakkında konuşmayı sürdürüyordu ve kadının huzur veren sesi Savannah'ı uyutmuştu.

Belki de uçuş o kadar da kötü geçmeyecekti.

Katie'nin aklından bunlar geçer geçmez anons sisteminden yolcuları selamlayan kaptan pilotun sesi duyuldu. Ne yazık ki, anons tiz bir ses çıkarmıştı ve Savannah tamamen uyanıp çığlığı basmıştı.

Katie bebeğin ağzına bir emzik sokuşturmaya çalışırken yolcuların hepsi dönüp ona baktı. Savannah emziği istemiyordu. Uçak terminalden çıkarak ilerledi ve motorların sesi böylesine küçük bir insandan beklenmedik, tiz sesin birazını olsun bastırabildi.

'Böylesine minik bir şey' karşısında çıkan sevgi sesleri ile cilveli tebessümler yerini hızla çirkin bakışlara ve göz yuvarlamalara bıraktı.

"Şşş, sorun yok..." Acı feryatları durdurmak için Katie'nin elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Büyükanne onu biraz cesaretlendirdi. "Üzülme. Bebekler ağlar. Bunu herkes bilir."

Yine de dört sıra boyunca oturan her yolcu çirkin bakışlarını ona yöneltmişti.

Göze batmamak buraya kadardı.

Uçuş yüksekliğine çıktıklarında ve kaptan emniyet kemeri sinyalini kapattığında Katie Savannah'ı bebek koltuğundan aldı, göğsüne yatırdı ve onu biraz olsun sakinleştirmeyi başardı.

Uçuşun yarısı yaygaracı bebeği sakinleştirmekle ve kötü bakışlardan kaçınmakla geçti. Katie yakınındaki insanlara kendi işlerine bakmalarını söylememek için bütün terbiye kurallarını zorladı. Küçümseyen bakışları ve uçaklara bebek bindirmek hakkında pek de sessiz sayılmayan fısıldaşmaları yüzünden onlara çıkışması daha fazla dikkat çekerdi.

Katie bunun Savannah'ın katlanmak zorunda kalacağı tek ticari uçuş olmasını umut ediyordu.

Yere indiklerinde büyükannenin bile sabrı taşmıştı. Katie'nin sinirleri çiftlik ürünleri panayırında pişen soğanlar gibi cızırdıyordu. Bebek çantasını, el çantasını ve bebek kol-

tuğundaki Savannah'ı alarak, valizlerini bulmak için pistin karşısına geçmeye çalışırken, Savannah uyumaya karar verdi. Hava karanlıktı, uçakta sunulan yer fıstıkları bir öğünün yerini tutmak bir yana Katie'de hazımsızlığa yol açmıştı. Bir kadeh şarap bile içememişti. Kucağında çığlık çığlığa ağlayan bir bebek varken şarap içme düşüncesi ona bile sorumsuzca gelmişti.

Monica ona yetişti ve nasıl gittiğini sordu. Yüksek sesle konuştuğu için Katie onu neredeyse yere serecekti. "Nihayet uyudu! Sessiz ol!"

Havaalanının ve yolcuların gürültüsü Savannah'ı biraz olsun rahatsız etmiyordu, yine de Katie Monica'nın sorularının onu uyandıracağını nedense biliyordu.

Monica bebek koltuğunun kenarından göz atarken kızın çenesi düştü. "Oturduğum yerden onu çok fazla duymadık."

"Dalga geçme." İnerken lanet uçaktaki herkes ona kaşlarını çatarak bakmıştı.

"Bebekler ağlar. Büyütme."

"Seyahat etmek için çok küçük." Katie uçaktaki pek çok kadının dudaklarından mırıldanan sözleri tekrarlamıştı. O kadınların birer anne olduğu belliydi. Bebekleri ondan daha iyi tanıyan annelerdi.

"Bebeklerin seyahat etmesindeki en büyük sorun hasta olmalarıdır. Şansın var ki..." Monica bagaj teslim yerindeki yürüyen bantta ilerleyen beş valizden birini aldı. "Ben bir hemşireyim ve küçük Vanna hastalanırsa sana bilgi verebilirim."

Monica'nın deyişiyle küçük Vanna derin uykudaydı. Devasa binada yüksek bir ses duyulduğunda minik elleri seğiriyordu ama uyanmıyordu. Yumuşak yanaklarını öpmek için duyduğu güçlü arzu yüzünden Katie'nin kalbi sıkıştı ama uyanır korkusuyla buna cesaret edemedi.

Monica çantaların hepsini yanlarına aldıktan sonra, "Taksi bulmamız gerekecek," dedi. "Eve birkaç gün daha gelmeyi beklemiyordum ve arabam meşguldü."

Katie iç çekti. Bu da başa çıkabileceği başka bir sorundu. Ayrıca kokan bir taksi, uyuyan bir bebeğin huzurunu kaçırabilirdi. Bebek koltuğunu Monica'ya verdi. "Burada bekle. Bize bir araba bulacağım."

On dakika sonra uzun bir limuzinin arka koltuğunda oturuyorlardı ve Savannah sarkık pembe dudaklarından küçük soluklar çıkarıyordu.

"Nereye, Bayan Morrison?" diye sordu şoför.

Monica adama adresi verdikten sonra aralarındaki camı kapattı.

Limuzin Ontario Morrison Hotel'den gelmişti. Katie şoförün adını bilmese de otele gittiğinde öğrenecekti ve bir şekilde adamın sadakatini kazanacaktı.

"Şoför bebeğin benim olduğunu sanıyor, değil mi?" diye sordu Monica.

Araç kaldırımdan uzaklaşırken Katie adamın kel kafasının arkasına baktı. "Bir bebekle iki kadın görüyor. Ondan kurtulmak için gerekeni söyleyeceğim. Merak etme." Bir kaçamak için zemin hazırlamak bile bir bebeği saklamak kadar karmaşık değildi. Katie'nin düşünceleri Dean'e kaydı. Bebeği ondan saklamak bir dizi karmaşık yalan örgüsü gerektirmişti. Savannah'ı diğer herkesten saklamak ise daha fazla zaman ve çaba gerektirecekti.

O hâlde Katie bunu neden yapıyordu? Ona ait olmayan bir bebeğe sahip çıkmak için neden bu kadar çok çaba sarf ediyordu?

Güneş batmıştı, Los Angeles'ın kenar mahallelerinin ışıkları limuzinin camından hızla akıyordu. Katie'nin bütün ha-

yatı limuzinlerde geçmişti ve etrafı babasının ona sunduğu diğer lükslerle çevriliydi. Dünyayı gezmişti, hem de iki kez. Zengin ve ünlü insanlarla akşam yemeği yemişti, Alp Dağları'nda kayak yapmıştı ve Ege Denizi'nde gemi yolculuğuna çıkmıştı. Paris'te pahalı kıyafetler alacak ve güzel bir yemek ısmarlayacak kadar Fransızca biliyordu, ama mutlu değildi.

Düğünde Dean'i görmesi duygularını harekete geçirmişti ve ona daha iyi zamanları –Dean'le birlikte olduğu zamanları– hatırlatmıştı. Şansına Savannah gelmişti ve ona Dean'le geçmişi haricinde odaklanacak bir şey sunmuştu. Hataları dışında bir şey...

Limuzinden çıt çıkmıyordu. Uçaktaki o gülünç ağlama seremonisi zavallı ufaklığı bitap düşürmüştü.

Havaalanından Monica'nın evine gidene kadar yolculukları tam bir sessizlik içinde geçti ve uzun sürmedi.

"Teşekkür ederim, Gerald." Katelyn sesli söyleyerek şoförün adını zihnine kazıyordu. "Bu gece Monica ile kalacağım. Geri kalan eşyalarımın aile süitine yerleştirilmesini ayarlayabilir misin?"

Aile süiti *The Morrison* oteldeki birkaç çatı katı dairesinden biriydi. Jack otelin inşa edilme sürecini denetlediği sırada o dairede kalmıştı. Artık Jessie ile evlendiğine göre, genellikle Teksas'ta kalacaklardı. Jack babalarının çiftliğinin hemen batısında kalan, beş yüz dönümlük bir arazi satın almıştı ve arazide bulunan eve kendi dokunuşlarını katmakla meşgul olacaklardı.

"Elbette, Bayan Morrison." Gerald, Katie'nin geri kalan çantalarının yanı sıra Monica'nın valizlerini de daireye taşıdı.

Monica Savannah'ı karanlık bir yatak odasına götürdü, Katelyn ise Gerald'ın eline yüz dolar tutuşturdu.

Adam paraya kısaca göz atıp cebine koydu. "Yarın saat üçle on bir arasında müsait olacağım, Bayan Morrison. Yardımıma ihtiyacınız olursa bildirin."

Böylece Gerald Katie'nin tarafına geçmişti.

"Bildiririm."

Katelyn, Gerald'ın arkasından kapıyı kapattı ve topuğunun üzerinde döndü. Monica'nın iki yatak odalı küçük dairesinin tamamı, oteldeki çatı katı dairesinin oturma odası kadardı. Oturma alanı bir mutfak tezgâhıyla pişirme alanından ayrılıyordu. Bir kanepe ve kanepenin yanına bir televizyon koltuğu ancak sığmıştı. Yeni görünen tek mobilya duvara monte edilmiş olan orta boy düz ekran televizyondu. Monica'nın bu daireyi yıllarca Jessie ve oğluyla paylaştığına inanmak zordu. Hayal gücünü uzun süre zorlamasına gerek yoktu, Savannah'ın geleceği konusunda karar verene kadar ikisi çoğunlukla burada yaşayacaktı.

Monica misafir odasının kapısını kapattı. "Uyuyor, o yüzden onu bebek koltuğunda bıraktım. Yarın ilk iş birkaç malzeme almalısın. Jessie, Danny'nin ihtiyacı kalmayan bebeklik eşyalarını depolama alanımız olmadığı için saklamadı."

"Alışverişle başa çıkabilirim. Asıl ihtiyacım olan bir bebek bakıcısı."

Monica mutfakta çaydanlığa musluktan su doldurup suyu kaynatmak için ocağı yaktı. "Bayan Hoyt koridorun ucunda yaşıyor. Programım Jessie'nin programıyla çakıştığında Danny ile kalırdı. Sabah onu ararım."

"Ciddi misin?"

"Bebekleri çok sever ve biraz fazladan para işine yarar. Kocası birkaç yıl önce öldü ve anladığım kadarıyla sabit geliri ona zar zor yetiyor."

Katelyn kalçasını tezgâha dayadı. "Her şey çok kolay olacakmış gibi geliyor."

Monica yüksek sesle güldü. "Kolay mı? Ah, kardeşim, bebek bakıcısı bulmak ve beşik almak kolay kısım. İşini çevir-

mek, orada kalmazken kaldığını sanması gereken otel personelini kandırmak ve seni tanıyan insanların bebekle ilgili sorularını atlatmak... Seni asıl bunlar bayağı uğraştıracak. Bir de yaşayan, soluk alan, sürekli bir şeyler isteyen bu ufaklık var. Topuklu ayakkabılarına ve ipek takım elbiselerine bir süre veda edip tişörtlerine ve kot pantolonlarına kucak açabilirsin. Çocuk yetiştirmek zor ve zahmetli bir iştir. Çalışma saatleri uzundur ve maaşını da kirli bebek bezi olarak alırsın."

Monica'nın sözleri daha zayıf birini korkutabilirdi ama Katelyn'i korkutmadı. Omuzlarını dikleştirdi ve Morrison ailesine yakışır bir cesaretle ayağını öne attı. "Babam bir dönek yetiştirmedi. Savannah tam olarak bana ait değil... Henüz. O veya bu şekilde annesini ve mektubundaki mesajın anlamını bulacağım. Bu olduğunda ya Savannah'ı teslim edeceğim ya da ona Morrison adını kalıcı olarak vereceğim."

Çaydanlığın buharı uğuldamaya başladı ve Monica hemen ocağı söndürdü.

Koridorun ucundan Savannah'ın acı dolu ağlaması duyuldu.

"Görev seni çağırıyor, annecik. Şimdi, Teksaslı azminin neler yapabildiğini görme vakti."

5. Bölüm

Bayan May'e göre Katelyn ile Monica bir ay yetecek kadar valizle otelden ayrılmıştı. Dean Katelyn'in evindeki telesekretere iki kez mesaj bıraktıktan sonra işin aslını öğrenmişti. Eğer Katie telesekreterine her zamanki cevaplarından birini bırakmış olsaydı Dean bu mesajlara aldırış etmezdi. Katie'nin haftalarca sürecek yurtdışı seyahatleri için Teksas'tan ayrılması sıra dışı bir durum değildi. Ancak bu kez tipik açıklamasını bırakmamıştı... *"İtalya'da şarap içiyorum. Eve dönünce sizi ararım."*

Hayır. Katie bu kez telefonuna bu tarz bir mesaj bırakmamıştı ve Dean'in aklına en kötü ihtimaller geliyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu. Bayan May bunu açıklayana kadar da rahat edememişti, Katie aniden gitmiş olsa da en azından ortadan kaybolurken yanında bir arkadaşı vardı.

Dean Katie'nin arkadaşlarıyla konuştu, hiçbiri yakın zamanda doğum yapmamıştı, hatta bebek bekleyen birini tanımıyorlardı bile. O hâlde Savannah kimin bebeğiydi? Ayrıca Katelyn bebeğin kimliğini ondan saklamakta neden böylesine kararlıydı?

İçinden gelen sesi dinleyerek Ontario'daki The Morrison Hotel'i aradı ve Katie'nin oraya gelip gelmediğini sordu. Elbette, çalışanlar onu görmüştü ve otelde uzun süre kalması bekleniyordu.

"Bayan Morrison'a bir mesaj bırakabilir misiniz, lütfen?"

"Elbette, Bay Prescott."

"Ona ben şehre gelene kadar inşaat alanına adım atmamasını söyleyin." Eğer Katie'nin Ontario'daki tek işi Jack'e otelinin tasarımında yardım etmekse Dean'in isteğine aldırış etmezdi. Eğer ondan bir şey saklıyorsa zıtlaşmaktan kaçınırdı. En azından Dean Katie'nin bu şekilde tepki vereceğini düşünüyordu.

"Affedersiniz?" Resepsiyon görevlisi aslında onu duymuştu. Muhtemelen Dean'in söylediklerini Katie'ye aktarmak istemiyordu.

"Adımını bile atmasın. Pazartesi öğleden sonra orada olacağım. Beni arasın."

"Numaranız kendisinde var mı?"

Dean onun numarasını unutmamıştı. "Evet."

Resepsiyon görevlisi telefonu kapattı, Dean ise elindeki telefona uzun uzun baktı. Katie'yi telaşlandırıp kaçmasına sebep olan şey neydi?

Dean hemen havayollarını arayıp uçuşunu bir gün öne aldı. Buna rağmen, Dean oraya varmadan önce Katie'nin California'da iki koca günü olacaktı.

Jack, kız kardeşinin iyiliği konusunda altıncı hisse sahipti ve Dean Katie'ye göz kulak olmakta kararlıydı. Şu ana kadar gördüklerine bakılırsa Jack haklıydı. Katie hakkında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Öyle mi?" Katie güneş gözlüğünün sapını resepsiyon masasına vurdu.

"Bay Prescott'un iletmemiz için bıraktığı mesajdaki sözleri aynen bunlar." Masanın arkasındaki genç kadın kahverengi gözlerini kaçırdı, Katelyn'in bakışı altında kadının rengi atmıştı.

"Adımımı bile atmayacakmışım, öyle mi?"

"Evet, hanımefendi."

Katie'nin katlanamayacağı iki şey vardı; bunlardan ilki ona ne yapamayacağının söylenmesi ve diğeriyse *hanımefendi* diye hitap edilmesiydi.

Kadının isim etiketine baktı."Bir iyiliğe ihtiyacım olacak, Naomi."

Naomi'nin gözleri kocaman açıldı. "Otelin emrinize amade olduğu söylendi."

"Doğru." Öyleydi... Fakat aynı zamanda Katie'nin müttefiki de olmalıydı. "Şehirdeyken kiralık bir arabaya ihtiyacım olacak. Tercihlerim dosyamda mevcut. Öğle yemeğimin otuz dakika içinde odama getirilmesini istiyorum ve Bay Prescott tekrar ararsa ona iletmeni istediğim bir mesaj var."

Naomi otelin kâğıt destesinden bir kâğıt ve bir kalem alarak bekledi.

"Bay Prescott'a *kimseden emir almadığımı* bildir." Katie arkasını döndü ve asansörlere doğru ilerledi. Dik duruşu asansör kapısı kapandığı anda gevşedi.

Çok yorgundu. Monica işe gittiğinde Savannah'ı Bayan Hoyt'un ellerine bırakmak hayatı boyunca yaptığı en zor şey olmalıydı. Monica ile kalması yapısına hiç uygun değildi ve otelde kalıyormuş gibi davranmazsa Dean gibiler yüzünden tehlike çanları çalacaktı.

Aile süitine girer girmez valizini dolabın en dibine sokuşturdu, birkaç kıyafet çıkarıp askılara astı. Tipik bir Katelyn

Morrison eteği olduğunu düşündüğü, dizlerinin bir karış üstünde, kalçalarını ikinci bir ten gibi saran bir etek seçti. Krem rengi etek, Teksas güneşinin okşadığı bronz tenini ortaya çıkardı. Üstüne ipek bir gömlek geçirip hafif bir dudak parlatıcısı sürdükten sonra kat hizmetlerini aradı ve dolabına astığı kıyafetlerin o dışarıdayken ütülenmesini istedi.

Oda servisi geldiğinde topuklu ayakkabılarını giydi. Ağabeyiyle geçen sefer Ontario'da kaldığı zamandan hatırladığı garsona teşekkür etti. "Teşekkürler, Mario. Tabakları almak için bir saat sonra gelebilirsin."

"Akşam yemeği için siparişinizi alabilir miyim?"

Katelyn çenesini kaldırarak gülümsedi. "Gerek olmayacak. Şehirde bir... Arkadaşım var ve muhtemelen çok geç döneceğim. Yine de teşekkürler."

Mario, Katie'nin söylediğinin altında yatanı anlayacak kadar uzun süredir otelde çalışıyordu.

Arkadaş aslında *sevgili* anlamına geliyordu. *Geç* ise en erken *sabaha karşı* demekti.

Katie geçmişte bu tür şeyleri birçok otel görevlisine söylemişti ve asla sorgulanmamıştı. Birilerinin şu anda onu sorgulamaya başlayacağını düşünmesi için bir sebep yoktu.

Mario başını yana doğru eğdi ve odadan çıktı. Yirmi dakika sonra Katie üstü açık kırmızı bir arabayla otel valesinin yanından ayrıldı ve arabanın tavanını kapattı.

O gelene kadar mülke adımımı bile atamazmışım, hadi oradan.

Dean kiminle konuştuğunu unutmuş olmalıydı.

Katie uykusuzluktan dolayı yorgun olabilirdi, fakat taş kesilmemişti... En azından şimdilik.

Dean, kiralık araba etiketli, üstü açık, kırmızı spor arabayı gördüğü anda Katelyn'in talebine aldırış etmediğini anlamıştı. Tuhaf bir şekilde buna memnun olmuştu. Belki de Katie hakkındaki tüm endişesi boşunaydı. Jack'in endişeleri, diye düzeltti kendini. Kardeşi konusunda bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünen kişi Jack'ti.

Kamyonetinden indi, büyük arabasının arka koltuğuna uzandı ve baretini alıp başına geçirdi.

İnşaat alanındaki ofisine ilerlerken, ayağının altındaki toprak otlarla karışıyordu. Otelin iskeletinde yapacağı pek bir şey olmadığı için Katie'nin klimalı ofiste olacağını düşünüyordu. Binanın kaba iskeleti bitmişti ve destek için dış duvarlar eklenmişti. Tesisatçıların ve elektrikçilerin hafta içinde binanın iç kısmında çalışmaya başlamaları planlanmıştı. Dış aydınlatmaya elektrik taşıyan kilometrelerce boru hattı zemine döşenmişti. İnşaat alanındaki her şey tıkır tıkır işliyordu. Dean buna genellikle *düzenli kaos* derdi. Tuhaftı ama bu durum onu sakinleştiriyordu. Bir ressamın tuvale son fırça darbesini vurmasının zevkini çıkarması gibi, Dean de bir projenin parçalarının bir araya gelmesini izlemeyi seviyordu. Jack ile birlikte çalışmak şu ana dek hayal olarak kalmıştı. İkisi de proje hakkında konuşmuştu ve bittiğinde otelin nasıl çalışacağı ve işleyeceği gözlerinde net bir şekilde canlanmıştı.

Jack, aileler için şık bir otel istiyordu. Çoğu kişinin ücreti karşılayabileceği, en azından para ayırabileceği bir şey istiyordu. Otelde babasının daha gösterişli tesislerindeki çoğu konfor bulunacaktı. Bebek koltukları bulunan otel araçları ve minivanlar olacaktı. Her oda, aralarında bir kapı bulunacak şekilde tam bir süit olacaktı; bu sayede ebeveynler çocukları

uyurken veya çocuklar gürültücü ebeveynlerinden kurtulmak istediğinde aradaki kapıyı kapatabileceklerdi. Çocuk güvenliği çok önemliydi ama bu, otelin her kenarının ve köşesinin yuvarlak olacağı anlamına gelmiyordu. Sadece güvenlik ve aileler göz önünde bulundurularak inşa edilmeliydi.

Dean dört çocuktan en büyüğüydü. En küçük kız kardeşi çoktan evlenmişti ve ikinci kez hamileydi. Yeğeni Robert'ı çok seviyordu ve kız yeğeninin doğumunu dört gözle bekliyordu. Kız kardeşi Syrie bebeğin cinsiyetini biliyordu, fakat doğuma daha birkaç ay vardı. Syrie ve Dean, üç yaşındaki Robert ve onun çocuklar için güvenli olan oyun evinden ne kadar hızlı kaçabileceği konusunda birkaç kez konuşmuştu. Syrie'nin güvenlik hakkındaki önerilerinden bazıları otelin planlarında da kullanılmıştı.

Dean çelik uçlu botlarını vagona açılan kapıdaki paspasa vurdu ve kendini Katelyn'i görmeye hazırladı.

"Merhaba, Jo," diyerek odaya bakındı. Ofisinin kapısı kapalıydı, küçük binanın ortasındaki ise sonuna kadar açıktı. Planlar masanın her yerine yayılmıştı. Bu anormal bir durum değildi, fakat Dean'in beklentisinin aksine planların tepesinde dolanan kimse yoktu.

Katelyn neredeydi?

Dean baretini çıkarırken Jo ayağa kalktı ve bir yığın kâğıdı elinde topladı. "Bekleyebilecek olan mesajları masana koydum. Bay Simpson bir sonraki teftişi ayarlamak için bu sabah aradı. Kendisine onu bugün arayacağını söyledim. Faltworth bu sabah gelerek hafta sonu elimize ulaşan çatı malzemelerinin yarısının renginin yanlış olduğunu söyledi. İmalatçıyı aramış ve malzemeleri geri almaları için bir kamyon ayarlamış." Jo derin bir nefes alarak gülümsedi. "Düğün nasıl geçti? Eminim Jessie çok güzel olmuştur. Her şey yolunda gitti mi?" Jo, De-

an'in sahip olduğu en iyi sekreterdi. Dean kadının kan dolaşımında kafein, poposunun altında ise maytap olduğuna yemin edebilirdi.

"Jessie kuğu gibiydi. Jack şanslı bir adam." Jo'nun soracağını bildiğinden devam etti. "Herkes zamanında geldi ve beklenmedik bir olay yaşanmadı. Sanki sen planlamışsın gibiydi."

Jo en iyi ihtimalle bir altmış boyundaydı. Şantiyedeki erkekler gibi kot pantolon ve bot giyerdi, saçını da sade bir atkuyruğuyla toplardı. Dean onu işe aldığında yeni mezun olmuştu ve sekreterlik deneyimi yoktu. Dean, Moreno Vadisi'nin dışında, şerit tipi bir alışveriş merkezi için kontrat imzaladığı zaman bir eleman ilanı vermişti ve Jo işe o zaman başvurmuştu. Ekonomi ters dönmüştü ve Dean işe istediğinden daha az bir teklifle girmek zorunda kalmıştı. Merkez ofisindeki sekreteri durup dururken işten ayrılmıştı, bir adamla tanışıp kaçmıştı galiba. Elbette Dean'in yardımcısı da yoktu. Birden Jo ortaya çıkmıştı ve neredeyse her şeyi hâlletmekte ne kadar başarılı olduğunu detaylı bir şekilde açıklamıştı. Sekreterleri geçmiş yıllarda işin kendilerine ait kısmını merkez bir ofisten yürütürdü. Jo ise işini şantiye dışında bir yerden yürütmeyi anlamsız buluyordu. Dean'in en yeni ve en büyük projesi nerede inşa edilirse oraya gitmekte sorun görmüyordu. Jo ufak tefek olmasına rağmen, cüssesinin iki katı olan erkekler bile gözünü korkutamıyordu. Dean'e diğer kız kardeşi Ella'yı hatırlatıyordu. Jo başını bir iki kez çevirdi, fakat fark etmemiş görünüyordu.

"Jack'in kardeşi Katelyn Morrison ile tanıştın mı?"

Jo başıyla onaylarken kızın gözleri büyümüştü. "Uygun ayakkabılar giymesi ve baret takması gerektiğini söyledim. Beni kibarca görmezden geldi, birkaç plan aldı ve ana lobiye doğru gitti. Alçı paneller bitene kadar gelmeyeceğini sanıyordum."

Dean baretini tekrar başına geçirirken, "Ben de." diyerek kapıya doğru döndü. "Ne zamandır burada?"

"Yaklaşık bir saattir." Jo askıdan bir baret daha alarak Dean'e uzattı.

Dean Katie'nin ne tür ayakkabılar giydiğini ve inşaat alanında sekerek yürümesinin işçileri nasıl etkilediğini sadece hayal edebiliyordu. Katie'nin kötü şöhretli dar eteklerini, yani her erkekte dönüp bakma isteği ve şehvet sızısı uyandırarak tenine yapışan etekleri gözünde canlandırdı. Katie'yi o eteklerden birinin içinde ilk kez gördüğünde Morrison çiftliğindeki bir mangal partisindeydi. Jack'le lise son sınıftan önceki yazlarını dolu dolu yaşıyorlardı. Katelyn onlardan birkaç yaş küçüktü, fakat yaşı ağabeyine ve ağabeyinin Dean, Tom ve Mike'tan oluşan küçük grubuna takılmasına engel olmuyordu.

Babasının çiftlik evinin devasa meşe kapılarından, kalçasının üzerinde ince, siyah bir deri etekle çıkmıştı. Etek kalçalarını öylesine sıkı sarıyordu ki, iç çamaşırı giymiş olmasına imkân yoktu. Babası Gaylord onu büyük bahçenin karşı tarafından fark etmişti ve bala üşüşen sinekler gibi ona doğru koşmuştu. Gaylord kolay ikna edilen biri olmamasına rağmen Katie'ye kıyafetlerini nazik bir şekilde nasıl değiştirteceğini bilememişti. Arkadaşlarının da hemen hemen aynı şekilde giyinmesinin de faydası dokunmamıştı elbette, fakat Dean'in hatırladığı kadarıyla onların etekleri biraz daha uzundu ve Katie'ninki kadar davetkâr değildi.

Katie ilgi odağı olmayı severdi, basının ve karşı cinsin tüm dikkatinin üstünde olmasından haz duyardı. *Dean'in* şantiyesinde de işleri durma noktasına getirecek kadar dar ve kısacık bir etekle dolaşmadığını düşünmek için sebep yoktu.

Dean ana lobinin dış duvarlarından geçtiğinde tahtalara çivi çakan havalı çekiçlerin sesi de arttı. Çeneleri sarkmış, gözleri

fal taşı gibi açılmış birkaç inşaat işçisi binanın doğu yakasına doğru bakıyordu.

Dean dehşete kapılmış adamların bakışlarını izleyerek onu buldu.

Bittiğinde pek çok zemin kat süitinden biri olacak olan yapının korkuluğunun üzerine eğilen Katie'nin krem rengi kısa eteği kalçalarına çıkmıştı. Görüntüsü Dean'in nefesini kesmişti. Uzun bacakları kilometrelerce uzanıyor gibiydi ve on santimlik topukluları bacaklarını daha da uzun gösteriyordu.

Katie doğrulup tavana baktığında kalçası gevşedi. Odanın yüksekliğini ölçüyormuş gibi kollarını başının üstüne kaldırdı.

Dean'in aklına sevişmelerinin ardından Katie'nin çıplak hâlde yatakta gerinmesi geldi.

Toparlan Dean, diye çıkıştı kendi kendine. Böyle hatıralarda boğulmak sadece daha fazla ızdırap doğururdu. Gönül yarasından payına düşeni almıştı, hem de ömür boyu yetecek kadarını.

Katie'ye doğru resmen bağırarak, "Baret takmalısın," diye seslendi.

Katie sıçrayarak ona doğru döndü. "Lanet olsun, Dean, ödümü patlattın." Dean'in orada olmasının şaşkınlığını atlatmak ister gibi elini kalbine götürdü.

"Eğer şu anda burada bir denetmen olsaydı ve baret takmadığını görseydi inşaatı kapatırdı."

Dean ona doğru kasıtlı olarak iki adım attı ve bareti önünde tuttu. Katie'nin şahsi alanına girmekten kaçınmıştı ama kadının çiçeksi kokusunun burnuna ulaşmasına engel olamıyordu.

Katie daima bahar gibi kokardı.

Dean bareti elinde oynattı.

Katie barete bir yılanmış gibi tiksinerek bakıyordu. "O şeyi benden başka kim taktı?"

"En ufak fikrim yok."

"O şeye elimi sürmem."

Dean gözlerini yuvarlayarak kolunu aşağı indirdi. "Baret tak ya da şantiyemden çık."

Katie'nin ağzı açık kaldı. "Beni kovamazsın."

"Seni kovmuyorum, sana kuralları söylüyorum. Ayrıca o ayakkabılar da gitmeli."

Katie kalçasını yana atarak elini üstüne koydu. "Denetmen ayakkabılarım yüzünden inşaatı mı kapatır?"

Dean ona öyle olduğunu söylemek istedi ama yalan söylemiş olurdu. "Zemin istikrarlı değil ve her yerde çiviler var. Şantiyede topuklu ayakkabı giymenin en olası sonuçları burkulmuş bir bilek ve tetanos iğneleri olacaktır."

Katie bacağını kaldırıp ayakkabısını inceledi. Eteği kalçasında daha da yukarı çıkmıştı.

Dean homurdandı.

"Bunun gibi topuklularla, İtalya'nın Arnavut kaldırımlı sokaklarında yarım düzine paparazziden kaçmıştım. Riski göze alacağım."

Dean bareti bir kez daha ona doğru uzattı ve ayakkabı tartışmasını bıraktı. "Senin ayakların. Ancak baret isteğe bağlı değil."

Havayı koklayıp aldığı kokudan rahatsız olan Katie Dean'in başına baktı. Katie daha dile getirmeden Dean onun düşüncelerini okumuştu.

"Baretini başka biri taktı mı?"

Baretin üstünde Dean'in adı yazıyordu. Kimse onu kafasına geçirmeyi düşünmezdi. "Hayır."

Katie'nin dudaklarında durgun bir Güneyli tebessümü belirdi. Unutulmuş kalın bir tahtaya çarpmamaya dikkat ederek Dean'e yaklaştı ve baretine baktı.

Bu, Dean'in kazanabileceği bir kavga değildi. Katie'nin elindeki bareti takmasında ısrar edebilirdi, fakat Katie ile bozuşup onu şantiyeden çıkartması daha muhtemeldi çünkü Katie o bareti takmayacaktı. Burnu havada olduğundan falan değildi, sadece tenine neyin dokunduğu konusunda fazla titizdi.

Baret sorunu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, günün sonunda Dean'in adamları bunun dedikodusunu yapıyor olacaktı. Katie'yi şantiyeden çıkarmak veya günün geri kalanında baretini takmasına izin vermek... Seçenekleri bunlardı.

Dean içinden mırıldanarak baretini çıkardı ve Katie'nin inatçı kafasına geçirdi.

Katie'nin duruşu biraz daha dikleşti ve yüzünde tatmin edici bir tebessüm belirdi.

"Nasıl görünüyorum?"

Dean, *yemek isteyeceğim kadar iyi*, diye düşündü ama bunu dile getirmedi. Katie'nin kafasında komik durması gereken baret hiç de öyle durmuyordu. Kendi ismini Katie'nin üstünde gördüğünde, hiç istemediği bir gurur duygusu egosunu okşamıştı. Bu baret, tamamen liseli âşıklara özgü bir şekilde, Katie'nin ona ait olduğunu hissettiriyordu.

Dean başını sallayarak karmaşık düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı ve hızlıca, "İyi," dedi.

Katie başını yana eğip bir süre ona baktıktan sonra, Dean arkasından yaklaşmadan önce baktığı şeye geri döndü.

"Bütün odaların standart ölçüleri bunlar mı?" diye sordu Katie.

"Bu binanın dışındaki iki ve üç yatak odalı bungalovlar hariç hepsinin ölçüleri aynı. Bungalovların küçük birer mutfağı da var."

Katie başıyla onaylayıp odanın diğer ucuna geçti, çantasından bir kalem çıkardı. Bir şeyler yazdıktan sonra kalemi alt dudağına vurdu. "Çatı katı süiti var mı?"

"Geleneksel anlamda yok. Jack daha zengin müşteriler ve geniş alan ihtiyaçları için tekli ayrı konutlar, bungalovlar istedi. En üst katta tek bir süit var, fakat ayrı süit yapılarının en büyüğünün sadece yarısı kadar. Üst katın geri kalanı yemek bölümüne, bara ve gençlik kulübüne ayrıldı."

"Gençlik kulübü mü?"

Dean gülümseyerek ellerini göğsünde kavuşturdu. "Aileler önce gelir. Jack'in isteği bu yönde. Burası bir turistik mekân deneyimi. Ailedeki herkesin zevk alacağı bir yer." Bu otel Dean'in inşaatına katıldığı diğer tüm projelerden farklı olarak bir fanteziyi inşa etmek gibiydi. Gösterişli oteller zenginlere ve yetişkinlere hizmet verirdi. Çocukların gidip oynayıp, eğlenebileceği bir yer yoktu.

"Ne zaman otelde işe başlayıp, mekânı somut olarak kavrayabilirim?"

"Dış duvarlar bittiğinde."

"Bu dediğin ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık iki hafta."

Katie birkaç not daha alarak gözlerini kıstı. O kadar profesyonel ve projeyi üstlenmeye öylesine hazır görünüyordu ki, Dean kendine kiminle konuştuğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Otelde çalışmaya başlamana daha çok var. Bu kadar çabuk gelmene şaşırdım."

Katie, "Başlamak için sabırsızlanıyorum," diyerek Dean'e arkasını döndü.

"Neden?" Jack Katie'yi işe aldığını söylediğinden beri, Dean kendine Katie'nin neden bir iş istediğini soruyordu. Paraya ihtiyacı yoktu. Aslında bu işten para almayacaktı.

Katie Dean'in sorusunu duymazdan gelerek kendi sorusunu sordu. "Odalar kaç metrekare?"

Dean onun sorusuna cevap verdikten tekrar sordu, "Neden?"

Katie konuşurken not almaya devam etti. "Beni burada istemediğini biliyorum."

"Öyle bir şey demedim."

"O hâlde burada olmamı istiyor musun?"

"Öyle bir şey de demedim. Bu işi neden yapmak istediğini sordum. Fransa'ya uçmak veya İtalya'da fotoğrafçılardan kaçmak varken neden bu kadar çaba harcayasın?"

Katie'nin mavi gözleri Dean'in gözleriyle buluştu. "Eğer bir erkek olsaydım bana bunu neden yaptığımı sormazdın. Kimse Jack'e, babamın üstüne konabileceği otelleri varken neden kendi otellerini inşa etmek istediğini sormuyor."

"O eteği giyerken kadınlara özgürlük kartını oynaman epey zor olacak, hayatım. Hayatımda bir kadın olmaktan senden daha fazla gurur duyan birini tanımadım." Katie'nin hayranlık duyduğu birçok özelliğinden biri de buydu. Kadınlığı kalın bir kürk gibi taşıyordu ve bu konuda kimseye tek laf ettirmiyordu.

Katie'nin bakışları yumuşadı. "Belki de Fransa'dan sıkılmışımdır."

Ah, işte bir yerlere varıyorlardı. "Burada insanlar sana bel bağlıyor olacak. Sıkılırsan, öylece çekip gidebileceğin bir iş değil bu."

"Sorumluluklarımdan kaçtığımı gördün mü hiç?"

Benden kaçtın. Bizden.

Dean'in göğsü acıyla sıkıştı. Düşüncelerini açıklamaya başlamadan önce Katie'den uzaklaşmalıydı.

"Gitmeden önce planları masama geri koy." dedi onun yanından ayrılırken.

6. Bölüm

Topraktan daha aşağılık ne olabilirdi? Çamur... Kesinlikle çamur. Dean'in uzaklaşmasını izlerken, Katie kendini içinde böceklerin süründüğü ve solucanlarla dolu bir çamur birikintisine benzetti.

Dean'in bütün gün boyunca, onun egosuna tam gaz saldırdığına ikna olmaya çalışabilirdi, çünkü Dean bir egosu olduğunu ve Katie'nin onu tüm gücüyle savunacağını biliyordu. Ancak, planları masasına geri koymasını söylemeden önce, Dean'in güzel, gri gözlerinde beliren hasret dolu bakış uzunca bir süre aklından çıkmayacaktı.

İstediği son şey Dean'i hayatına dâhil etmekti. Dean, istediği geniş aileyi ona verebilecek başka bir kadınla birlikte, hayatını kurmak için özgür olmalıydı.

O kadın Katie değildi.

Kısa konuşmaları sırasında Dean'in gözleriyle bacaklarını baştan aşağıya süzdüğü ve bir iki kez göğüslerinde durduğu Katie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Ah, Dean dikkatliydi ama görünmez değildi. Belki de işe gelirken biraz daha az *kendine özgü* olan bir şeyler giymeliydi.

Şantiyede Dean'le uğraşmak biraz karmaşık olacaktı, fakat Katie Dean'in onu nadiren göreceğini sanıyordu. Katie inşaat bittikten sonraki işleri yapacaktı, Dean ise ana inşaatla

ilgileniyordu. Yine de, inşaattan sonra oteli tasarlama işinin üstesinden gelmesi için neler gerektiğini iyice incelediğinde, en başından itibaren inşaata daha fazla müdâhil olması gerektiğini de biliyordu.

Gençlik kulübüne daha fazla aydınlatma ve ses geçirmezlik gerekecekti. Katelyn, Jack ile Dean'in bu tür şeylerin bazılarını düşündüklerinden emindi, ama tasarım kısmına kafa yormadıklarını da biliyordu. Katie'nin bu kadar erken bir safhada burada bulunması, işin sonunda para tasarrufu sağlayacaktı ve Dean işini bitirdiğinde Katie'nin işi de kolaylaşacaktı.

Dean ile arasına duygusal bir mesafe koymak en başından itibaren bir zorunluluktu. Dean'in asla öğrenemeyeceği daha bir sürü sebepten dolayı bu gerekliydi. Kimyalarının oldum olası uyumlu olması önemli değildi. Kahretsin, nefesini kesen, onu arzuyla dolduran telefon konuşmalarını hâlâ hatırlıyordu.

Bunların hepsi çok öncedendi. Dean kadar iyi bir adam bir tarafa, herhangi biriyle olmak için bile ne kadar yetersiz olduğunu öğrenmeden önceydi.

Kâğıtları bir elinden diğer eline geçirip çantasını aldıktan sonra inşaat hâlindeki odadan çıktı ve ileride ana lobi olacak olan alana doğru bir kez daha yürüdü.

Katie alanı gözünde canlandırırken, yüksek topuklularıyla birkaç tehlikeyi daha atlattığında, bir grup inşaat işçisi onu izlemek için boyunlarını uzattı. Doğru aydınlatmayla masa lambalarına ihtiyaç kalmayacaktı. Elektrikçinin planlarını istemeyi not etti. Mimari tasarım konusunda bir kursa katılmıştı ve bir grup planı okuyabilirdi. Ancak, kendini gelecek birkaç ay için otel tasarımına adayacaksa çok daha fazla bilgiye ihtiyacı olacaktı.

Not defterini devasa çantasına koydu ve odadan çıktı. Dean'le görüşmeden önce birkaç gün çalışması gerekiyordu.

Belki de o zamana kadar, yanından ayrılmadan önce Dean'in gözlerinde beliren bakışı unuturdu.

İnşaat konteynerine giden merdivenlere yaklaştığında adımlarında hafif bir tereddüt belirdi. Dean muhtemelen oradaydı ve her ne iş yapıyorsa onunla meşguldü. Onu tekrar görecekti, gözlerine duygusuzca bakması gerekecekti. Başka biri olsa çok kolay olurdu. Ama Dean söz konusu olunca kolay değildi. Asla kolay olmamıştı.

Konteynerin serin, kuru havası teninde bir rahatlama uyandırdı. Dışarının ne kadar sıcak olduğunu fark etmemişti. Teksas'ın sıcak havası daha ağırdı. Güney California'nın havası sıcak olabilirdi, fakat o kadar ağır gelmiyordu.

"Merhaba, Jo," dedi asık suratlı sekretere. "Dean gitmeden önce bunları geri getirmemi istedi."

Jo başını bilgisayarından kaldırmadı. "Masasına bırakın."

Katie o sabah planları bulduğu ofise doğru baktı. Kapı neredeyse kapalı sayılırdı ve Dean'in içeride olup olmadığını anlayamıyordu.

"Onu rahatsız etmek istemem. Sana bıraksam daha iyi olur."

Jo sevimsiz bir kahkaha patlattı. "Bütün gün içeride saklanmıyor. Planları masasına bırakın. Öğle yemeği için geldiğinde görecektir."

Ah, iyi, burada değilmiş.

Katie rahatladığını dile getirmek yerine, planları hızlıca Dean'in boş ofisine bıraktı ve konteynerden ayrıldı.

Park alanından çıkana ve başındaki baret rüzgârdan kaymaya başlayana kadar o aptal şeyi hâlâ taktığını fark etmemişti.

Bareti yolcu koltuğuna fırlattı ve arabayı Monica'nın dairesine doğru sürdü.

Katelyn şantiyeye iki gündür gitmiyordu. *Savannah* adındaki hayat değiştiren durum düşünülürse bu hiç zor değildi.

Katie küçük odanın köşesine, pembe ve kahverengi bebek battaniyeleriyle süslenmiş bir beşik yerleştirmişti. Şifonyerin üstündeyse bez değiştirmek için aldığı pelüş bir altlık vardı.

Hafta boyunca bebekler hakkında hızlandırılmış bir kurs almıştı. Bir bebek arabası, yatan bir salıncak ve bebeğin muhtemelen sıfır ile üç aylık dönemde giyebileceğinden çok daha fazla kıyafet satın almıştı.

Kitapçıya yaptığı yolculuk ise yarım düzine annelik el kitabı ve çocuk gelişimi kitaplarıyla sonuçlanmıştı. Bir de bebek için önemli olan dönüm noktaları vardı.

Bebek kitabında yazanları düşünüyordu. Ya annesi Savannah için geri dönerse? Kaydettiği aşamaları yazmak ve onun fotoğraflarını çekmek bebeği bir şekilde Katie'nin hayatına bağlıyordu.

Bebek kitabının bir tür yapıştırıcı olduğunu düşünmek saçmaydı. Savannah minik parmaklarını şimdiden Katie'nin kalbine dolamış ve onu sıkıca sarmıştı.

Monica o akşam eve döndüğünde saat yediyi geçmişti. On iki saatlik vardiya zor olmalıydı, yine de Katie yeni dostunun bir kez bile şikâyet ettiğini duymamıştı.

"Kim hâlâ uyanıkmış bakalım." Monica yerde bir battaniyenin üzerinde yatan ve ayaklarıyla oynayan Savannah'a yöneldi.

Katie, Dean'in planlarını anlamak için kullandığı referans kitabından başını kaldırdı. Şemalar ve mobilya katalogları apayrı dünyalara aitti.

"Ayrıca yaklaşık bir saattir de sadece yumruğunu emmekten memnun bir hâlde. Ard arda üç saat uyumasını sağlayabilecek miyim diye onu biraz daha uyanık tutmayı umuyorum."

Monica çantasını mutfak tezgâhına koydu ve kendine bir bardak su doldurdu. "Uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Öyle." Şaşırtıcıydı ama onu sabahın ikisinde karşılayan minik tebessümler uyanmaya değerdi. İşin tuhaf yanı, Katie dünyaya bebeği en başından açıklayabilseydi muhtemelen geceleri yardımcı olması için tam zamanlı bir bakıcı tutardı. Sabahın ikisinde gelen bu tebessümler de onu değil bakıcıyı ödüllendirmiş olurdu.

"Bu gece uyumazsa, yarın otelde geçireceğin zamanı dört gözle bekleyeceksin."

Monica Katelyn'in otelde kalıyormuş gibi görünmeye devam etmesini sağlamak için izinli olduğu günlerde Savannah'a bütün gece bakmayı kabul etmişti. Katelyn California'ya geldiğinden beri aslında süitte hiç uyumamıştı.

Orada yaşıyormuş gibi görünmeye devam ediyordu. Kirlilerini bırakıyordu, öğle yemeği yiyordu, hatta uyuduğu sanılsın diye yatağı bozuyordu. Personel vardiyası değişmeden önce geliyordu, üstünü değiştiriyordu ve kısa süre sonra çıkıyordu.

Gerald onu ara sıra daireden alıp geri götürüyordu, fakat Katelyn adamın onu bebekle birlikte görmesine asla müsaade etmiyordu.

"Bugün özel dedektifi aradın mı?" diye sordu Monica.

"Aradım."

"Ve?"

Katelyn kitabı kenara koyarak Monica'ya odaklandı.

"Davayı konuşmak üzere pazar günü buraya uçuyor."

Patrick Nelson son derece cazip gelmişti. Seçkindi, özgündü ve pahalıydı. Savannah'ın ailesini araştırması için bu dedektifi tutmak yemek yemek kadar gerekliydi. Eğer Katie doğum sertifikasını alırsa ve neler olduğunu sorgulamazsa sonsuza dek tetikte olacaktı. Zaten bazen kendini suçlu gibi hissediyordu. Yanından bir polis arabası geçtiğinde geriliyordu ve bebek bezi alırken gözlerini güneş gözlüğüyle saklıyordu. Bu delilikti ve hayatını bu şekilde yaşamak istemiyordu.

Monica Katie'nin elini avuçlarına aldı. "Her şey yoluna girecek. Doğru olanı yapıyorsun. Bugün hastanede sosyal hizmetlerle konuştum."

Katelyn'in boğazına panik yerleşti. "Onlara ne söyledin?"

"Tanrım, hayır. Gerçekleri öğreniyorum. Terkedilen çocuklarla ilgili kanunları. California'da güvenli bir 'bebek bırakma' programımız var. Acil servislere ve itfaiyelere sürekli olarak çocuk bırakılıyor. Soru sorulmuyor. Bir çocuk kendi hâline bırakılmadıkça terk edilmiş sayılmıyor. Savannah'ın annesini bulduğumuzda kadın dava edilemeyecek, çünkü bebeği sana, yani senin velayetine bıraktı. Anlamadığım bir sürü yasal zırva var, fakat bebeklerin evlat edinme ajansı olmadan evlatlık verildiği vakalar da var."

"Muhtemelen Teksas kanunları buradakilerle aynı değildir."

"Muhtemelen. Belki incelemek istersin... Veya şu özel dedektife senin adına inceletebilirsin. Bu konuda ne kadar çok bilgi edinirsen kendini o kadar iyi hissedersin."

Monica haklıydı. Katelyn'in eğitimine bebek bakımı, inşaat planları, evlat edinmeyle ilgili hukuk dili ve bebek terk etme şartları da dâhil olmalıydı. *Okuldayken oradan nefret ederdim.*

Monica dolaptan dondurulmuş bir yemek paketi çıkarttı ve yemeği mikrodalga fırına atarken sordu. "Dean'den haber aldın mı?"

Dean'in adını duymak bile Katie'nin oturduğu yerde büzüşmesine sebep oldu. "Hayır. Tek kelime bile duymadım."

"Sence de tuhaf değil mi? Demek istediğim, bareti hâlâ sende ve ilk günden beri oraya geri gitmedin."

Katelyn omuz silkti. "Ne kadar ilerlediklerini görmek için yarın gideceğim. Jack'in anlattıklarından işlerin çok yavaş ilerlediğini hissettim. Bana her gün ihtiyaç duyduklarından şüpheliyim."

"Dean'den kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum."

"Kaçıyorsun işte."

Katie tekrar karşı çıkmak için ağzını açtı ve hemen geri kapattı. "Tanrım, Jessie seninle birlikte büyümekten nefret etmiş olmalı."

Monica gülümseyerek göz kırptı. "Gördüğümü söylüyorum. Jessie, içinde büyümekte olan gerçek duygularını saklamaya çalıştı, fakat gerçeği gözlerinde görebiliyordum. Dean'e karşı bir şeyler hissediyorsun ve sakın inkâr etmeyi deneme."

"Dean ağabeyimin en iyi arkadaşı."

"Bu, ona karşı hislerin olmadığı anlamına gelmez. Adam muhteşem biri. Ondan etkilendiğini başkalarından çok senin neden inkâr ettiğinden emin değilim."

"Ağabeyime karşı sadakatsizlik olur."

Monica homurdanarak güldü. "Saçmalık. Dean zayıf bir kız kardeşe *göz kulak olma* ihtiyacı duyabilir," Monica göz kulak olmak derken bir taraftan da kelimeleri parmağıyla havada yazmıştı. "Sen zayıf değilsin. Uykusuzluktan dolayı alaycılığını birazcık kaybetmiş olabilirsin ama kırılgan olmaktan çok uzaksın."

Doğru, Katie camdan yapılmamıştı. Dedikodu yapmaya zahmet etmezdi ve kafasının içine de kimseyi almazdı. Yine

de Monica ile sohbet etmek ve iki haftanın büyük kısmında onunla yaşamak, Dean'le arasında olan her şeyi ona anlatma ihtiyacını alevlendirmişti.

Belki de Monica ikisinin hikâyesini bilirse, Katie'nin şu anda Dean'i kendinden uzak tutmasının ne kadar önemli olduğunu anlardı.

"Sana bir şey anlatırsam ikimizin arasında kalacağına söz verir misin?"

Monica dudaklarını büzerek gülümsedi. "Sorma gereği duyduğun için alındım sayılır. Sana ait olmayan bir bebekle birlikte evimde yaşıyorsun. Sır saklayabilirim."

Katie, Monica eve geldiğinden beri etrafına pek bakınmayan Savannah'a göz attı.

"Dean ve ben..." Katie omurgasındaki ürpertiye aldırış etmedi. "Biz, ah..."

Monica elini havaya kaldırdı. "Bize şarap gerek."

Evet, kesinlikle gerekiyordu.

Monica bir şişe şarabın mantarını çıkardı, iki kadeh şarap doldurduktan sonra kanepeye oturup bacaklarını altında topladı. Film izlemeye hazırlanıyormuş gibiydi. Keskin bakışlarını Katie'ye odakladıktan sonra, "Anlat bakalım," dedi.

Katie güç bulmak için derin bir nefes aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Dean ve ben çıkıyorduk... Gizlice."

Monica şarabını yudumladı ve gülümsedi. "Biliyordum."

"Planlı bir şey değildi. Öylece oluverdi. Kimsenin, ağabeyimin hatta günlüğümün bile haberi yoktu."

Monica elini havaya kaldırdı. "Tüm bu gizlilik niye?"

Katie omuz silkti. "Evlerimizde sıkı kurallar geçerli. *Dean'i de davet edecek miyiz* veya *Katie'yi davet ediyor muyuz*, tarzı tuhaf durumlardan sakınmak için ilişkimizi kendimize saklamanın daha iyi olacağını düşündük."

"Görünüşe göre ayrılığı en başından tahmin etmişsiniz."

Katie'nin aklına Dean'le ilk öpüşmeleri geldi. Dokunuşundaki hassasiyet, tenindeki çam kokusu... Katie geri çekilemesin diye başını elleriyle sarmalayışı...

"Ah, beyninin içine girebilmeyi isterdim," dedi Monica. "Daha önce kızardığını görmemiştim."

Katie iç çekti ve elleriyle yüzünü kapattı.

Belki de en başından başlarsa Monica da anlardı. "Dean ve ağabeyim liseden beri en iyi arkadaşlar. Küçük ve sinir bozucu kız kardeş olduğumdan, ikisi de bana pek aldırış etmezdi. Ancak, çocukların hepsiyle tanıştın ve hiçbiri pek yakışıklı değil. Neyse, on üç yaşıma bastığımda hormonlarım raydan çıktı. Annem, elbette ona anne denirse, çoktan kaçıp gitmişti. Ara sıra arıyordu, fakat dertleşebileceğim başka bir kadın yoktu. Babam, kâhyamızın gözünün üstümde olmasını sağlayarak elinden geleni yapıyordu, fakat o kadınla en ufak alakam olmasını istemiyordum. Kendimi bir yetişkin gibi hissettiren kıyafetler giymeye başladım ve erkeklerin gösterdiği ilgi hoşuma gitti. Dean'e kendimi bildim bileli âşık olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Fakat Dean bana bakmadı. Bir kez bile."

"Sonunda bakmış," diye belirtti Monica.

Evet, bakmıştı. Jack, Katie'nin aşk hayatı hakkında bir gazete makalesiyle karşısına çıktığında, Dean'in de ağabeyinin yanında durduğu zamanlar olmuştu. Dean'in şiddetli kınamalarını, babasının veya ağabeyinin yorumları kadar çok ciddiye alırdı. Buna ise aldırış etmemişti. Sonunda, Jack geri adım atmıştı. Lanet olsun, bugünlerde babası bile hiçbir şeye homurdanmaktan veya kafa sallamaktan başka bir tepki vermiyordu.

Dean ise farklıydı. Ona çıkacak yeni birini veya takılacak yeni bir kulüp bulmasını önermişti.

Yaklaşık iki yıl önce, *Katie, her ne yapıyorsan değiştir,* konuşmalarından biri de ilk öpücükleriyle sonlanmıştı.

Dean gazeteyi masada Katie'nin önüne vurarak dişlerinin arasından, "Bu herif pisliğin teki," diye tıslamıştı. Çiftlikte Jack'in doğum gününü kutluyorlardı ve Dean onu konuşmak için boş bir odaya çekmişti.

Katie savunmaya geçerek çenesini havaya kaldırmıştı. "Kim öldü de seni peri annem olarak bıraktı, emin değilim. Babam bile bana kiminle yatıp yatamayacağımı söylemiyor."

Dean'in yüzü daha da sertleşmişti. Çenesindeki çukur öylesine gerilmişti ki, Katie muhtemelen o çukurdan bir golf topunu sektirebilirdi.

"Onunla yatıyor musun?"

Dean'in bahsettiği adam bir aktördü. Aslında sadece bir arkadaştı. Ancak gazetede ikisinin bir kulüpten çıkarken resmi yayınlanmıştı, Mason'ın o zamanki kız arkadaşını aldattığı ve Katelyn'in 'diğer kadın' olduğu yazıyordu. Gerçekten komikti. Magazin gazetelerinde pek net resimler olmazdı. Dean bunu biliyordu, yine de yazılanlar doğruymuş gibi öfkeleniyordu. Gazeteler bazen hikâyeyi bir şekilde doğru yayınlıyordu, fakat Katie insanların sandığı kadar çok kişiyle yatmamıştı.

En azından Dean'in düşündüğü kadar çok kişiyle.

"Bu," Katie parmağıyla Dean'in göğsünü dürttü, "seni ilgilendirmez."

"Beni kesinlikle ilgilendirir, hayatım."

"Ah, gerçekten mi? Nasıl?"

"Sen Jack'in kardeşisin. Seni tanıdığımda daha alıştırma sutyeni bile takmıyordun."

Katelyn başını eğip dolgun göğüslerine baktı ve daha fazla tenini ortaya çıkarmak için tişörtünü bilerek aşağı doğru çekti. "Yani bana kardeşin gözüyle mi bakıyorsun?"

Dean ağzını açtı ama sonra kapattı.

Katie o anda, Dean'in onu kardeşiymiş gibi görmediğini anladı. Dean'in bakışları alevlenmişti ve yüzü arzuyla yanıyordu.

Katelyn'in dizleri aniden tutmaz oldu. Dean ayakta duramadığını sezmiş gibi kişisel alanına girerek başının arkasından tuttu. Katelyn donup kalmıştı, Dean'in ona dokunduğuna inanamıyordu. Daha sonra Dean'in dudakları, âdeta öpüşme öpüşme sanatını tanımlayan bir öpücükle Katie'nin dudaklarıyla buluştu. Dean nazikti, sıcaktı ve Katie'nin içini titretmişti. Bir çiçeğin güneş ışığına açılması gibi kendini ona açarken Katie'nin gözleri kapalıydı.

Ancak çok çabuk bitti. İkisi de öpüşmelerinden dolayı şaşkına dönmüştü.

Günün geri kalanında ikisi de olanlar hakkında tek kelime etmedi.

Yirmi dört saat geçmeden Dean Katie'nin süitinin kapısını çaldı. Katie orada ne aradığını sorduğunda Dean onu tekrar öpmek istediğini söyledi. Daha önce yaşadıklarını hayal etmediğinden emin olmak için gelmişti.

Katie aniden ergenliğine geri dönmüştü, Dean'in ilgisinden dolayı başı dönüyordu. Dean onun süitinden ertesi gün ayrıldığında, Katie hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Katie Monica'ya, "İnsanların içinde görüşmedik. Arkadaşlarımızla birlikte olduğumuzda kimseye fark ettirmeden birbirimize sataşmak bir oyun hâline gelmişti," diye açıkladı.

"Ne kadar sürdü?"

"Birkaç ay."

"Neden ayrıldınız?"

Katie'nin bakışları yere kaydı. Geçmişinden bahsederken, son bir saattir yerde, Savannah'ın yanında uzanıyordu. Savan-

nah uyuyakalmıştı, bebeğin büzüşmüş dudakları her nefesiyle birlikte kıpırdıyordu.

"Kavga ettik... Aramızdaki her şey bitti." Sırlarının hepsini söyleyecek değildi. Dean'in bebeğine hamile kaldığını ve düşük yaptığını anlatmayacaktı. Katlanmak zorunda kaldığı korkunç âdet dönemlerinin aslında yumurta kanallarını mahvetmekle kalmayıp, rahmini hamileliği asla sonuna kadar sürdüremeyecek hâle getiren ciddi bir endometriyoz[2] hastalığının belirtileri olduğunu da anlatmayacaktı. Hamile kalmış olması bile küçük bir mucize sayılırdı. "Ayrılmamızdan altı ay sonra Dean nişanlandı. Anlaşılan çok da üzülmemiş."

"Ama sen üzüldün."

Katie başını salladı. "Hayır... Lütfen. Sadece bir kaçamak yaşadık. Hepsi bu."

Monica ikinci kadehini yudumluyordu. "Kaçamak mı? Çocukluk aşkınla yatıyorsun ve buna kaçamak mı diyorsun?"

"Aynen öyle."

"Hımm. İkiniz ilişkiniz hakkında hiç konuşuyor musunuz?"

"Hayır." En azından sesli olarak konuşmuyorlardı.

"Tuhaf mı? Yani onunla çalışmak?"

"Beklenebileceği kadar. İlişkimizi insanlara açıklamış olsaydık eminim daha kötü olurdu."

Monica kanepeden sessizce kalktı, şarap kadehini mutfak lavabosuna bıraktı. "Aranızdakilerin sona erdiğini düşündüğüne eminim, fakat ortama her girdiğinde Dean seni izliyor. Düğünde fark ettim. Seni hâlâ önemsediği belli oluyor."

"Az kalsın başka bir kadınla evleniyordu. Benim için hissettiği bir şey varsa o da tutkuydu, hepsi bu."

---

2 Rahmin iç tabakasını kaplayan zar tabakasının (endometriyum) rahmin dışında, herhangi bir yerde büyümesidir.

"Zaman gösterecektir."

"Zaman neyi gösterecekmiş?"

"Sana karşı hisleri ateşli sevişmeden mi ibaret, yoksa daha fazlası mı var?"

"Ateşli olduğunu söylemedim."

Monica gözlerini yuvarladı. "Söylemene gerek kalmadı. Bundan bahsettiğin sırada odanın sıcaklığı beş derece birden yükseldi. Bak, söylemeye çalıştığım tek şey şu: Eğer önümüzdeki birkaç ay boyunca Dean'in yanında çalışacaksan ve sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsa bunu mutlaka öğreneceksin. İçimden bir ses senden hâlâ hoşlandığını söylüyor."

Katie başını sallamaya başladı.

İçimden gelen bir diğer ses ise... Senin de ondan hoşlandığını söylüyor." diyerek devam etti Monica.

"*Eskiden* hoşlanıyordum."

Monica elini havada sallayarak Katie'nin söylediklerine aldırış etmedi. "Her neyse! Sözler ne kadar inkâr etse de gözler her şeyi bir bir söyler. Onu önemsediğini istediğin kadar inkâr et. Ancak, zamanını nerede geçirdiğini soruşturmaya başladığında seni düşündüğünden şüphen kalmayacak."

Monica Katie'nin yanından geçerek koridora doğru ilerledi. "Duş alıp yatacağım."

"İyi geceler, Monica."

Düşünceleriyle baş başa kalan Katie, Dean'in onu aklına bile getirip getirmediğini merak etti. Katie ilişkilerini keskin bir bıçakla tek hamleyle kesmek yerine kör bir bıçakla deşmişti.

Düşük yapmasının üstünden iki hafta geçtikten ve doktoru onu bir daha asla çocuk sahibi olamayacağını kesinleştiren bir

sürü teste soktuktan sonra Katie, Dean'i süitinde cep telefonundaki fotoğraflara bakarken bulmuştu. Dean'in yeğeninin ve doğumhanede bebeği ziyaret eden geniş ailesinin fotoğraflarıydı bunlar.

Katie haftalardır ilk kez giyinip insan içine çıkacak kadar iyi hissediyordu. Dean'e arkasından yaklaşarak onu şaşırtmıştı.

Dean telefonu hemen kaldırdı ama Katie fotoğrafları görmüştü.

Dean, "Selam," diyerek Katie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Giyinmişsin."

Dean güçlüydü, omzunda ağlanacak biriydi... Bir dosttu. "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Katie. "Neye bakıyordun?"

"Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?"

Dean ayağa kalkarak telefonunu kot pantolonunun cebine soktu. Katie'ye bir tebessüm bahşetti ama gözleri gülmüyordu.

"Sadece fotoğraflar. Peki, bugün için ne planladın?" Dean'in konuyu değiştirmesi Katie'nin dikkatinden kaçmamıştı.

"Yeğenin kaç yaşında?"

Dean ayaklarını oynattı. "Bir buçuk."

"Telefonunda hâlâ bebeklik fotoğrafını mı saklıyorsun?" Çocuğunu kaybetmiş olmanın acısı Katie'nin canını çok yakıyordu.

"Şirin bir çocuk." Dean'in anılarına dalışında bir resme bakmaktan çok daha fazlası vardı. Katie'nin sorununun büyüklüğünü düşünüyordu. En azından Katie öyle sanıyordu. Dean'e sorsa muhtemelen yanıldığını söylerdi. Ancak, Katie onun baba olmak istediğini biliyordu. Hamileliğinin başından

itibaren Katie'nin hemen yanında olmuştu ve bir kez bile hazır olmadığını söylememişti. Aslında tam tersi geçerliydi.

İkisi arasında asla sır olmazdı ve Katie hamile olduğundan şüphelendiği anda Dean'e söylemişti. Katie'yi izleyen kameralar olmamasını umarak şehrin epey dışındaki bir eczaneye gitmişlerdi. Çubuğun üstündeki iki çizgi Katie'ye âdetinin gecikmediğini, çünkü âdet görmeyeceğini gösterdiğinde beraberlerdi. Dean çubuğa bakıp küfretmek yerine Katie'ye sarılmıştı ve onu tüm gücüyle öpmüştü. "Evet, bunu planlamamıştık," demişti. "Ama ben bir baba olmak için doğmuşum ve sen annelerin en iyisi olacaksın." O gece sevişmişlerdi ve Katie ertesi sabah uyandığında yanındaki yastıkta pelüş bir oyuncak ayı bulmuştu.

Ve sonra bir hafta geçmeden düşük yapmıştı.

Tüm o neşe, tüm o heyecan Dean'in gözlerini terk etmişti. Ta ki Katie onu yeğeninin fotoğrafına bakarken görene dek.

Çocuk sahibi olamaması Katie'nin sorunuydu.

Dean için çok geç değildi.

Sonraki birkaç gün boyunca Katie duygularını sosyetik karakteriyle gizledi. Dar eteklerini giydi ve Dean'den kaçtı. Kimse ikisinin ilişkisinden haberdar değildi. Katie onunla bağlarını koparması gerektiğini biliyordu ve bunu yapmasının tek yolu ortalığı karıştırmaktı.

Dean'in onu bulduğu gece kulübü tıklım tıklımdı. Katie birkaç kadeh içmişti ama son derece kendindeydi. Dean'in onu aradığını fark ettiğinde kulüpten ayrılmayı düşünüyordu. Elini gece boyunca dikkatini çekmeye çalışan adamın kolunda gezdirdi ve onu dansa kaldırdı.

Katie kalçalarını sallarken yabancı adam avcunu onun poposuna götürdü ve adamın elini itmediği sırada Dean'in bakışının ağırlığı onu ezdi.

Dean araya girdi, adamın kolunu neredeyse omuzundan koparıyordu. Katie hışımla dışarı çıktı ve Dean arkasından gitti.

Kulübün dışında Dean ona çıkıştı. "Neler oluyor, Katie?"

"Sorun ne, Dean?"

Dean'in yüzü öfkeden kızarmıştı ve yumruklarını sıkıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Dans ediyorum, neye benziyor?" Katie titriyordu, Dean'in yüzündeki bakıştan nefret etmişti.

"Burada olmamalısın."

"Peki, nerede olmalıyım? Evde mi? Tek başıma mı?"

"Hayır, benimle olmalısın."

"Neden? Hamile değilim. Beladan kurtuldun."

"Bebeğimiz asla bir bela olmadı!" diye bağırdı Dean.

"Belki sana göre."

Dean'in vücudu kaskatı kesildi. Katie yüzüne bir tokat atsaydı onu ancak bu kadar şaşırtırdı. Dean kenetlediği dişlerinin arasından, "Ne zaman büyüyeceksin?" diye sordu.

"Canım ne zaman isterse."

Dean sessizce küfrederek arkasını döndü ve Katie'nin hayatından çıktı.

Şimdi, bir buçuk yıl sonra... Tekrar hayatına giriyordu.

7. Bölüm

Dean'in giymek zorunda kaldığı baretin kenarında artık parlak pembe bir şerit vardı. Adamlarının yaptığı bir eşek şakasıydı bu. Masasında da, parmak uçları küçük metal plakalarla kaplı bir çift topuklu kadın ayakkabısı bulmuştu. Birileri bu şeyleri yapmak için epey zaman harcamış olmalıydı.

Her gün yeni bir şey çıkıyordu ve Katie o ilk günden sonra şantiyeye uğramamıştı.

Bareti parmağında sallayarak ofisinin kapısına ilerledi. Jo bilgisayarda bir şeyler yazmakla meşguldü ve onu fark etmedi. "Başka bir barete ihtiyacım var," dedi Dean.

Jo'nun dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Gözlerini ise ekrandan ayırmadı. "Dışarıdan bir tane getirmelisin. Yedeklerin hepsi kullanılıyor."

Ah ne güzel. "Elbette öyledir."

Dean ofisine girerken Jo kıkırdıyordu.

Dean birkaç telefon görüşmesi yaptı ve çatı malzemeleriyle ilgili son siparişleri gözden geçirdi. Duvardaki saat onu gösteriyordu ve Katie henüz ortalarda yoktu. Belki de iş konusunda fikrini değiştirmişti.

Pembe şeritli baretin kenarına parmaklarıyla vurdu ve pes etti. Oteli arayarak Katie'nin süitini bağlamalarını istedi. Ken-

di kendine Katie'yi kontrol ettiğini söylüyordu. Tıpkı Jack'in istediği gibi.

Sadece bir arkadaş olarak...

Dean, resepsiyon görevlisi telefonu açar açmaz, "Aile süiti lütfen," dedi. Çalışanlar, biri arayıp 'aile süitini' istediğinde arayanın bir aile dostu olduğunu bilirdi.

"Üzgünüm bayım, ancak Bayan Morrison burada değil. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

Orada değil miydi? Saat on olmuştu ve işte de değildi. "Ne zaman gelir?"

"Emin değilim, efendim."

Dean'in içine tuhaf bir his çöktü.

"Bayım?"

"Cep telefonundan ararım." Aramayacaktı, fakat mesaj bırakması da bir seçenek değildi.

"Tamam, efendim. The Morrison'ı aradığınız için teşekkür ederiz."

Dean telefonu kapatıp Monica'nın numarasını çevirmeye başladı. Yedinci sayıya basarken parmağı tereddüt etti ve telefonu kapattı. Kadınlar birbirleriyle konuşurlardı ve gördüğü kadarıyla Katie ile Monica arasında bir dostluk doğmuştu. Monica'yı arayıp ona Katie'yi sorarsa ve Katie bir erkekle birlikteyse...

Dean gözlerini sımsıkı kapatarak o tanıdık mide yanmasına aldırış etmemeye çalıştı. Katie'yi magazin dergilerinin kapağında her gördüğünde ortaya çıkan o yanma... Katie'nin kolunda daima kaslı ve yanık tenli hoş bir erkek ve aşk hayatıyla ilgili de dedikodular olurdu.

Katie, henüz yuva kurmaya hazır olmayan bir arıya benziyordu.

Muhtemelen dışarıda her zaman yaptığı şeyi yapıyor olması Dean'i ilgilendirmemeliydi ama Katie'nin biraz olsun olgunlaşmış olduğunu ummuştu. Jack'le bir işe başlaması Dean'e göre olgunlaşma yönünde bir adımdı.

Belki de yanılıyordu.

Masasından kalktı, Katie'yi kontrol etmek için şehirde herkesi arama dürtüsünü aklından uzaklaştırdı ve ofisinden çıktı.

İşçi gruplarının yanından geçti, adamların baretiyle ilgili yorumlarına ve kıs kıs gülüşlerine katlandıktan sonra nihayet sıhhi tesisatçıların ustabaşını buldu. "Selam, Steve."

Steve Bowman, sol göğsünün üzerindeki cepte *Bowman Tesisat* yazan mavi yakalı bir gömlek giyiyordu. Son birkaç yıldır o ve Dean birkaç projede birlikte çalışmıştı ve stres atmak için bazen çölde arazi motosikletine binerlerdi.

Steve, Dean'e selam vermek için başını işinden kaldırdı ve Dean'in baretine baktı. "Güzel baret, prenses."

"Kes şunu."

"Seninle dalga geçme fırsatından vaz mı geçeyim? Kesinlikle olmaz. Anlaşılan çocukların mizah anlayışı varmış. Neden pembe?"

Dean pembe boyanın suçlusunun Steve olduğunu anlamıştı. Steve kollarını göğsünde kavuşturarak kıkırdadı.

"Birilerinin şaka anlayışı işte."

"Komikmiş."

"Hiç de değil."

"Senin açından olmayabilir ama benim açımdan son derece komik. Pembe renk, gözlerini ortaya çıkarmış, kovboy."

"Sana sorun çıkarman için mi yoksa sorundan kurtulman için mi ödeme yapıyorum?"

Steve babacan bir tavırla Dean'in sırtına vurdu ve iki arkadaş, zemin katta bulunan, ana mutfak olması planlanan alana geçti. "Önerdiğin gibi The Morrison'daki şefle görüştüm ve mutfakların karşı ucuna ikinci bir bulaşık yıkama bölümü kurulması gerektiği konusunda hemfikir olduk."

Bulaşık yıkama istasyonu küçük bir ev büyüklüğündeydi. Dean neden iki istasyonun gerektiğine anlam veremiyordu. "Burada zaten iki tane sanayi tipi bulaşık makinesi olacak. Bu aşırılık niye?"

"Bulaşık makinelerinden biri tamir gerektirdiğinde yedeği şurada, fakat tamirci mutfak çalışanlarının işine engel oluyor. Yemek zamanı karmaşa içinde geçiyor."

Dean bunu düşünmemişti. "İstasyonun ebadını küçültüp, diğer tarafa bir tane daha makine eklemeye ne dersin?"

Steve omuz silkti. "Yapabiliriz. Ancak, yirmi dört saat hizmet veren oda servisi söz konusuyken bu önerini bir kez daha gözden geçirmelisin."

Dean çenesini ovaladı. "Bir izin daha çıkartmamız gerekiyor mu?"

Dean ve Steve şemaların üzerine eğilip ilave bulaşık makinelerinin işe yaraması için mekânda yapılması gereken fiziksel değişiklikleri tartıştı.

Şantiyenin gürültüsü etraflarını sarmıştı. Çekiçler tahtaları dövüyordu, testere tezgâhları tam gaz çalışıyordu ve bir radyodan da yerel bir rock müzik istasyonunun çaldığı şarkılar duyuluyordu.

Dean arkalarından yaklaşan narin ama sürekli tıkırtıyı duymaya başlayınca bu seslerin hepsi yavaş yavaş silindi. Başını kaldırdığında Steve'in omzunun üzerinden bakarak gülümsediğini gördü.

"İşte bunu *buralarda* her gün göremezsin."

Dean arkasına döndüğünde Katie'nin topuklu ayakkabıları ve kısa eteğiyle onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Bareti Katie'nin başındaydı ve saçlarını örtüyordu. Makyajı biraz ağırdı ve gözlerinin altındaki koyu renk hâlkaları gizlemeye çalışmış gibiydi. Dean onun yorgun olduğunu anlamıştı ama muhtemelen başka hiç kimse fark etmezdi. Bir keresinde, yatağında son derece hareketli geçirdikleri bir gecenin ardından, Katie'nin makyajın kadınların günahlarını saklayabilmeleri için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu söylediğini hatırladı. Katie'yi böylesine boyanmış görmek Dean'e az önce yaptığı aramayı hatırlattı. Katie neredeydi ve kiminleydi?

Ve Dean bunu neden umursuyordu?

"Koridorlarda alçı levha yapımı neden başladı?" Bir *merhaba* veya *nasıl gidiyor*, demek yoktu. Sadece Katelyn'in büzüşmüş dudaklarından dökülen tuhaf bir soru vardı.

"Pardon?"

Katie'nin ayakkabısı bir şeye takıldı ve ayağını kurtarmak için geri çekmek zorunda kaldı. Katie çevrelerindeki adamların bakışlarına aldırış etmeden, odada sadece ikisi varmış gibi konuşmaya devam etti.

"Alçı levha? Öyle denmiyor mu?"

"Alçıpen veya alçı levha, aynı şey."

Katie Dean'in önünde durdu ve Steve'e baktı. "Merhaba," deyip bakışını Dean'e çevirdi.

"Peki, neden başladı? Daha haftalar var sanıyordum."

"İşler hızlı ilerliyor, Katelyn."

"Ama düşünmüştüm ki—"

"Yanlış. Yanlış düşünmüşsün. Steven Bowman, bu Katelyn Morrison. Jack'in kız kardeşi ve otelin yanlış düşünen iç tasarımcısı."

Katelyn başıyla selam vererek, "Memnun oldum," dedi.

"O zevk bana ait." Steve parmağıyla baretini kaldırdı ve sonra tekrar bıraktı. Adam Katie'yi tıpkı aç bir kurt gibi gözleriyle yiyordu.

Dean Katie'yi Steve'in bakışından koruma arzusunu bastırmak zorunda kaldı.

"Jo'nun levha duvarlara –veya her ne diyorsanız– başlamanıza daha haftalar olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Şantiyenin tamamı için doğru, fakat otelin o kısmı için geçerli değil. Neden bu kadar telaşlandın?"

Katie elindeki kâğıtları sallayıp dolanmaya başladı. "Niş. Ana salona ve ana koridora niş koymak istiyorum. Bunlar yapıya eklenmeli."

Doğruydu ama planlarda nişten bahsedilmiyordu.

"Steve, bize bir dakika izin verebilir misin? Benim..."

"Tabii."

"Teşekkür ederim, Bay Bowman. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Dean önünde durduğu masadan ayrıldı ve Katelyn'i odadan çıkardı.

Dean, Katelyn'in ortaya çıkmasının ardından yiyeceği azarı izlemek için bekleyen adamlarına, "İşlerinize dönün," dedi.

Katelyn daha yavaş bir tempoyla nefes almaya çalışıyordu. Nişler... Daha doğrusu niş bulunmaması konusunda telaşlandığının farkındaydı, fakat berbat bir gece geçirmişti. Bir geceyi olsun uyuyarak geçirmek için, daha doğrusu Savan-

nah'ın gece boyunca uyuması için, yaptığı plan elinde patlamıştı. Ağlamalar saat onda başlamış, sonra on ikide tekrarlamış ve daha sonra da sabahın ikisi gibi yeniden başlamıştı. Savannah uyanık kalıp gülümsemeye çalışmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Katelyn gözlerini açık tutabilseydi bundan elbette hoşlanırdı, fakat Savannah yatakta yanı başında oynarken Katelyn uyuyakaldı ve uyandığında sızdıran bir bebek bezi sayesinde oluşmuş küçük, hoş bir çiş gölcüğüyle karşılaştı. Böylesine küçük, tatlı bir şeyden bu kadar çok çişin nasıl çıktığını asla anlayamayacaktı.

Savannah nihayet saat dördü geçtiğinde yeniden uyumuştu. Katie uyuyakalmıştı ve Monica saat sekiz gibi kapısını hafifçe tıklayıp geciktiğini söylediğinde yataktan fırlamıştı.

Yeni kıyafetler için otele gitmesi söz konusu değildi. Yıkılması gereken alçıpen miktarı düşünülürse, iyi ki şantiyeye daha geç gelmemişti.

Katelyn ana salonun duvarlarını çoktan kaplamış olan alçıpeni göstererek, "Görüyorsun ya," dedi. "İşte bundan bahsediyorum. Her birinin üstünde spot ışıklandırma olacak şekilde, sanat eserlerinin sergilenebileceği kadar büyük girintilere ihtiyacım var."

"Burası babanın otellerinden biri değil. Sanat eserleri bütçe odaklı müşterilerin aradığı bir şey değil."

"Saçmalık. The Morrison'da kalanların durup oradaki sanat eserlerinin bazıları üzerine derin derin düşüneceği konusuna katılsam da, burada kalanlar da gelip geçerken eserleri seyredebilir. Nişler insanların geçerken sanat eserlerine dokunmasını engelleyecek."

Dean homurdanarak uzun koridora baktı. "Bunu haftanın başında söyleyemez miydin?"

"Zaten sadece hafta başından beri buradayım."

"Doğru. Elbette bugün gelene kadar sosyal hayatına ara vermeye zahmet edemezdin."

Sosyal hayat mı? Ah, tamam... Katie anlamıştı. Dean onun partilere katıldığını ve işini ciddiye almadığını sanıyordu.

"Alışveriş yapıyordum."

Dean gözlerini yuvarladı. "Harika, sanki daha fazla ayakkabıya ihtiyacın varmış gibi."

"Otel için. Renk paletleri tasarlamak ve onlara uyacak mobilyalar bulmak zaman alıyor. Zamanımı bu şeyin kaplanmadığından emin olmak için burada harcayamam."

"Alçıpen. Buna alçıpen deniyor."

"Alçı neyse işte! Yıkılması gerek. En azından bir kısmının, bu sayede nişlerimi yaptırabilirim."

"Öyle olsun!" diye çıkıştı Dean ama Katie'nin gözlerine bakmadı. "Kaç niş koymayı planlıyorsun?"

Katie Dean'in yanından geçerek eliyle gösterdi. "İlki şurada olacak." Tezgâhın üstünde bir çizim kalemi buldu ve duvara küçük bir çarpı çizdi. "Daha sonra eşit aralıklarla her koridorda on tane nişimiz olacak."

Dean eğilerek kalemi Katie'nin elinden aldı ve duvara âdeta bebek büyüklüğünde bir çarpı işareti yaptı.

Katie kollarını göğsünde kavuşturarak Dean'in yanından çekildi. Genç adam koridora doğru bakarak içinden sayım yaptı ve başını salladı. "Ancak beş tane olur."

"Beş tane ne olur?"

"Niş."

"Neden sadece beş?"

"Her nişin etrafına çerçeve yapılmalı ve alt yüzeylerin her birine ışıklandırma için kablo döşenmeli. Bu da maliyeti arttırır. Buradaki koridorlara beş niş yaptırabilirsin."

"Ya üst kat?"

Dean başını salladı. "Bütçeyi aşar."

"O hâlde bütçeyi arttır." Katie'nin tasarımı ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

"İşler o şekilde yürümüyor."

"Ama-"

"Burada yaptığımız iş giysi dolabını yenilemeye benzemez, Katie... Burası bir otel. İnşaat gerektiren tasarımlar yapıp maliyeti olmamasını bekleyemezsin. Bir bütçeye bağlı kalarak çalışmak senin için yeni bir durum olabilir, fakat başarabileceğine eminim."

Dean onunla bir çocukmuş gibi konuşuyordu ve Katie kızmaya başlamıştı. Ayrıca önceki gecenin uykusuzluğu da tuz biber oluyordu. "O zaman benim için bir bütçe belirle."

Dean'in gözleri kısıldı ve öfkeli bakışları yerini keyifli bir tebessüme bıraktı. "Sen ciddisin."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Dean başını sallamaya başladı, önce yavaşça ama sonra giderek daha hızlı bir şekilde. "Tamam... İsteğini tek bir şartla yerine getiririm."

Aptal baretin altından bir tutam saçı çıkmıştı ve Katie saçını öfkeyle yerine geri soktu. Komik göründüğünün farkındaydı. Ve de yorgun. Tanrım, Dean'le tartışmak bile onu bitap düşürüyordu.

"Peki, beni merak içinde bırakma. Fiyatını söyle, kovboy."

Dean işaret parmağını kaldırdı ve yavaşça konuştu. "Ben sana bir bütçe vereceğim, sen de daha fazlası için tartışmayacaksın, mücadele etmeyeceksin ve talepte bulunmayacaksın. Senin için her deneyimli tasarımcının yetirebileceği bir bütçe belirleyeceğim."

"Ama ben deneyimli değilim-"

"Ah! Mazeret yok! Anlaştık mı?"

"Peki, ya bütçe yetmezse?"

"O hâlde şu anda işi bırak. Teksas'a evine dön ve nişlerini de yanında götür."

Katie başını eğerek Dean'i inceledi. Dean'in kararlı çenesi ve buz gibi sert gözleri onu etrafta neden istemediğini merak etmesine... Aslında kendi içinde sorgulamasına sebep oldu. Sonunda Dean'in baretindeki şeridi fark etti. Belki de Dean dikkatinin dağıtılmasından veya adamlarıyla yaşadığı belli olan kabul sınamasından hoşlanmıyordu.

Belki de sebep Katie'ydi.

"Anlaştık." Katie elini Dean'e doğru uzattı ve bekledi.

Dean tereddüt etti ama sonra sıcak eli Katie'nin eliyle buluştu. Katie'nin koluna bir sıcaklık yayıldı ve odayı saran kuru havaya rağmen tüyleri ürperdi.

Katie elini hızlıca geri çekti ve teninin kızardığını Dean'in görmemiş olmasını umdu. "Gün bitmeden bütçemin belirlenmiş olmasını istiyorum."

Katie uzaklaşırken Dean sessizce bir şeyler mırıldandı. Katie durdu ve ona bakarak "Ah, Dean?" dedi.

"Evet?"

"Güzel baret."

8. Bölüm

Patrick Nelson'ın dış görünüşü, Katie'nin özel bir dedektifin nasıl görünmesi gerektiğiyle ilgili tüm düşüncelerini aşmasa da, onaylıyordu. Adam bir doksan boyunda olmalıydı, neredeyse Dean kadar uzundu. Uzun boynuzlu, damızlık bir danadan daha kaslıydı. Frak gömleğinin örttüğü kasları kısa, siyah ceketini dolduruyordu. Bu adamın muhtemelen tek bir takım elbisesi vardı ve onu sadece mecbur kaldığında giyiyordu.

Emekli bir denizci veya eski bir polis olduğu her hâlinden belliydi. Siyah saçlarına aklar düşmüştü ve kahverengi gözleri sanki insanın içini okuyordu. Eğer on beş yaş daha genç olsaydı, Katie onu çekici bulabilirdi. Aslında adam çok çekiciydi ama Katie ilgilenmiyordu.

Başka insanların konuşmalarına kulak misafiri olmasını önlemek için dedektifle odasında buluştu.

Savannah'ın Katie'nin hayatına aniden girmesini ayrıntılarıyla konuştular. Patrick konuyu Katie'nin özel hayatına çevirdiğinde ikinci kahvelerini içiyorlardı.

Patrick aile süitindeki kanepede arkasına yaslanmıştı ve cebinden çıkardığı küçük deftere notlar alıyordu.

"Kiminle berabersin?"

Katie bu soruyu tuhaf buldu ve cevap verirken tereddüt etti. "Pardon?"

"Çıkmak... Yatmak? Romantik anlamda vaktini kiminle geçiriyorsun?"

"Bu konunun Savannah'ın kapıma bırakılmasıyla ne ilgisi olduğundan emin değilim."

"Hayatındaki her şey bu bebeğin kucağına bırakılmasının sebebiyle alakalıdır. Birileri senin hakkında gazetelerde okuyup öğrenemeyeceği şeyler biliyormuş."

Katelyn başını salladı. "Kimseyle görüşmüyorum."

"Üç hafta önce, sarışın bir adamın kolunda çekilmiş fotoğrafların bir Houston dergisinin üçüncü sayfasındaydı."

"Öyle mi?" Katie dedektifin bahsettiği fotoğrafları bilmiyordu. Bir buçuk yıl önce paparazzilerin çektiği fotoğraflara kafa yormayı bırakmıştı. Yani Dean'le görüşmeyi kestikleri sıralarda.

"Öyle. Sanırım Club Zen'di."

Ah, doğru ya... Son sevgilisinden ayrılan bir kız arkadaşıyla buluşmaya gittiğini hatırladı. Tanıdıkları etraflarını sarmadan önce ancak birer içki içebilmişlerdi. Katie birilerinin fotoğraf çektiğini belli belirsiz hatırlar gibiydi ama bunun üstünde pek durmamıştı. "Kulübü biliyorum ama fotoğraflar hakkında bir şey söyleyemem. O akşam o gruptan kimseyle beraber değildim."

"Dergide sevgili olduğunuz yazıyordu."

"Dergiler bilgilerinin doğruluğunu kontrol etmez."

Patrick not alarak devam etti.

"Hayatında kimse yok mu?"

"Yok."

"Kız arkadaşların kimler? Sırlarını kimlere açarsın?"

Katie'nin dilinin ucuna doğrudan Monica'nın ismi geldi. "Savannah'ın ortaya çıktığı gece Monica'nın benimle birlikte olduğunu zaten söylemiştim." Katie yakın arkadaşı olarak gördüğü birkaç kişinin isim verdi.

"Savannah'ı biliyorlar mı?"

"Hayır. Yalnızca siz ve Monica."

Patrick düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Kapısına bir çocuk bırakılan ilk ünlü veya varlıklı kadın sen değilsin. Bunun şahsi bir mesele olmayabileceği aklına geldi mi?"

"Evet. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Annesinin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ve Savannah'ın yasal olarak bana ait olduğunu bilene kadar da içim rahat etmeyecek. Sizi annesini bulmanız ve bu evraklarla ilgili gerekli kontrolleri yapmanız için tutuyorum."

Patrick'in ağzının kenarı kıpırdadı. "Anneyi bulacağım. Endişelenme. Asıl soru bunu ne kadar hızlı yapacağım. Houston'daki süitine girmem gerek."

Katie başıyla onayladı. "Özel dedektif olduğunuzu kimse bilmemeli."

"*'Özel'* kelimesinin anlamı da bu zaten." Patrick ayrı bir kâğıt parçasına bir şeyler yazdı, kâğıdı yırtıp Katie'ye verdi.

Yazdığı şey bir isimdi. "Ben Sanderson kim?"

"Benim. Otele vereceğin isim. Güvenlikle iletişime geçip neler bulabileceğime bakacağım."

"Onlara sizin hakkınızda ne söylemeliyim?"

"Onlara sevgilin veya arkadaşın olduğumu söyle... Benim için fark etmez. Sadece otele girmemi kolaylaştır ve çalışanların burnunu sokmasını engelle. Gerisini ben hallederim."

Katie bunu yapabilirdi. Personele bir erkek arkadaşı varken başka tarafa bakmalarını ilk kez söylüyor olmayacaktı.

Katie'nin süitinin kapısı gürültüyle çalındı. Katie duvardaki saate baktı ve oda servisinin erken gelmiş olabileceğini düşündü. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Akşam yemeği sipariş etmiştim. Erken getirdiler. İsterseniz sizin için de bir şeyler söyleyebilirim."

Patrick ayağa kalkarak not defterini cebine koydu. "Şimdilik bu kadar bilgi yeterli. Bulduklarımı bildirmek için seni birkaç gün içinde ararım."

Katie kapıyı açarken Patrick arkasından ilerledi.

Katie'nin otel personelini selamlamak için dudaklarına yerleşmiş olan tebessüm, kapıyı açtığı anda kayboldu.

"Dean?" Kapıyı kapatma ve Patrick'i görmesini engelleme arzusu yüzünden Katie'nin kolu titriyordu. "Burada ne işin var?" Ayrıca, resepsiyon görevlisi Katie'ye onun geldiğini bildirmeden nasıl asansöre binip buraya çıkabilmişti?

"Sen demiştin ki-" Dean'in bakışı Katie'nin arkasına yöneldiğinde sesi de yitip gitti.

Katelyn tekrar gülümseyerek, tuttuğu dedektife doğru döndü. Dinleyen tüm ilahi varlıklara, Patrick'in özgeçmişinde yazdığı kadar iyi olması için hızlıca dua etti. Dean onun kim olduğunu sorgulamadan odadan çıkmalıydı.

Patrick kapıya biraz daha yaklaşarak Katie'nin koluna elini koydu. "Oda servisine benzemiyor."

"Değil." Katie Dean'e doğru döndü ve havanın buz kestiğini hissetti.

Dean süite girdi, gözlerini kısmıştı. "Dean Prescott," dedi. Patrick'in de bir şey söylemesini bekliyordu.

Patrick, Dean'in sıkması için elini kaldırdı. "Ben Sanderson."

"Dean ve ben ağabeyimin otelinde birlikte çalışıyoruz," diye açıkladı Katie.

Patrick başıyla onaylayarak Dean'le tokalaşmayı kesti.

"İnşaatı devam eden otel mi?"

"Doğru."

Patrick başını sallayarak dikkatini Katie'ye çevirdi. "Seni ararım. Dean, memnun oldum."

Daha sonra ortadan kayboldu ve neden orada olduğunu açıklama işi Katie'ye kaldı.

Buna rağmen, Katie, Patrick'in arkasından kapıyı kapatırken Dean'e hiçbir şey borçlu olmadığını fark etti. Aniden kapısında beliren oydu. En iyi saldırı planı, Dean'i savunmaya geçmek zorunda bırakmak olacaktı. Ya da onun dikkatini dağıtmak. Neyse ki Katie ikisini yapmayı da iyi biliyordu.

"Buraya nasıl çıktın?"

Dean süitin içinde ilerleyerek Katie'nin ne yapmakta olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. "Eskiden süitine hep gizlice girerdim."

Katie bunu nasıl unutabilirdi ki? "Artık gizlice gelmene gerek yok."

"Peki, o kimdi?"

Kaçınma... Eğer okulda bu konuda bir ders olsaydı, Katie kesin A alırdı. "Bütçem hazır mı?"

"Adı gerçekten Ben mi?"

Katie donup kaldı.

"Kim çocuğuna Ben adını verir ki?"

Katie kollarını göğsünde kavuşturdu ve Dean'in Patrick hakkında kendi çıkarımlarını yapmasına göz yumdu. "Sorun ne Dean, kıskançlık mı?"

Dean saldırıya hazırlanan bir yılan gibi Katie'ye doğru döndü ancak söylemek istedikleri dudaklarında yitip gitti.

"Jack, kendisi burada değilken sana göz kulak olmamı istedi."

"Jack'in sorumluluğunda değilim, Dean. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Dean Katie'yi baştan ayağa hızlıca inceledi. "Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun ve bir tahminde bulunmam gerekirse düğünden beri kilo vermişsin. Zaten çok zayıfsın, hayatım."

Katie Dean'in onun hâlini bu kadar iyi analiz etmesinden nefret etti.

"Bütçem hazır mı, değil mi?"

Dean cevap veremeden kapı bir kez daha çalındı.

"Ah, Tanrı aşkına... Şimdi kim geldi?" Katie kapıya ilerledi ve hızla açtı. "Ne var?"

"Özür dilerim, Bayan Morrison. Akşam yemeğinizi getirmem söylendi. Sonra da gelebilirim."

Yüce Tanrım, yorulmuştu. Personeli azarlamak yetiştirilme tarzına aykırıydı ve hemen pişmanlık duydu. Zavallı Manny sürünerek uzaklaşmak istiyor gibi görünüyordu. "Ah, hayır. Lütfen kusuruma bakma. Uzun bir gün oldu. İçeri getir." Katie kapıyı iyice açtı ve genç garsonun gümüş kapaklı tabaklarla dolu servis arabasını odaya getirmesine izin verdi.

"Yemek odasına götürmemi ister misiniz?"

"İyi olur Manny." Monica'nın evinde lavabonun üstünde yemeye ve otelde duş alıp kıyafetlerini değiştirirken arada ağzına birkaç lokma atmaya alışmıştı. Bu gece Monica Savannah ile kalacaktı, bu sayede Katie otel çalışanlarını arada sırada süitte kaldığına ikna edebilirdi. Tüm bunlar, insanların gecelerini nerede geçirdiğini sormamaları için bir dalavereydi.

Belki de Dean'in bu gece gelmesi iyi bir şeydi. Katie'yi otelde bulması şüphelerini giderirdi. En azından Katie öyle umuyordu.

Dean'in yanından geçti, çantasını buldu ve garsonun işini bitirmesini bekledi. Manny, Katie'nin sipariş ettiği salatanın kapağını açarak Katie'ye baktı. "Bunları hemen açayım mı?"

"Gerek yok-"

"Salata mı? Sadece salata mı yiyorsun?" Dean arkasında bitmişti ve yemeğine dik dik bakıyordu.

"Salatayı seviyorum."

"Tavşanlar da seviyor. Yanılmıyorsam Gaylord'un menüsünde daima Teksas'ın en iyi sığır etleri bulunur."

"Evet, ne olmuş?"

Dean ceketini çıkartıp sandalyenin üstüne astı. "İki kemiksiz pirzola nasıl olur, Manny? Orta pişmiş olsun, yanında da doldurulmuş ve fırınlanmış patates. Salatayla başlayacağız."

"Seni kalman için davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Manny başını ileri geri sallayarak Katie ile Dean'in konuşmasını dinliyordu.

"Yine de yemek yediğini görüp, bir daha işe geldiğinde yığılıp kalmayacağından emin olana kadar gitmeyeceğim. Şu lanet ayakkabılarla yerçekimine meydan okuman zaten yeterince kötü. Üstüne bir de, seni hâlsiz düşürecek, yetersiz beslenme faktörünün eklenmesine gerek yok."

Katie tüm gücüyle karşı koymak istedi ama bunun için enerjisi yoktu. İşin doğrusu, salatadan fazlasını yemek iyi gelebilirdi ve Dean'den olaysız kurtulması da kolaylaşırdı. Ne kadar çabuk yerlerse Dean'i o kadar erken gönderebilirdi.

"Bayan Morrison?"

"Orta pişmiş bana da uyar," dedi Katie Manny'ye.

Dean garsonun arkasından, "Birkaç tane de bira," diye seslendi.

Katie Manny'yi odadan çıkardı ve garsonun eline on dolar tutuşturdu.

Akşam yemeği ye. Dean'i yatıştır. Sonra da gidip yat.

Katie'nin planı buydu.

Dean ona sormak istiyordu. Tanrı biliyor ya, Katie'yi sorguya çekmemek için kendini zor tutuyordu.

Ben mi? O da kim?

Ayrıca adam Katie için fazlasıyla yaşlıydı. Dean'in tahminde bulunması gerekirse Katie'nin babası olacak yaştaydı.

Tamam, belki o kadar da yaşlı değildi, fakat adam ondan en az on yaş büyüktü.

Katie odasına gitmek için izin istedi ve üzerinde uzun kollu bol bir tişört ve kapri pantolonla geri döndü. Dean Katie'nin üzerindekilerin günün sonunda yatmadan önce giydiği 'Katie'nin günlük kıyafetleri' olduğunu fark etti.

Onu bu tarz kıyafetler içinde çok az kişi görmüştü, bunları çıkardığına ise daha da az insan şahit olmuştu.

Dean bifteklerinin gelmesini beklerken Katie'nin üzerini değiştirmesi genç adamı gülümsetti. Hiç değilse o bağlamda samimiyetlerini kaybetmemişlerdi... En azından henüz.

Dean, kısa süre sonra Manny'yi tekrar içeri aldı ve çocuk çıkmadan önce ona bahşiş verdi.

"Teksas'tan geldiğimden beri iyi bir biftek yemedim. Muhteşem kokuyor."

Katie odaya geldi, küçük yemek odasındaki masaya oturdu ve tabağının kapağını kaldırdı. "Mangal yapmayı sevdiğini sanıyordum."

"Kamp yaparken. Bir süredir yapmadım." Dean Katie'nin karşısına oturdu, diğer tabakların üzerindeki kapakları açtı. Bifteğin kokusu burnuna ulaştığında karabiber, sarımsak ve baharat kokusu duyularını esir aldı. Katie'nin karnı guruldu-yordu ve ağzı sulanmıştı.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bir süredir kamp yapmadın? Kamp yapmayı seversin."

Dean omuz silkti, Katie'nin patateslerinin üstüne koca bir tereyağı topağı koyduktan sonra kendi patateslerine de yağ sürdü. "Vaktim olmadı."

Katie başını yana çevirdi.

Dean çatalını ve bıçağını alıp bifteğini yemeye başladı. Katie hareketsiz duruyordu, Dean'in bir şey söylemesini bekler gibiydi.

"Ne var?"

Katie başını salladı. "Bir şey yok."

Katie 'vakit bulamadım' mazeretine inanmamıştı, fakat Dean onunla düşüncelerini paylaşmak istememişti.

Dean, Katie'nin ağzını saf Angus etinin ilk lokmasıyla doldurmasını bekledikten sonra, "Peki, Ben kim?" diye sordu.

Katie lokmasını çiğnerken bir an duraksadı, fakat devam edip yutkundu ve çatalıyla bir lokma daha aldı.

"Bir arkadaş."

Katie Dean'in gözlerine bakmamıştı. Sol gözü ise seğirmişti.

"Sevgilin mi?" Lanet olsun! Neden bu kelimeyi ağzından kaçırmıştı ki? Umursamamalıydı ve umursamamayı diledi.

Katie'nin yanakları kızardı. Dean Katie'nin tepkisini ateşleyenin utanç mı yoksa öfke mi olduğunu anlayamadı.

"Sana süitimde kimi bulduğunla ilgili açıklama yapmam gerektiğini düşündüren ne?"

Şimdi ezilip büzülme sırası Dean'deydi. Yemeğinden bir lokma aldı, biftekteki füme tadını bile fark etmiyordu. Katie ona hiçbir şey borçlu değildi. Artık değildi. Yine de onu kendinden başka biriyle düşünmek Dean'i öldürüyordu.

"Hâlâ arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim," dedi Dean.

Bu doğruydu da.

"Arkadaş mı?" diye sordu Katie. Aslında son derece masum bir soruydu.

"Evet. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Aramızda ne olursa olsun arkadaş kalmalıyız."

Katie bifteğinden bir lokma daha ısırıp lokmasını çiğnerken, ağzının kenarı yukarı kalktı.

Dean'in ensesindeki sıcaklık artarak boynundan akan ter damlalarına dönüştü.

"Kız arkadaşlar detayları sever, Dean. Ben hakkındaki detayları mı bilmek istiyorsun? Özel detayları mı?" Katie özel kelimesini uzatarak söylemişti ve Dean'i sorduğuna pişman etmişti.

Dean çatalını bıraktı, birasından büyük bir yudum içti.

"Bana Maggie hakkındaki detayları vermek ister misin?"

Dean birasını tekrar kaldırdı ve bitirdi. Ona Maggie hakkında tek bir şey vermeyecekti. Maggie düğünlerini iptal etmişti ve Dean o sırada hayatta kalamayacağını düşünmüştü. Artık ikisinin birlikteliğinin bir felaket olacağını anlıyordu. Maggie

ile Katie'yle yollarını ayırdıktan kısa süre sonra tanışmıştı. O sırada duyguları altüsttü, karmakarışıktı... Hayatında bir sonraki evreye geçmeye hazırdı. Bir eş, çocuklar... Lanet olası beyaz çitleri olan bir ev...

Fakat sonra Katie her şeyi bitirdi. Bekle, hayır, *Maggie bitirmişti.*

Dean başını sallayarak ikinci birasını açtı.

Ben'in Katie için anlamını bilmemek içini yaksa da, sohbeti daha güvenli konulara çevirdi. "Bütçen hazır."

Katie alt dudağını emerek başını eğdi. "Yani?"

Dean ona bir rakam verdi, bunun Katie'nin beklentisinden muhtemelen daha az olduğunu biliyordu. Gerçekte, bütçelerde yüzde onluk bir hata payı olduğunu da biliyordu ve maliyet genellikle tahmin edilenden daha yüksek olurdu. Katie'nin daha önce bu tarz bir iş yapmadığı düşünüldüğünde büyük olasılıkla hata payını yüzde yirmiye kadar çıkaracaktı.

Dean gözlerini kaldırıp Katie'ye baktı, öfkesini görmeyi bekliyordu.

"Olur."

"Karşı çıkmayacak mısın?"

"Karşı çıkmamayı kabul etmiştim."

"Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

"Ne diyebilirim? Karşındaki yeni ben." Katie bifteğinin son lokmasını da yiyerek peçetesini masaya bıraktı.

Dean öylece oturup bakakaldı. *Yeni ben mi?* Katie'de yeni bir şeyler olduğunun farkındaydı. Çalışma arzusu yeniydi ve Tanrı biliyor ya, Katelyn'in dünyasında bir dönüm noktasıydı. Yanında günlük giysiler giymesini, birlikte geçirdikleri samimi zamanların bir sonucu olarak görmüştü. Onun yanında şık giysilerinden sıyrılıp, sıradan giyinecek kadar rahat hissetmesi

Dean'in gururunu okşamıştı. Katie diğer insanlar için sürekli gösterişli görünmeye çabalardı. Ancak, Ben için günlük giyinmemişti.

Dean gülümsedi. Ben ile yakın olsalar bile, birlikteyken eskiden Dean'le olduğu kadar rahat olmadıklarını düşündü.

Dean ikinci birasını da bitirerek sandalyesini arkaya doğru itti. "Yarın sabah duvarları tekrar yaptıracağım. Eğer arzu ettiğin şekilde yapılmasını istiyorsan danışmanlık yapmak için gelmek isteyebilirsin."

"Saat kaçta şantiyede olmalıyım?"

"Sekiz."

Katie başını döndürerek esnediğini gizlemeye çalıştı.

"Sanırım bu gitmem için bir işaretti," dedi Dean.

"Senden kalmanı istediğimi hatırlamıyorum," diye iğneledi Katie.

Dean güldü. "Gitmem için ısrar da etmedin, hayatım." Dean bunun sebebini merak ediyordu.

"Fark etmemiş olabilirsin ama yorgunum. Seninle tartışmak harcamam gerekenden daha fazla enerjimi götürürdü. Artık yemek yediğimi ve yatmaya hazır olduğumu biliyorsun." Katie üzerindekilere bakıp kollarını iki yanına saldı. "Gidebilirsin."

Dean Katie'nin yanından geçip ön kapıya doğru ilerledi. Katie onu uğurlamıyordu. "İyi geceler, Katie. Sabah görüşürüz."

Katie ona el salladı. "Evet, evet... Saat sekizde."

9. Bölüm

Katie, saat sabaha karşı iki buçuğu biraz geçe yataktan fırladı. Kalbi göğsünde otuz beşinci kilometredeki bir maraton koşucusu gibi hızla atıyordu.

Bir sorun vardı.

Çok fazla uyumuştu.

Savannah!

Otel süitindeki sessiz oda onu afallatmıştı ve kafasını karıştırmıştı. Önceki akşamın olayları ona nerede olduğunu hatırlattı.

İç çekerek kendini yastığa geri bıraktı. Savannah Monica'nın yanındaydı ve Katie onun bebeğe baktığını bildiği hâlde endişeliydi.

Yastığı ters çevirip soğuk tarafını buldu ve yan dönüp kıvrıldı. Ancak, ne kadar uğraştıysa da uyuyamadı. İşin komik tarafı hiç yorgun değildi. Dean gittikten kısa süre sonra zorla da olsa duş alıp, yatağa uzanmıştı. O sırada saat daha sekiz olmamıştı. Savannah hayatına girmeden önce altı saatlik uyku asla yeterli gelmezdi. Anlaşılan artık durum değişmişti.

Otuz dakika boyunca yatakta dönüp durduktan sonra pes etti, duş aldı ve giyindi.

Saat dörde gelirken ses çıkarmamaya özen göstererek Monica'nın dairesine girdi. Savannah Monica'nın odasında duran

beşiğinde uyuyordu. Bebeğin kıymetli yüzünü ve nefes alırken karnının inip kalkmasını görmek bile Katelyn'in yüreğindeki tüm endişeyi giderdi.

Bebeği kıpırdatıp ikisini de uyandırma riskini göze alamadı. O yüzden parmak uçlarında yürüyerek odadan çıktı, çalışmak için dizüstü bilgisayarını açtı.

"Yapamadın." Monica'nın sözleri onu korkutmuştu. Uyu-. yakalmıştı, kolları başının altında yastık görevi görüyordu.

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, anlaşılan ben seni uyandırdım. Ne zamandır buradasın?"

Katelyn ocağın üstündeki saate baktı. "Birkaç saattir."

Monica sessizce kahve makinesine ilerledi. "Düşündüğümden daha uzun dayanmışsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni anne olan çok az kişi, bebeğini gece boyunca başka biriyle birlikte bırakır."

Katie'nin aklı başına geldi. "Ama ben bir anne değilim."

Monica ona bitkin bir bakış attı. "Evet, evet öylesin."

Diğer odadan Savannah'ın cılız ağlama sesi duyuldu ve Katie ayağa fırladı. Kollarını Savannah'ın başının arkasına dolayıp onu sakinleştirmek için mırıldanmaya başladığında Monica'nın haklı olabileceğini düşündü.

"Annen olmak istiyorum. Senin için de uygun mu?" diye fısıldadı Katie. Gözleri aniden yaşlarla dolmuştu. *Yalvarırım, Tanrım... Onun annesi olmama izin ver.*

Savannah birkaç kez gözlerini kırptı ve Katie'nin gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünde gülümsemeye başladı.

Katie gözlerini sildi; birilerinin, herhangi birinin Savannah'ı elinden aldığını düşünmeyi reddetti.

Katie bir buçuk saat sonra Savannah'ı bakıcıya bıraktı, çantasını aldı ve işe gitti.

"Selam, prenses."

Steve Bowman kamyonetinden Katie'ye el sallıyordu. İnşaat işçilerinden İngilizce'yi çok az bilen bir tanesi, yaklaşık bir hafta önce ona prenses diye hitap etmişti ve şantiyedeki herkes bu lakabı benimseyip ona prenses demeye başlamıştı.

Katie gurur mu duymalıydı yoksa kızmalı mıydı, emin değildi. Prensesler bütün gün boyunca süslenip püslenen ve prenslerinin onlara hayatlarında bir amaç vermelerini bekleyen tutsak kadınlardı. Katie bu unvanın otelde işe başlamadan önceki hâlini yansıttığını düşündü ama artık ona pek uymuyordu. Şantiyedeki çok az kadından biri olduğunu ve elbette topuklu ayakkabı ile kısa etek giyen tek kadın olduğunu görmezden gelmesi kolay değildi.

Lakabıyla ilgili inkâr edemeyeceği tek bir gerçek vardı. Şantiyedeki erkekler ona kraliçeleriymiş gibi davranıyordu. Testosteron hormonunun baskın olduğu bir iş yeri normalde ıslıklara ve kötü niyetli bakışlara sahne olurdu. Katie bu şantiyede durumun farklı olduğunu gördü. O yüzden de minnettardı.

"Selam, Steve." Artık alıştığı baretini başına taktı ve çantasını arabasından aldı. Arabanın zemininde bir emzik olduğunu gördü, emziği koltuğun altına itip sakladı.

Steve arkasından yaklaşarak, "Benimle konuşmak istiyormuşsun," dedi.

"Doğru." Katie arabanın kapısını kapattı, önüne döndü ve tesisatçıya gülümsedi. "Bahçeye bir su ögesi koymayı düşünüyorum ve bu konuda fikrini almak istedim."

"Su ögesi mi?"

"Dans eden bir fıskiye... City Walk'ta olan gibi bir tane. Hava sıcak olduğunda çocukların içine girip çıkabilecekleri bir fıskiye mesela?"

Steve sonunda anlamıştı ve başıyla onayladı. "Aklında tam olarak neresi var?"

Katie klimanın çalıştığı ve planlara daha rahat bakabilecekleri inşaat konteynerini işaret etti.

Steve'le birlikte konteynere girdi. Jo masasında oturuyordu ve bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyordu. Anlaşılan Dean henüz gelmemişti.

"Merhaba, Jo."

Jo başını kaldırmadan, "Selam," dedi.

Jo aklı işindeyken hemen hemen herkesi görmezden gelmesiyle tanınmasaydı, Katelyn kendini aşağılanmış hissedebilirdi.

"Merhaba, Josephine."

Jo yazmayı bırakıp Steve'e tehditkâr bir bakış attı. "Kimse bana o isimle hitap etmez, *Steven*."

Steve kıkırdayarak göz kırptı.

İkili arasında bariz kıvılcımlar uçuşurken Katie onları izledi.

Bunu biraz düşünmek gerek. Steve ve Jo... Jo ve Steve? Hımm. İkisinin arasında bir şeyler dönüyor!

Toplantı salonuna geçtiklerinde, Katie otel alanının ana planlarını açtı ve merkez bahçeyi parmağıyla gösterdi. "Şuradaki bir fıskiyeye benziyor."

"Öyle."

Sayfaya, ana otelle bungalovlar arasındaki kıvrımlı yolların ve yeşilliklerin çevrelediği bir fıskiye hâkimdi.

"Fıskiyelerin suyla dolu tabanları bulunur."

"Bu fıskiye o şekilde tasarlanmadı. Bir kule biçiminde ve ilk havuzcuğu çocukların ulaşabileceğinden daha yüksekte yapıldı. Bu sayede çocuklar havuza giremez," dedi Steve.

"Çocuklar suya bayılır," dedi Katie. "Çocuklara neden eğlenceli bir şey vermiyoruz?" Yüzme havuzu, kaydırakları ve sığ kenarları ile zaten çocukların oynayabileceği şekilde tasarlanmıştı. Katie daha fazlasını istiyordu. Hafta sonunun bir kısmını Universal City Walk'ta geçirmişti. Püskürtücülerden titrek sular fışkırıyordu ve her yaştan çocuk çığlık atarak fıskiyenin havuzunda ıslanıyordu. Savannah suyla oynamak için henüz çok küçük olsa da biraz daha büyüdüğünde, orada eğlendiğini hayal etmek hiç zor değildi.

"Bir fıskiye kurmak ile senin aklındaki şeyi yapmak arasında büyük bir fark var. Bu konuyu Dean ile görüştün mü?"

"Henüz görüşmedim. Önce ne kadara mal olacağıyla ilgili bir fikir edinmek istedim."

"Havuzun büyüklüğünün ne kadar olmasını düşünüyorsun?"

Gereken alanı konuştular ve Steve bir not defteri açıp birkaç şey not aldı.

Küçük konteynerin kapısı açıldığında ve Jo Dean'e selam verdiğinde, Steve omzunun üzerinden bakıp güldü.

Katie Steve'le görüşmesi sırasında Dean'in oralarda olmamasını ummuştu. Dean'in fikirlerini irdeleyeceğini biliyordu. Katie bütçesiyle istediğini yapabilirdi ve Dean'in onu fıskiyeden vazgeçirmesine izin vermeyecekti.

"Selam, Steve."

İki adam tokalaştı, Katelyn ise Dean'e kısaca bakıp Steve'le inceledikleri planları toparladı. Katie ona doğru bakmamasına

rağmen Dean küçük alana hâkimdi ve teninden yayılan çam kokusu Katie'ye doğru akın ediyordu.

"Gitmeden önce toplantı odalarını kontrol edeceğim." Aslında yeni gelmişti, fakat Savannah'ın saat onda ilk doktor randevusu vardı.

"Fiyatla ilgili sana dönerim," dedi Steve.

Dean gözlerini kıstı. "Hangi fiyat?"

Katie gülümseyerek masadan uzaklaştı. "Bahçe fıskiyesi için yeni bir proje." Daha ziyade yeniden yapmaydı ama Katie fıskiyenin inşasını bütçesine uyduracak bir yol bulana kadar Dean'in bunu bilmesine gerek yoktu. Aslında Dean'in bütçesine uyduracaktı.

"Yeni proje mi?"

"Evet, büyütülecek bir şey değil." Katie tartışmadan sıyrılarak küçük mekânda iki adamın etrafından dolandı.

Baretini takıp konteynerin kapısını açarken Dean'in sert bakışları onu izliyordu.

"Bu arada, Jack ile konuştum. O ve Jessie gelecek hafta dönüyor."

Katie donup kaldı. Dean'e doğru dönmeden önce kalbi bir an için duracak gibi olmuştu. "Houston'a döneceklerini sanıyordum."

"Öyle... En azından Danny ile Jessie. Jack Teksas'a dönmeden önce birkaç gün burada kalacak."

Katie uzun bir nefes vermemeye çalıştı. Jessie Monica'yı ziyaret etmek isterdi, fakat Jack muhtemelen otelde kalırdı. Bu da Katie'nin yararınaydı. Ağabeyine bir arkadaşıyla birlikte kaldığını söylerdi ve iki yer arasında sürekli koşuşturmak zorunda kalmazdı.

"Peki, iyi vakit geçiriyorlar mı?"

"Jack'in sesi rahatlamış geliyordu."

"Güzel." Katie, Jack'in evlilik sarhoşu olmasını ve sıra dışı bir şey fark etmemesini umuyordu.

"Yarın uğrarım. Hoşça kalın, Dean, Steve... Jo."

Dean gülümsedi, Steve el salladı, Jo ise bilgisayar ekranının arkasından homurdandı.

Konteynerden çıktığında sıcak hava etrafını sarmaladı. Ana inşaat alanına giden yol, yere yığılmış kontrplak parçalarıyla kaplıydı. Önceki gün nadir görülen bir fırtına kopmuştu, toprak ıslanmıştı ve şantiye altüst olmuştu. Katie kâğıtlarını kolunun altına tıkmakla meşguldü ve ayağının altındaki tahtanın eğri olduğunu fark etmedi. Topuğu şişmiş tahtaya denk geldi ve takıldı. Dar eteği yüzünden kendini toparlayamadı ve daha ne olduğunu anlayamadan poposunun üstüne düştü. Eteği çamur içindeydi ve bileği zonkluyordu.

Bir süre öylece oturdu, kendini yerde bulunca afallamıştı. Elinde tutmaya çalıştığı kâğıtlar ayaklarının dibine saçılmıştı. Neyse ki, kimse tökezleyip düştüğünü görmemişti.

Olabildiğince mağrur bir tavırla doğruldu, zonklayan bileğine aldırış etmeyerek kâğıtlarını topladı.

Çamur, kalçalarına kadar çıkmıştı ve ipek eteğinin ucunu mahvetmişti. Bareti bile bir çamur birikintisinde duruyordu.

"Aman Tanrım," diyerek kendi kendine söylendi.

Ayakkabısını debelenerek giydikten sonra ayağa kalkmaya yeltendi. *Yeltenmek* burada anahtar kelimeydi.

"Lanet olsun."

Bacağına güçlü bir acı yayıldı ve az kalsın ikinci kez yere yığılıyordu. Dudağını ısırıp bir adım daha attı.

O kadar da kötü değil. İyi değil... Ama kötü de değil..

Arabasına ulaşabildi, fakat on santim topuklularla ancak bu kadar yürüyebileceğine karar verdi. Toplantı salonu beklemek zorunda kalacaktı.

Dean'in sesi onu Monica'nın dairesine kadar takip etti. *"Bu ayakkabılarla yer çekimine meydan okuyorsun... Burası bir şantiye, dans pisti değil."* Dean ona ayakkabılarından kurtulması için neredeyse her gün ısrar etmişti ve Katie hep reddetmişti.

Monica'nın binasındaki park alanına varmayı başardığında, bileği olması gerekenin iki katı büyümüştü ve ağrısını dindirmek için Ibuprofen alması yeterli olmayacaktı. Ayakkabılarını çıkarmıştı ve kapıya geldiğinde elinde taşıyordu.

Bayan Hoyt Katie'nin topalladığını görünce diliyle cık cık diye bir ses çıkardı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Ben iyiyim."

Bayan Hoyt, âdeta insanlarla ilgilenmek için yaşayan, mükemmel, tıknaz büyükanneydi. "Sana buz gerek." Katie çantasını tezgâha koyduğunda, yaşlı kadın çoktan dondurucunun önüne gelmişti. Katie oturmayı başardığında rahatlayarak iç çekti.

"Lanet olsun, kahretsin..." diye küfretti sessizce. İhtiyacı olan son şey hızını kesecek burkulmuş bir bilekti ve Tanrı biliyor ya, yanılmaktan nefret ediyordu.

Dean'in, böyle bir şeyin eninde sonunda olacağını bilmiş olması onu mahvediyordu.

Bayan Hoyt elinde buzla geri geldi ve buzu Katie'nin şişmiş bileğine yavaşça koydu.

"Teşekkürler."

"Baretlerle topuklu ayakkabılar bir arada olmaz," diye söylendi bebek bakıcısı.

"Hatırlatma."

Bayan Hoyt bir kaşını kaldırdı, fakat atmaya hazırlandığı nutkun geri kalanını içinde tuttu.

"Kızın uyuyor."

Katie gülümsemeye çalışarak koridora doğru baktı. Doktor randevusundan önce bir saat vakti vardı.

"Kalmamı ister misin?"

"Düzeleceğim." Sekerek odada ilerledi. "Teşekkürler."

Dairede, uyuyan bir bebekle yalnız kalan Katelyn bileğine tekrar küfretti. Topallayarak banyoya gittikten sonra biraz ağrı kesici buldu ve ilacı bir bardak sütle içti. İyi ki Dean düştüğünü görmemişti. Muhtemelen onu doktora götürmekte ısrar ederdi. Hatta belki onu arzusu dışında kucağına alıp taşırdı.

Dean'in kollarının ona sarılışını, bir zamanlar kendini nasıl da güvende hissettirdiğini hatırlayınca göğsünde bir şeyler sıkıştı ve canını yakmaya başladı. Dean daima güvende hissettirirdi, arzulandığını hissettirirdi. Dean yanındayken asla poz kesmesi gerekmezdi.

"Makyaj çirkin kadınlar içindir. Senin tenin mükemmel," derdi Dean ona, yüzünü avuçlarıyla tutardı ve başparmağını alt dudağında gezdirirdi.

"Bir hanımefendi asla makyajını yapmadan evden çıkmaz, Dean Prescott. Kız kardeşlerin var, bunu sen de iyi bilirsin."

*"Bu gece hiçbir yere gitmiyoruz."*demişti Dean.

O gece dışarı çıkmamışlardı. Başbaşa kaldıklarında, makyaj yapmak da tarihe karışmıştı.

Ancak bunun üzerinden bir yıldan uzun süre geçmişti ve en iyisi olanları unutmaktı.

10. Bölüm

Dean, arka verandasında bulunan şezlonga ayaklarını uzatmıştı. Mike karşısında oturuyor ve birasını yudumluyordu. "Otel nasıl gidiyor?"

Dean onu Jack'in düğününden beri görmemişti. Mikey günün erken saatlerinde arayıp buluşmayı önerdiğinde Dean bu fırsata balıklama atlamıştı. Maggie ile ayrıldığından beri, iş yüzünden yaşadığı zorunlu durumların haricinde sosyal bir hayatı yoktu. İlk başlarda arkadaşlarından kaçıyordu. Ne var ki, arkadaşları onun uzun süre somurtmasına müsaade etmemişti. Jack ile Mikey, onu Big Bear gölünde bulmuştu ve kafasını toparlamasına yardım etmişlerdi. Hayatına geri dönmeden önce bütün bir hafta sonunu etek giyen her şeye kafa patlatıp, küfrederek geçirmişti. Bunu yaptığı hâlde normal hayatına geri dönüşü çok yavaş olmuştu.

Jack ile Mike, zor zamanlarında onunla ilgilenmişlerdi ve o zamandan beri de desteklemeye devam ediyorlardı. Eski nişanlısı hakkında konuşmasalar da Dean arkadaşlarının onu gözettiklerini biliyordu. Ne zaman bir araya gelseler, içlerinden biri Dean'e biriyle görüşüp görüşmediğini soruyordu. Deyim yerindeyse, arkadaşları tekrar faaliyete geçti mi diye kontrol ediyorlardı. İşin doğrusu, geçmemişti. Maggie'ye karşı ölümsüz

bir aşk duyduğundan falan değildi, artık tüm o flört oyunlarıyla işi bitmişti. Maggie mükemmel bir, "Sevdiğin kişiyle birlikte olamıyorsan birlikte olduğun kişiyi sev," vakasıydı. Dean artık bunu biliyordu. İş işten geçtikten sonra anlamıştı.

Dean, Maggie'nin onun için hissettiği duyguların yetersizliğini fark ettiğini ve nişanı o yüzden attığını düşünüyordu. Düğününüze haftalar kalmışken terk edilmek berbattı. Ama yanlış kişiyle evlenmek daha da kötü olurdu.

"İlerliyor. Öyle önemli terslikler yok."

"Katelyn gerçekten işe geliyor mu?"

Katelyn'in baretinin altından çıkan sarı saçlarının görüntüsü bir anda Dean'in gözlerinin önünde belirdi. "Geliyor. İşi bu kadar ciddiye almasından dolayı ne kadar şaşırdığını itiraf eden ilk kişi ben olacağım."

"Bir hafta bile dayanacağını sanmıyordum. Elbette gerçek işi otelin bitimine yakın başlayacak, değil mi?"

Dean birasının kapağını çevirerek açtı ve başını salladı. "İnşaat aşamasındaki tasarım sorunlarını belirtmekten büyük gurur duyuyor. Elektrik ve çerçeve gerektiren nişler... Çocuklar ve yetişkinler için, belirlenmiş olan salonlarının dışında ayrı toplanma alanları... Hatta çocukların içinde oynaması için yerden su fışkırtan şu süslü fıskiyelerden biriyle ilgili, tesisatçımla konuşarak arkamdan iş çevirmiş."

"Tüm bunların kanepelerle veya duvar renkleriyle ne alakası var?"

"Yok. Geri döndüğünde Jack'e soracağım."

"Sence Katie'nin işe bu denli dâhil olmak istediğinden Jack haberdar mı?" Mike konuşurken koluna konan bir sineği kovaladı.

"Bence Jack gitmeden önce, romantik evlilik saçmalıklarıyla Katie'ye dikkatini veremeyecek denli meşguldü. Katie işini

bilir. Muhtemelen sınırlı sayıda ayrıntı vererek, Jack'e ne yaptığının farkında olmadan evet dedirtmiştir." Dean, Jack ile Katie'nin konuşmasını gözünde kolayca canlandırabiliyordu. Katie ağabeyini muhtemelen Jessie odanın karşı tarafındayken köşeye sıkıştırmıştı. *Hadi ama Jack. Doğuştan bir dekoratör olduğumu biliyorsun. İşi yapması için birini tutmana gerek yok.*

İşi kapması için söylenmesi gereken tek şey buydu. Ayrıca Katie'ye ödeme de yapılmayacaktı. Jack nasıl hayır diyebilirdi?

"İddiaya varım bütçeni mahvediyordur."

"Olay da bu zaten, etmiyor."

"Ne?" Mike da en az Dean'in hissettiği kadar şaşkındı.

"Ona bir bütçe belirledim, karşı çıkacağını düşündüğüm için düşük bir bütçeydi ve şimdilik bütçesini aşmadı. Hatta bir tedarikçiyle boya fiyatları için pazarlık yaptığını duydum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim!" Dean birasından bir yudum aldı.

"Demek Jack haklıymış. Katie kendinde değil."

Dean omuz silkti. "Tam olarak sayılmaz. Çalışmak onun için yeni bir şey. Hevesinin yakında kaçacağını düşünüyorum. Oteli birkaç kez aradım ama anlaşılan orada çok fazla vakit geçirmiyor." Elbette bu klasik bir Katie davranışıydı.

"Hayatında biri mi var?"

Dean, Ben isimli adamı düşündü ve karnındaki kasılmaya aldırış etmedi. "Muhtemelen."

"Bu iyi." Bu bilgi Mike'ı rahatlatmıştı.

"Neresi *iyi*?" Dean aynı fikirde değildi. Ben denen adam Katie için fazla yaşlıydı.

"Bir düşünsene, Dean. Katie tam zamanlı çalışabilmek ve geceleri otelde kalıp film izlemek için normal hayatı olan parti

yapmaktan, seyahat etmekten ve iki haftada bir magazin dergilerinde boy göstermekten kopsaydı, hepimiz bir şeylerin yolunda olmadığını anlardık. Yani çalışmaya ve hayatına anlam katmaya başlamış. Bunu anlarım. Aktörler bile ara sıra da olsa çalışır. Kimse hayatındaki her şeyden sebepsiz yere vazgeçmez. Kamp yapmayı ve bisikletine binmeyi bırakman gibi bir şey."

Mike kamp yapmak hakkında konuşmaya başlayana kadar Dean onunla aynı fikirdeydi. "Ne ilgisi var?"

"Savunmaya geçme. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Maggie ile birlikteyken seni mutlu eden şeyleri bırakmıştın. Geçen sene boyunca seni kamp yapmaya ikna edemedim. Maggie çekip gidene kadar da bisikletini geri çıkarmadın. Tuhaf davranışlarının sebebi Maggie'ydi."

"Bazen hayatımızdaki insanlar için bazı şeyler yaparız."

Mike öne doğru eğilerek Dean'in gözlerine baktı. "Eğer âşık olup evlenmek, sevdiğim her şeyden vazgeçmem gerektiği anlamına geliyorsa, ben yokum."

"Her şeyden vazgeçmedim."

Mike homurdanarak güldü.

"Yapmadım." Dean yüzünü ekşitti, beş yaşındaki bir çocuk gibi göründüğünü biliyordu. "Pekâlâ, belki vazgeçtim. O zamanlar kafam allak bullaktı."

"Söylemek istediğim de bu zaten dostum. Katie normal davranmasaydı dağılmış olduğunu anlardık. Hiçbirimizin bilmediği bir tersliğin olduğunu mesela. Bazen bundan her ne kadar nefret etsek de, hepimiz birbirimizi yakından izlemeyi seviyoruz. Birbirimizin yanında olmayı."

Mike haklıydı.

Konuyu değiştirip yerel bir beysbol takımı hakkında konuşmaya başladılar ve ızgarada birkaç parça biftek kızarttılar. Katie Dean'in aklından asla uzaklaşmamıştı. Dean bir şeyi... Büyük bir şeyi gözden kaçırdığı hissini aklından çıkaramıyordu.

Dean Katelyn'in şantiyeye ondan önce gelmekte ısrar etmesine anlam veremiyordu, fakat bir hafta içinde dördüncü kez arabasını Katie'nin arabasının yanına park etti ve başını salladı.

Üstü açılabilen arabanın tepesi inikti ve Dean arka koltuğa göz attı. Pembe bir emzik berber salonundaki kel bir adam gibi doğrudan göze çarpıyordu. Dean arabanın içine uzanarak emziği aldı. Belki de emzik koltuğun altına kaçmıştı ve arabayı Katie'den önce kiralayan kişi emziği kaybetmişti.

Yine de emziğin varlığı, aynı şeyi daha önce de yaşamış gibi hissettiren tanıdık bir hissi canlandırdı ve bu duygu peşini bırakmadı.

Plastik bebek emziğini avucuna aldı ve içeri girdi.

Jo onu selamladı ve mesajlarını iletti. Toplantı odasının ışığı açıktı, Katelyn'in telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Dean, Mike'la yaptığı sohbetin ardından bir şeylerin yolunda olmadığına dair içini kemiren hislerine dayanarak, Katie'nin zihnini biraz daha didiklemeye karar vermişti.

Katelyn'in telefonda veda ettiğini duyunca odanın karşısından, "Günaydın, Katelyn," diye seslendi.

"Selam, Dean."

Dean toplantı salonuna girmeye zahmet etmeden, "Birkaç dakikalığına buraya gelebilir misin?" diye sordu. Odasına girdi ve Katie'nin arkasından gelmesini bekledi.

Konteynerin alanı dardı; üç odaya zar zor yetiyordu.

Dean masasına oturdu ve mesajlarına göz attı.

"Ne istiyorsun?"

Dean başını kaldırdı, biraz korkmuştu. Katie'ye gittiği her yerde eşlik eden topuklu ayakkabılarının sesi yoktu. Ona baktığında, dar kalçalarını pahalı bir kot pantolonun sardığını ve ayaklarında da spor ayakkabıların olduğunu gördü.

Katie'nin spor ayakkabısı olduğunu bile bilmiyordu.

"İçeri gel, otur."

Katie başını yana yatırdı. "Başım belada mı, patron?"

Söz konusu Katie olduğunda Dean kendini asla patron olarak görmezdi. "Olmalı mı?"

Katie odada ilerleyerek kapıyı kapattı.

Dean'in yüzündeki alaycı tebessüm silindi. "Topallıyorsun." Ayrıca yavaşça ve kasıtlı olarak sallana sallana yürüyordu ve topalladığını belli etmemeye çalışıyordu.

Katie Dean'in karşısındaki sandalyeye oturduğunda oflayarak nefesini verdi. "Parmağımı incittim," dedi.

Dean sandalyesinden fırladı ve bir saniye içinde Katie'nin yanına vardı. "Yalancı. Koşu ayakkabısı giyiyorsun." Dean'in anladığı kadarıyla, kadınların kirpiklerinin üstüne sürdükleri siyah şeyden ve biraz da dudak parlatıcısı sürmüştü. Mike'ın sözleri aklına geldi: *Eğer Katie normal davranmasaydı dağılmış olduğunu anlardık.*

Dean diz çöktü ve Katie'nin sakındığı ayağının üzerine elini koydu.

"Ben iyiyim." Katie geri çekildi.

Dean elini Katie'nin yanına bıraktı ve gözlerine baktı. Ona bir anlık bakışı bile Dean'i hep soluksuz bırakırdı. Katie'nin

porselen pürüzsüzlüğündeki teni ve pembe dudakları hayatı boyunca gördüğü her şeyden daha çekiciydi. Katie'nin dudaklarının kendi dudaklarında olduğu zamanları, dokunuşunu... Tadını hatırladı.

"Bakmama izin ver." Dean sesini alçalttı. "Lütfen."

Katie gözlerini yuvarlayarak ayağını kaldırdı. "Büyütülecek bir şey değil. Sadece burkuldu."

Katie'nin bileği şişmişti ve bandajla sarılmıştı, ayakkabısı ise gevşek bir şekilde bağlanmıştı. "Ne zaman oldu?"

"Dün."

"Burada mı?"

"Ben iyiyim Dean, gerçekten."

"Lanet olsun, Katie. O ayakkabılar-"

"O nutku çoktan dinledim. Monica bileğimi burktuğumu düşünüyor. Önemli bir şey değil."

Dean gözlerini kıstı. "Monica mı?"

Katie duraksadı. "O bir *hemşire*."

"Ama doktor değil. Doktora göründün mü? Röntgen çektirdin mi?"

"Doktora ihtiyacım yok. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Yaralandığımı bilseydin eminim beni buraya yürütmezdin. Ne istiyordun?"

Dean kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Artık topuklu ayakkabı giymek yok, Katie. Ciddiyim."

"Her neyse."

"Çok ciddiyim."

Katie artık ona öfkeyle bakıyordu. "Buradaki başka birine ne giyip ne giymeyeceğini söylediğini hiç duymadım."

"Kimse iki kalem uzunluğunda topuklularla yürümeye çalışmıyor."

Katie öne doğru eğildi ama ayağa kalkmadı.

Şimdiden daha iyiymiş, hadi oradan.

"Tamam, artık topuklu ayakkabı yok. Şimdi, ne istemiştin?"

Dean emziği cebinden çıkardı ve Katie'ye verdi. "Bunu arabanda gördüm."

Katie ayağa kalktı, beti benzi atmıştı. "Arabamda mı?"

"Evet, dışarıda duran, üstü açık, küçük, kırmızı araba var ya? Çocuğu olan birilerini mi tanıyorsun?" *Mesela Ben gibi birileri?* Dean bunu düşündü ama sormadı.

"Ah, hayır... şey."

"Belki de arabayı senden önce kiralayan kişinin çocuğu vardır."

Katie dalgınca emziğe bakmaya devam etti. "Evet... belki."

Katie normal davranmasaydı... Mike'ın sesi Dean'in kafasının içinden sesleniyordu. Katie normal davranmıyordu. Bebek emziğine sanki emziğin bacakları varmış ve koluna tırmanıyormuş gibi bakıyordu.

"Beni buraya bu yüzden mi çağırdın?"

Dean masasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dün Steve'e anlattığın şu fiskiye fikrini sormak istiyordum."

Katie, "Ah, bu muydu? Tamam," diyerek arkasına yaslandı.

"Katelyn, sen iyi misin?"

Katelyn başını salladı. "İyiyim. Bileğim biraz acıyor ama o kadar da kötü sayılmaz."

"Hayır, bileğin değil. Demek istediğim... Konuşmak istediğin bir konu var mı?"

"Ne gibi?" Katie ona şaşkın bir bakış attı.

"Bilmiyorum... Sen söyle. Bir sorun mu var?"

Katie başını çevirdi, gözü seğiriyordu. "Ne sorun olabilir ki? Burada yaptığım işi seviyorum, görünüşe göre adamlar da benden hoşlanıyor. Dışarısı sıcak ama Teksas gibi değil. Her şey harika."

"Harika." Katelyn iyi bir yalancı değildi.

"Fıskiye konusuna gelince..." Katelyn konuyu değiştirdi ve Dean'e fikirlerinden bahsetti. Dean fikirlerinden hoşlandığını itiraf etmeliydi. Katie bütçesinin arttırılmasını istemiyordu, fakat Dean bunun daha önce planladıklarının üç katına mal olacağını biliyordu.

"Bunu Jack'le görüşmeliyim, bakalım hoşuna gidecek mi?"

Katie gülümsedi. "Ona Danny'ye fikrini sormasını söyle."

"O zaman adil olmaz. Jack o çocuğa hayır diyemez."

Katie'nin yüzünde beliren sırıtış gözleriyle buluştu ve orada kaldı. Dean onu en son ne zaman bu kadar mutlu görmüştü? "Çocukların insanlar üzerinde öyle bir etkisi var." Katie duraksadı ve sonra, "Bunu sen de bilirsin. Bir yeğenin var. Bu arada Robert nasıl?"

"Büyüyor," dedi Dean.

"Syrie tekrar hamile, değil mi?"

"Evet. Doğuma birkaç ay daha var."

Katie hâlâ gülümsüyordu. Belki de çocuk sahibi olamayacağı gerçeğini kabullenmişti. Çocuklar hakkında son konuşmaları, Doktor Katie'ye kötü haberi verdikten hemen sonra olmuştu. Dean'in Katie'yi ağlarken gördüğü tek seferdi.

"Dostum, işi başından aşkın olacak."

"Annemiz bebek doğduktan sonraki birkaç hafta onlarla kalmayı planlıyor. Syrie'ye iki çocukla baş etmeye alışmasında yardımcı olacak."

"Ah, güzel. Buna ihtiyacı olacak."

Dean'in kalbi sızladı. Görünüşe göre ikisinin çocuğunun, ilk üç ayı atlatamayan çocuklarının, hatırası Katie'yi artık rahatsız etmiyordu. Dean ise kaybını daha dünmüş gibi hatırlıyordu.

Katie ayağa kalktı. "Onlarla konuştuğunda selamımı söyle."

"Söyleyeceğim."

Katie kapıya doğru ilerlemeye başladı ve destek almak için sandalyenin tepesine tutundu. Dean yanında biterek kolunu onun beline doladı. "Çok kötü olmadığını sanıyordum."

Katie, "Ayağa ilk kalktığımda daha fazla acıyor," diyerek Dean'in endişesini giderdi.

Dean'e yaslandı ve onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Dean Katie'nin canının yanmasından nefret ediyordu, fakat kollarında olması da içini ısıtıyordu.

Kendi kendine böyle bir durumdan sadece birinci sınıf bir pisliğin zevk alacağını söyledi.

"Oteline geri dönüp bileğini dinlendirmelisin."

Dean bedeninin ağırlığını üstlenmiş olsa da Katie yürümeye çalışırken acıyla iç çekti. "Ben iyiyim."

Bir adım daha attı ve inledi.

"Tabi canım!" Dean onu kucağına aldı ve boynuna tutunmasını söyledi.

Katie'yi kapıdan çıkararak Jo'ya seslendi. "Kapıyı tut. Katie bugünlük eve gidiyor."

Jo yerinden fırlayıp yolu açtı.

"Dean yürüyebilirim."

Katie elini Dean'in göğsüne koydu ama onu itmedi.

Dean, "Yarın izinlisin," diyerek onu konteynerin merdivenlerinden indirip arabasına götürdü. "Sadece bir burkulmaysa, hafta sonundan sonra daha iyi olacaktır."

Katie'nin başı, Dean'in göğsündeki elinin yanında duruyordu ve Dean'in kalbi hızla çarpıyordu. Tanrım, bunu çok özlemişti. Katie'yi özlemişti.

"Sen kazandın," dedi Katie. "Fena hâlde acıyor."

Dean kıkırdayarak güldü. "Seni evine götüreyim mi?"

"Hayır. Arabayı sağ ayağımla sürüyorum, solla değil."

Dean onu yavaşça arabasına oturttu. Konuşurken eli Katie'nin baldırındaydı. "Odana çıkarken birilerinden yardım al." Dean bu söylediğinden hiç hoşlanmamıştı. "Aslına bakarsan, seninle geliyorum."

"Hayır! Ben iyiyim. Sanırım Monica evdedir. Onu ararım; görünebileceğim bir doktor var mı öğrenirim."

Dean'in onu yatağa yatırma düşüncesi suya düştü. "İyi fikir."

Jo, Dean'in arkasından gelerek, "İşte çantan Katelyn," dedi.

Dean doğrulduğunda Katelyn'in sıcaklığının kaybını hissetti. Katie çantasını arka koltuğa bıraktı ve kemerini bağladı.

"Seni ararım," dedi Dean.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Yapmak zorunda değildi. Fakat istiyordu.

"Cep telefonumdan ara," dedi Katelyn. "Doktorda olursam diye."

Katie uzaklaşırken arabasının arkasından tozlar kalkıyordu.

Onunla gitmeliydim, diye düşündü Dean.

11. Bölüm

Katie güneşin yarın sabah doğacağından ne kadar eminse, Dean'in hafta sonu onu kontrol edeceğinden de bir o kadar emindi. Bunu engellemenin tek yolu, Dean'in meraklı poposunu şehir dışına göndermekti. Bunun çözümü de Mikey'di.

Mike ile konuşması hızlıydı ve kolaydı.

İşler çok stresli. Jack şehre gelecek hafta dönecek ve Dean'in biraz ara vermeye ihtiyacı var. İkiniz kamp yapmalısınız.

Mike inanmıştı ve Dean'e onunla gitmesi için ısrar etmeyi kabul etmişti. Katie, Mike ile konuşmasını bitirir bitirmez Dean'i aramıştı.

"Doktor bileğimin burkulduğunu söyledi. Buz koy, yüksekte tut ve kompres yap dedi. İki hafta sonra bileğimi tekrar görmek istiyor." Doktor ayrıca altı hafta boyunca düz ayakkabılar giymesini de söylemişti. Elbette Katie'nin bu tavsiyeye uymak gibi bir niyeti yoktu.

"O topuklularla ayağını kolayca kırabilirdin."

Katie, "Biliyorum," diyerek Dean'i onayladı. Onun sohbetleri konusunda kendini iyi hissetmesini umuyordu. "Monica hafta sonu bana yardımcı olmayı kabul etti. Pazartesi işe gelmemde sorun olmayacaktır." Katie oltasını atmıştı ve Dean'in yemi yutmasını umuyordu.

"Emin misin? Ben-"

"İlgilenmeni takdir ediyorum, Dean, fakat Monica bir hemşire. Ayakkabılarım yüzünden bana senden daha fazla çıkıştı."

"Tekrar gördüğümde hatırlat da onu öpeyim." *Ve yemi yutmuştu.*

"Gelecek haftanın programını gördüm. Gerçek bir hafta sonu tatili geçirebilirsin."

Dean'in sesi titredi. "Belki."

"Pazartesi görüşürüz, Dean."

Dean telefonu kapatmadan önce, "Kendine dikkat et," dedi.

Katie yanında uyuyan Savannah ile birlikte Monica'nın kanepesine geri yaslandı ve California'ya geldiğinden beri ilk kez rahatladı.

Monica telefonu ilk çalışında açtı, telefonun sesinin bebeği uyandırmaması için dua etti.

"Alo?" dedi resmen fısıldayarak.

"Mo! Geri döndüm!"

Monica kanepeden fırladı, büyük sürgülü kapıya gitti ve kapıyı açtı. "Ah, Jessie, sesini duymak harika." Monica'nın ablasıyla konuşmaya çok ihtiyacı vardı. Üzerinde biriken yaprakları silkeledikten sonra, verandadaki sandalyelerden birine oturdu, bir kulağı da Savannah'daydı.

"Mükemmel zaman geçirdik."

"Otel odasından çıktığınızdan bile şüpheliyim."

Jessie güldü. "Adaya geçmeden önce Florida'da bir gece daha kaldık."

Monica ablasının telefonda gülümsediğini görür gibiydi. Jessie mutlu olmayı hak ediyordu ve Jack onun için mükemmel kişiydi. "Evliyken seks yapmak bekârken yapmaktan daha mı iyi?"

"Buna cevap verirsem bana gülersin."

"Hayır, gülmem."

Jessie duraksadı. "Tamam o hâlde. Evet öyle. Sebebini açıklamak zor."

"Bir dene," diye ısrar etti Monica. "Çünkü bir süredir seks yapmaya en yaklaştığım an bana seks hayatını anlatman olacak."

"Bilmiyorum Mo, sanki duyduğum her şüphe, evlenmeden önceki hayatımdan kalan her türlü güvensizlik, *"Kabul ediyorum,"* sözünü söyledikten sonra silinip gitti. Sadece daha iyi. Mükemmel."

"Jack'in o Teksaslılara özgü sevgisi, ikinizin yakında Danny'ye bir kardeş vereceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Ah, Tanrım, sen de başlama. Teksas'a döndüğümüzden beri aynı soruyu kaç kişi sordu biliyor musun?"

Monica ancak tahmin edebilirdi. "Gaylord başınızın etini yiyor mu?"

"O, evin kâhyası, Jack'in halası... Yeniden çocuk sahibi olmaya itirazım yok ama en azından bir ay bekleyemezler mi? Bırakalım da ailedeki başka birileri dünyaya bir çocuk getirsin."

Monica dairenin açık kapısına göz attı. Şu an Jessie'ye Savannah'tan bahsetmek için mükemmel bir zamandı ama bunu Katie'ye yapamazdı. "Bana hiç bakma. Bebek yapmak için seks yapıyor olmak lazım ve ne yazık ki ben yapmıyorum."

Jessie güldü. "Seni özleyeceğim, Mo."

"O yeni evi dekore etmekle ve Jack'le kusursuz seks yapmakla fazlasıyla meşgul olacaksın. Dahası, süslü jetinize atlayıp istediğin zaman ziyaretime gelebilirsin."

"Jack bugün gitmeden önce aynısını söylemişti."

"Ah, doğru. Katelyn bugün geleceğini söylemişti."

"Katie ile cidden iyi anlaştınız, değil mi?"

Monica Savannah'ın odasından bir ses geldiğini sandı. Başını içeri uzattı ama devreye girip çıkan klimanın sesinden başka bir şey duymadı. "Evet, öyle."

"Jack Katie'nin onunla birlikte çalışmasından endişeliydi. Katie otel hakkında bir şey söyledi mi?"

Monica dudağını ısırdı. Eğer Jessie Katie'nin onunla birlikte yaşadığını düşünürse daha fazla soru soracaktı ve Savannah'ı sohbetten uzak tutmak zorlaşacaktı.

"Aslında, bu hafta sonu yatıya kaldı. Geçen hafta işte bileğini burktu."

"Şimdi iyi mi?"

"Sadece bir burkulma. Bana sorarsan hak edilmiş bir burkulma. Tanrı aşkına, on santim topuklu ayakkabılar giyiyordu. Ona düz ayakkabılar veya tenis ayakkabısı giymesi gerektiğini söylemiştim. Fakat Bayan Moda, geçen cumaya kadar spor ayakkabı alma zahmetine girmedi."

"Daha kötüsü olmadığı için şanslı."

"Biliyorum-" Savannah'ın çığlığı küçük daireyi çınlattı ve Monica'nın kalbi ağzına geldi. "Ah, olamaz."

"O da ne?"

"Ben, şey... Bebek bakıcılığı yapıyorum."

"Bebek mi bakıyorsun? Sen mi?"

"Biliyorum, tuhaf bir durum. Fakat bir arkadaşım zorda kaldı. Seni sonra arasam olur mu?" Monica daireye girip kapıyı arkasından kapattı.

"Elbette. Fırsat bulunca ara. Seni seviyorum, kardeşim."

"Ben de seni seviyorum." Monica telefonu kapatıp kanepeye fırlattı.

"Ah, Vanna... Sorun ne?" Monica bebeğin bezini hızlıca değiştirdikten sonra Savannah'ı kanguruya koydu ve mama hazırlamaya başladı. Bebeğin sakinleşmesi biraz zaman almıştı. Monica'nın duyduğu kadarıyla Savannah bütün gece huzursuzdu. Katie o sabah işe gittiğinde bir zombi gibi görünüyordu. Savannah'ı bir sır olarak saklamanın gidişatı yorucuydu. Bir bebek sakladıklarının anlaşılması an meselesiydi.

Monica, Katie'nin tuttuğu dedektifin kısa süre içinde bir şeyler bulmasını umuyordu. Jessie geri döndüğüne göre Monica'nın isteyeceği son şey ablasına yalan söylemekti.

Dean içeri girdiğinde ofis sessizdi. Jo grip olduğunu bildirmek için aramıştı, bulaşıcı olan şu berbat mide hastalığından geçiriyordu. Jo gelmeyi önermişti ama Dean'in hasta olmaya niyeti yoktu.

Telefondaki ışık yanıp sönüyordu, demek ki mesajları vardı ve klima çoktan açılmıştı. Ofisi karanlıktı, fakat toplantı odasının kapısının altından sızan ışık zemine yayılmıştı.

Mike'la geçirdiği hafta sonu, Maggie ile tanıştığından beri ne çok şeyden vazgeçtiğini hatırlatmıştı. Ancak ikinci gece, yıldızlardan bir örtünün altında otururken Mike, hafta sonuna özel erkekler tatilini Katie'nin önerdiğini söylemişti.

Bunu duyunca Dean'in hemen hemen her yeri ısınmıştı. "Katie bir molaya ihtiyacın olduğunu söyledi," demişti Mike.

Genç adam, Katie'nin şişmiş ayağının üzerine basamamasından endişe duyarken, Katie onun rahatlamasına yardım etmesi için ortak arkadaşlarını arıyordu.

Dean onu hayal ettiği için kendine her türlü aptalca sıfatı yakıştırmıştı ama elinde değildi. Gözlerini her kapattığında Katie oradaydı. Katie'nin içeride olduğunu düşündüğü toplantı odasının dışında durduğu şu anda bile kalbinin çırpınmasına engel olamıyordu. Acaba Katie topuklu ayakkabı mı giymişti? İçeri girdiğinde ona gülümseyecek miydi?

Ona dokunmadan günü atlatabilir miydi?

Arkasını dönüp kapıdan uzaklaştı ve ofisine gitti. Bilgisayarını açtı, araba anahtarlarını masasının üstüne fırlattı.

Buna rağmen, diğer odadan çıt çıkmıyordu.

Penceresindeki panjurları araladı ve dışarı göz attı. Otelin ana girişinde birkaç işçi dolanıyordu. Ama Katie yoktu.

Sandalyesinde otuz saniye bile oturamadan ayağa fırladı.

Toplantı salonunun dışında en ufak ses duymamıştı. Kapının kulpunu yavaşça çevirerek başını içeri soktu.

Ağzı açık kaldı ve içinde bir şeyler eridi.

Katie'nin sarı saçları bir kolunun üzerine uzanmıştı, diğer kolu ise çenesinin altına kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı ve uyurken dudakları açıktı. Düğmeli, sade bir gömlek ve pantolon giymişti. Dean masanın altına göz attı ve bir çift topuksuz ayakkabı gözüne çarptı.

Katie onun geldiğini duymamıştı, o yüzden Dean yanına diz çöktü ve ona dokunmamak için yaptığı kısa mücadeleyi kaybetti. Bir saç tutamı Katie'nin gözlerinin üstüne düşmüştü, Dean nazikçe, onun saçını kulağının arkasına itti. Onu uyur-

ken sonsuza dek izleyebilirdi. Eğer Katie, bir masanın üstünde uyukluyor olmasaydı Dean onu kendi hâline bırakırdı.

"Merhaba, tatlım," diye fısıldadı Dean. Parmaklarını Katie'nin saçında gezdirerek avucunu omzuna koydu. "Katie?"

Katie, "Hımm?" diye mırıldanarak iç geçirdi.

"Uyanma vakti," dedi Dean neşeyle.

Katie uyurken gülümsedi. "Dean?"

Dean'in midesi sancılandı, vücudunun diğer kısımları da altüsttü. Katie'nin, aynı şu anda olduğu gibi, adını fısıldayışını hatırlaması onu mahvetmişti.

Katie gözlerini kırparak Dean'in yüzüne odaklandı. Dean o kısa anda, genç kadının gözlerinde beliren parıltının, dudaklarının asla söylemeyeceği bir şeyi anlattığını görmüştü. Katie gözlerini kapattı ve başını salladı.

Fakat Dean onun arzusunu görmüştü... Yumuşadığını görmüştü. Ve tekrar görmek istiyordu.

"Ofiste uyuyorsun," dedi Dean.

Elini Katie'nin kolundan ayırmadan geriye doğru eğildi, yüzünün Katie'nin yüzüne ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

"Ah, Tanrım." Katie gözlerini ovaladı... Yüzünde her zamanki makyaj maskesi yoktu.

Dean bu konuyu daha sonra düşünecekti.

"Sorun yok. Buradaki tek kişi benim."

Dean elini Katie'nin kolundan çekmeye zorlayarak ayağa kalktı.

"Bu hafta sonu pek iyi uyuyamadım." Katie önce Dean'e, sonra da uyuyakalmadan önce çalıştığı evraklara göz attı.

"Bileğin nasıl oldu?"

Katie bir an için şaşırmış gibiydi. "Daha iyi. Ama geceleri acıyor."

"Bir gün daha izin alabilirdin."

"Yapacak çok işim var. Dahası, Jack bugün geliyor. Yardım etmeme izin vermesinin bir hata olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Dean kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. "Sana kefil olurum, Katie. Kimse seni kaytarmakla suçlayamaz."

Katie'nin dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Muhtemelen, çalışanlarından birini iş üstünde uyurken yakalayan ve bunları söyleyen tek patron sensin."

"Ben senin patronun değilim," diye hatırlattı Dean.

"Buyurgansın."

"Aynı şey değil."

"Benim açımdan öyle."

Dean orada öylece oturup onunla sohbet etmek istiyordu. Fakat bu çok bariz olurdu. Katie'nin peşinden ilk koştuğunda izini belli etmeme konusunda ustalaşmıştı. Şimdiyse sinsi olmalıydı. Tekrar Katie'nin peşinden koşmaya niyetlendiğini fark etmesi Dean'i afallatmıştı.

Bu düşünce onu rahatsız etmiyordu. Hatta tam tersi, uzun süredir ilk kez sabah uyanmayı, işe gitmeyi ve gerçekten yaşamayı dört gözle bekliyordu. Katelyn Morrison'ı hâlâ istiyordu.

"Jack bu sabah aradı. Öğlen Los Angeles'ta toplantısı varmış ama saat dörtten önce burada olacak. Yine de kalacak mısın?"

Katie başıyla onayladı. "Söylediğim gibi, yapacak işlerim var."

"Güzel. Ofiste olacaksan telefonlara bakar mısın? Jo hasta."

"Çok komik. Geldiğimde Bowman'ın adamlarından biri el sallayarak beni durdurdu. Steve de hastaymış."

"Umarım hastalık yayılmıyordur."

"Burada el antiseptiği şişelerinden var mı?"

Dean başını salladı. "Sanmıyorum."

Katie masadan kalktı. "Markete gidip birkaç şişe alacağım. Belki birkaç tane de şu dezenfektan mendillerden alırım. Fazla tedbirin zararı olmaz."

Dean kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri temizlik hastasısın?"

"Tüm hafta sonumu bir hemşireyle geçirdim. Monica ellerini tanıdığım herkesten daha sık yıkıyor."

Dean bunu unutmuştu. Katie'nin hafta sonunu nerede geçirdiği hakkında konuşması, ona Ben denen şu fazla yaşlı adamla birlikte olmadığını hatırlattı. Gülümsedi.

"İyi fikir. Büyüklerinden al. İşçilere dağıtırız ve herkese tedbirli olmalarını bildiririz."

Katie çantasını alarak kapıya doğru topalladı, gerçi Dean'in onu son gördüğü zamanki kadar kötü değildi. "Bir de patron değilim, diyorsun."

Dean kahkaha atarak Katie'nin gidişini izledi.

Gülümsemeye devam etmesinin tek sebebi Katie'nin geri döneceğini bilmesiydi.

12. Bölüm

Dışarıdaki sıcaklık otuz sekiz dereceden fazlaydı. İnşaat konteynerinde kalmak Katie için bir angarya sayılmazdı.

Dean öğle yemeği getirmeyi önermişti ve şantiyenin çoğu kısmı sessizdi. Jo yokken ofis gerçekten huzurluydu. Telefon bile çok sık çalma zahmetine girmiyordu.

Kapı çarpılarak öğle yemeğinin gelişini müjdeledi.

Dean elinde iki devasa poşetle içeri girerken, "Salatayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi. Katie'nin burnuna gelen kokulara bakılırsa öğle yemeğinde maruldan fazlası vardı.

"Evet."

Dean poşetleri toplantı masasının ucuna koydu, birkaç planı toparladı ve kenara itti. "Sana salata aldım."

Izgara etin zengin kokusu Katie'nin midesini harekete geçirmişti, salata düşüncesi ise açlığını bastırıyordu. "Ah, teşekkürler."

"Salata istemiyor musun?"

"Salata iyi. Harika." *Sıkıcı.*

Dean poşetten bir kap sarımsaklı ekmek çıkardı. Ardından sosa bulanmış kalın bir kaburga dilimi belirdi.

Katie dudaklarını yaladı.

"Diğer taraftan, ben çok açım. Mike, sokağın aşağısındaki bir gel-al barbekü yerini tavsiye etmişti. Kapının dışında bile kuyruk vardı." Poşetten fırınlanmış fasulyeler çıktı. Onları patates püresi izledi.

Dean ikinci poşetten yavaşça küçük, plastik bir salata kabı çıkardı. Katie'nin kabından hiç koku gelmiyordu.

"Muhteşem kokuyor, değil mi?"

"Öyle."

"Al bakalım." Dean salatayı Katie'nin önüne koyup gülümsedi.

"Teşekkürler."

Dean son kabı da açıp kâğıt bir tabağı yemekle doldurmaya başladığında, yiyecekler tüm gücüyle Katie'nin duyularına hücum etti. Üç kişiye yetecek kadar çok yemek vardı. Katie salatasına bakıp iştah açıcı olduğunu düşünmeye çalıştı.

Salatasında gördüğü tek şeyse bunun bir meze olduğu ve çok az olduğuydu.

Karnı guruldadı.

Dean kaburgalardan birini koparıp dişlerini ete geçirdi. "Ah, vay canına. Bu inanılmaz."

Katie salatasını açtı, çatalını marula geçirdi.

"Ah, Tanrım. Bu Mac'in restorandakinden bile daha güzel. Babanın çiftliğine giderken, toplayıcı yolun kenarındaki var ya... Çok. Güzel." Dean dudaklarını şapırdatıyordu ve çiğnerken mırıldanıyordu.

Bir kaburga daha kopardı ve Katie daha fazla dayanamadı. Elini uzatarak Dean'in eti bir çırpıda silip süpürmesine engel oldu.

Dean kibirli bir şekilde sırıtarak kaburgayı ona doğru uzattı. "Bir ısırık ister misin?"

Katie cevap vermek yerine öne doğru eğildi ve eti ısırdı. Tat duyuları ve midesi bayram ediyordu. İsli sos, dilinin arkasına ulaştığında Katie zevkten gözlerini kapattı.

"Elimi geri alabilir miyim?"

Katie dudaklarını yalarken Dean onu izledi. "Bana da bir tabak hazırlamadıkça olmaz."

Dean Katie'nin alt dudağındaki sos kalıntısını sildi. Dokunuşunun etkisiyle Katie'nin teni ürperdi. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

"Sorun değil, hayatım." *Hayatım* kelimesi Dean'in dilinde öylesine yumuşak bir tonla yuvarlanmıştı ki, Katie onun sistemine geri girdiğini hissetti. Dean Teksaslı cazibesini çok sık kullanmazdı ama kullandığında büyüsüne kapılmayacak kadın yoktu.

Kendine gel, Katie.

Katie gözlerini Dean'den ayırmaya zorlayarak salatasına döndü.

"Lisedeyken, Cadılar Bayramı partisinden sonra Mac'e gittiğimizi hatırlıyor musun?"

"Pornografik bir kedi gibi giyinmiş olan Sally Richfield'in peşinden koştuğunu hatırlıyorum."

Dean kıkırdadı. "Kütüphane görevlisini hatırlıyor musun? Adı neydi?"

"Bayan Leon."

"Doğru. Sally'ye bütün gece bir laboratuvar önlüğü giydirmişti. Ancak hepimiz partiden ayrılıp, Mac'e gittiğimizde kostümünü görebilmiştik."

Katie, ekmekteki sarımsak tadı diline işlerken gözlerini yuvarladı. "Sen de hemen dibinde eteklerini kokluyordun."

"Mayoydu."

"Hatırlıyorsun."

Dean yemeğiyle oyalandı. "Aklımı senden uzak tutmak için onu kovalamak zorunda kaldım."

Katie çiğnemeyi kesti. "Lisedeyken beni asla fark etmedin. Senden iki yaş küçüktüm."

"Lisedeyken seni fark etmek istemiyordum. Sen Jack'in kardeşiydin ve sana doğru bir hamle yapsaydım Jack hayalarımı patlatırdı."

"Hayır, yapmazdı... Ya da... Doğru, yapardı. Hiç belli etmedin."

"O kadar çok oğlan senin için kendini parçalıyordu ki, ben ikinci kez baksam bile fark etmezdin."

Katie bir çatal dolusu fasulyeyi diyet kolasıyla birlikte midesine indirdi. "Dürüstlük oyunu oynadığımıza göre sanırım yanıldığını söylemek zorundayım. On altıncı doğum günümde giydiğim kıyafeti hatırlıyor musun?"

Dean'in dudaklarına aheste bir 'Güneyli Çocuk' tebessümü yayıldı ve kaşlarını oynattı. "Kareli, kırmızı mini etek, siyah botlar ve ince askılı dar, kolsuz bir bluz. Ah, evet. Hatırlıyorum."

Katie alt dudağını emerek, eve döndüğünde o eteği aramayı aklının bir köşesine not etti. "Katolik okulundan şu kızla çıkmaya başlamıştın ve onunla mücadele etmek istemiştim." Dean herhangi bir hamlede bulunmayınca, Katie de onu teşvik etmek için kısa etekler ve kışkırtıcı kıyafetler giymeye devam etme kararı almıştı.

Dean asla harekete geçmemişti... En azından yıllar sonrasına kadar.

"O kızın adını bile hatırlamıyorum."

"Nina."

"Nina." Dean kızın adını söylerken iç çekti.

Katie ona doğru bir peçete fırlattı. "Sen, Dean Prescott, o zamanlar da bir çapkındın. Tanrım, hepiniz öyleydiniz."

"Çapkınlıktan sen de epey nasibini aldın."

"Eyleme geçmekten çok gösterişti."

"Baban, ağabeyine seni bulması ve sıska poponu eve getirmesi için sürekli bağırırdı."

Katie o zamanlar hırçındı. Birilerinin onun hakkında haber yapmadan geğiremeyeceği noktaya gelene kadar basın tarafından izleniyor olması da cabasıydı. Saçmalıklarla dolu uydurma haberler... Annesi onları terk ettiğinde Katie ilgiyi dışarıda aramıştı.

Neden hovardalık yaptığını anlamak için bir psikiyatri danışmanının ofisinde, iki yüz dolarlık bir seansa ihtiyacı yoktu. Annesi, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Katie'yi terk etmişti. "Babam ergen bir kız yetiştirmekten hiç anlamıyordu."

"Halan vardı."

"Aynı şey değil."

Dean'in parmak uçları Katie'nin elinin üstünde dolandı. "Onu... Yani anneni hiç düşünüyor musun?"

Dean'in düşüncelerini okuyabilmesi inanılmazdı. "Bazen." Savannah hayatına girdiğinden beri daha sık olarak. Annesinin çocuklarını doğurup, onları yıllarca büyüttükten sonra nasıl çekip gittiğine akıl erdiremiyordu.

"Harika bir çocuktun ve güzel bir kadın oldun. Asıl mahrum kalan o."

Annesini düşünmek genç kızlığından beri ağlamak istemesine yol açmamıştı, fakat Dean'in sakin, anlayışlı sözleri boğazında bir düğüm oluşturarak ondan vazgeçmiş olan bir kadını özlemesine sebep oldu. Savannah da günün birinde böyle mi

düşünecekti? Nedenini merak mı edecekti, hatta kendini mi suçlayacaktı?

Katie elini Dean'in elinden çekti, peçetesini dudaklarına götürdü. Gözlerinin ardındaki acıyı Dean'in görmemiş olmasını umuyordu. Gülümsemeye çalışarak peçetesini bıraktı. Peçetesi kucağına düşmek yerine yere düştü. Katie peçeteyi almak için eğildiğinde Dean de aynı hareketi yaptı.

İkisi de eğilmiş hâlde durup birbirlerine baktılar. Dean'in gözleri Katie'nin gözlerini sorguluyordu ve zaman resmen durmuştu. Hayır, tersine akıyordu. Dean avucunu Katie'nin yanağına koydu ve onu kendine doğru çekti. Dudakları yavaşça Katie'nin dudaklarına sürtündü.

Katie, "Ah," diye mırıldanarak uzandı ve elini Dean'in göğsünde gezdirdi. Avucunun altındaki sert göğsü doğru ve tanıdık gelmişti. Dean dudaklarını açması için ona sataştı ve sonra dilini Katie'nin ağzına soktu. Dean'in kokusu ve tadı Katie'nin bedenine hücum etti, birlikte geçirdikleri kısa ama tutkulu zamanların her muhteşem hatırası geri dönmüştü. Daha önce sahip oldukları tutkunun ve şehvetin aksine, bu öpücük sakin bir sıcaklık ve arzu taşıyordu.

Katie'nin zihninde uyarı çanları çalmaya başladı. Dean'le daha önceki ayrılığını daha yeni atlatmıştı. Şu anda onunla duygusal bir rulet oyunu oynamak tehlikeliydi. Yeniden kollarında olmak muhteşem hissettirse bile.

Dean düşüncelerini okumuş olmalıydı, öpücüğünü yavaşça sonlandırdı. Katie'nin başı dönüyordu, sersemlemişti. "Seni düşünmeden edemiyorum, Katie." Dean alnını Katie'nin alnına dayamıştı, sessizce konuşuyordu.

"Bu akıllıca değil," dedi Katie. Evde bir bebeği vardı. Savannah, annesinin yerini tespit edene kadar gizli kalması gereken bir bebekti. Ne kadar sıcak gelirse gelsin, Dean'in kolla-

rına atlaması her şeyi tehlikeye atabilirdi. "Bunu yapmamalıyız... Bir sürü sebepten dolayı."

"Ne gibi?"

"Birlikte çalışıyoruz."

Dean onu tekrar öptü, bu kez kısa bir öpücüktü. "Kovuldun," diye takıldı.

"Beni kovamazsın. Bana para ödemiyorsun."

Dean tekrar dudaklarına uzandığında Katie geri çekildi.

Dean kollarını Katie'nin omuzlarından çekerek gitmesine izin verdi. "Seni zorlamayacağım," dedi.

Katie ileri doğru bakıp derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Dean öğle yemeğinden kalan dağınıklığı toplarken, "Beni tekrar öpmek istersen ofisim hemen şurada... Ve kapım daima açık."

Dean Katie'yi her zaman güldürebiliyordu. "Aklımda tutacağım."

"Bence de tut."

Dean günün geri kalanında Katie'nin yoluna çıkmadı. Katie'nin tadı hâlâ dudaklarındayken bunu yapması hiç zor olmamıştı. Katie öpücüğüne karşılık vermişti. Hatta onu geri öpmüştü. Bu hareketi Dean'i geçmişe, Katie'yi ilk öptüğü zamana götürmüştü. Katie, aynı öğlenki öpücükte olduğu gibi dudaklarına karşılık vermişti ve geri çekilmemişti. O sırada tüm uzuvları hareket hâlindeydi ve kıyafetleri havada uçuşuyordu. Yılların baskılanmış arzusu ikisi de bitap düşüp tavana bakar hâle gelene kadar patlamaya devam etmişti. İnanılmazdı.

Dean yeniden inanılmaz olmasını istese de, bu sefer her şey daha farklı olacaktı. Daha yavaş olacaktı.

"Dean!" Otel lobisinin iskeletinin bulunduğu yerden bağıran tanıdık bir ses duydu ve en iyi arkadaşını selamlamak için arkasını döndü.

"Jack, seni orospu çocuğu."

"İşte bunu inkâr edemem," dedi Jack. El sıkıştılar, ardından erkek gibi kucaklaştılar.

"İyi görünüyorsun." Bronzlaşmış, dinlenmiş ve Dean'in itiraf etmesi gerekirse, balayından beklenildiği üzere, sevişmiş.

"İyi demek hafif kalır."

"Gardiyanın nasıl?"

"Ona böyle dediğini duyarsa Jessie seni sandalyene bantla yapıştırır."

Dean kaşlarını oynattı. "Ah, bağcıklar. Sapkın seksten hoşlandığını bilmiyordum, kovboy."

Jack Dean'in koluna yumruk attı. "Jessie iyi. Ama Danny'yi özledi. Gelecek sefere o da bizimle gelecek."

"Balayına çocuklar dâhil değildir."

"Seni duyuyorum." Jack tam tur dönerek odayı inceledi. Geliniyle eğlendiği haftalar boyunca otel çok değişmişti. "Görünüşe göre her şey yolunda."

"Sadece birkaç ufak terslik var. Çatı bitmedi ve bu yüzden batı kısmındaki inşaat biraz geriledi. Dış duvarların çoğu kısmı yapılıyor. Sanırım tesisatın ve elektrik işlerinin bitmesine bir veya iki hafta kaldı. En azından iç kısımda."

"Güzel, güzel." Jack'in, babasının inşa etmiş olduğu imparatorluğa daha aile dostu bir otel ekleme görüşü parlak bir fikirdi. The Morrison beş yıldızlı bir zenginlik simgesiyken, Jack'in oteli bir ailenin gücünün yetebileceği bir şekilde beş yıldızlı zenginlik simgesi olacaktı.

Maggie onu terk ettiği sıralarda proje henüz ilk planlama aşamasındaydı ve devrim yaratacak nitelikteydi, Dean'e Maggie'nin yaptığını unutması için ihtiyacı olan şeyi sunmuştu. Kendini işine vermişti ve dağılmış kişisel hayatını çabucak unutmuştu.

"Park alanında üstü açık bir araba gördüm. Katie'nin mi?"

"Evet. Gün boyunca ofisteydi."

"Nasıl gidiyor?"

Dean dudaklarını yaladı, tekrar Katie'nin tadını aldı. "İyi. Yenilikçi fikirleri var, eminim senin de hoşuna gidecekler."

Jack Dean'e iyice yaklaştı ve fısıldayarak konuştu. "Gerçekten nasıl? Demek istediğim, düğünden önce kendi gibi davranmıyordu."

Dean çenesini ovaladı. "Neler olduğundan emin değilim ve neden endişelendiğini anlayabiliyorum, fakat bana göre iyi durumda."

"Onu çoğu kişiden daha iyi tanırsın, o yüzden bu konuda sözüne güveniyorum." Jack kapıya doğru yürümeye başladı. Dean onu durdurdu.

"Jack, bekle." Eğer Katie ile ilişkisi bu kez farklı olacaksa farklılık tam burada... Katie'nin ağabeyiyle başlayacaktı.

"Efendim?"

"Katie hakkında..."

Jack gözlerini kıstı. "Ne olmuş ona?"

Ah, lanet olsun! Bu konuşma, birkaç bira eşliğinde olsa çok daha kolay olurdu. Dean odaya bakındı ve seyircilere gerek olmadığına karar verdi. "İçeri girip selam verelim, sonra da gidip birer bira alalım."

Jack başını yana eğdi. "Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Dean başıyla onayladı. "Evet, ama güven bana. Biraya ihtiyacımız olacak."

13. Bölüm

Dean kendi iyiliği için, Jack sormadan önce ikisi de bir bar bölmesine oturup biralarını yarılayana kadar bekledi. "Katie ile ilgili neler olup bittiğini söyleyecek misin, yoksa beni tahmin etmek zorunda mı bırakacaksın?"

Dean bardağının kenarındaki buğuyu parmağıyla takip etti. "Sen ve ben uzun süredir arkadaşız."

"Evet, öyleyiz."

"Arkadaşlığımızı tehlikeye atacak bir şeyi asla yapmam." Dean bu sözleri söylerken bile bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu.

"Neden 'ama' kelimesini söyleyecekmişsin izlenimine kapılıyorum?"

Dean, Jack'e söylemek veya tüm olanları Katie'nin ağabeyinden saklamak konusunda kendiyle mücadele hâlindeydi. İşin gerçeği, saklanmaktan ve Katie gibi önemli bir konuda en yakın arkadaşına yalan söylemekten yorulmuştu.

"Kardeşinle çıkacağım." Dean'in sesi kendinden emindi.

Jack'in ağzı açık kalmıştı.

"Tekrar," diye ekledi Dean.

Jack birasını aldı, bitirdi ve garsona eliyle işaret etti. "Birer bira daha ve bir kadeh viski getir."

"Sizin istediğiniz-"

Jack gözlerini Dean'den ayırmıyordu. "Önemli değil. En üst rafta ne varsa bana uyar."

Garson masadan ayrıldı ve Dean ağzını açtı. "Benim-"

Jack elini kaldırdı. "Bekle."

Dean içkisinden bir yudum daha içti ve Jack'in aklından neler geçtiğini düşündü. Tom veya Mikey, kız kardeşlerinden biriyle çıkmak isteseydi Dean nasıl tepki verirdi? Syrie evliydi ama Ella yirmi dört yaşındaydı ve güzeldi.

İçkileri tazelendikten sonra Jack viskisini tek yudumda içip gözlerini kapattı. "Pekâlâ... Hazırım."

"Bir tane daha istemediğine emin misin?" diye takıldı Dean.

"Bir taneye daha *ihtiyacım* var mı?"

"Olabilir."

"Oyalanıyorsun."

Doğru, oyalanıyordu. "Kardeşine karşı bir şeyler hissediyorum. Sanırım o da bana karşı boş değil."

"Sanıyor musun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. İstemeyebilir ama öyle." Dean öpüşmelerini, Katie'nin kollarında erimesini düşündü. "Bir şansımız var mı görmek istiyorum, Jack. Ancak, bu kez senin de haberin olmalı."

"Bu kez mi?"

Birasını bitirme vakti Dean'deydi. "Evet. Aslında, bir yıl önce... İşin doğrusu, bir yıldan uzun zaman önce Katie ve ben... biz, şey..."

"Bunu duymak ister miyim?"

"Muhtemelen hayır. Söylemek istediğim, birbirimizden hoşlandığımızı fark ettik. İkimiz de ilişkimizi gizli tutmaya

karar verdik. Seni veya arkadaşlarımızı dâhil etmeye gerek duymadık. Gizlice takıldık ve bir süre eğlenceli geldi." Dean o günleri hatırlayınca gülümsedi, fakat Jack birasına bakıp kaşlarını çatıyordu.

Dean sırıtmayı kesti.

"Ne oldu?"

Dean, Katie'yle geçmişleri hakkında Jack'le konuşmama anlaşmasını bozduğunu biliyordu, fakat her şey yolunda giderse Jack'in eninde sonunda anlayacağını fark etmişti. Yine de Katie ile arasında geçenlerin içeriğini en iyi arkadaşına anlatması gerekli değildi.

"Katie devam etmek istemedi." Yalan da değildi. Katie'nin bebek sahibi olamayacağını öğrendikten sonra Dean saklanmayı bırakıp ailelerine görüştüklerini söylemeyi önermişti. Buna karşın, Katie'nin tepkisi başka bir erkekle yakınlaşmak olmuştu ve Dean yanına gittiğinde ona 'beladan kurtulduğunu' söylemişti.

"Katie'nin şu anda eskisinden daha hazır olduğunu düşünmenin sebebi ne?"

Bu güzel bir soruydu. "Onu bugün gördün. Sevdiği bir işte dikiş tutturuyor. İkimiz de çalışmak zorunda olmadığını biliyoruz, fakat yine de çalışıyor. Daha önce görmediğim bir şekilde olgunlaşmış." Katie artık aynı arkadaş grubuyla beraber değildi, geceleri kulüplerde eğlenmiyordu... En azından Dean öyle biliyordu. Yüzü aylardır bir magazin dergisine çıkmamıştı.

Jack başıyla onaylayarak arkasına yaslandı. "Belki de Katie büyüyordur."

"Zaten yeterince büyük, Jack. Sonuçta çocuk değiliz."

"Hâlâ benim küçük kardeşim."

"Ben de senin en iyi arkadaşınım."

"Yedi ay önce başka biriyle evlenmeye hazırlanan en iyi arkadaşım. Bekârlığa veda partini hatırlıyorum, Dean. Tüm o mide bulandırıcı, *Maggie şimdiye dek başıma gelen en iyi şey,* saçmalığını! Maggie seni terk ettiğinde bir hafta sonu deli gibi içtikten sonra senin üzgün kıçını ben teselli ettim. Madem kardeşime değer veriyordun, neden kendini başka birine adamaya bu kadar hazırdın?"

Dean barın karşısında duran, yerel bir beysbol maçını gösteren televizyona baktı. "Bunu düşünecek çok vaktim oldu."

"Yani?"

"Onunla, Katie beni terk ettikten hemen sonra tanıştım. Maggie'nin bir teselli malzemesi olduğunu söylemekten nefret ediyorum ama bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Maggie'yi önemsiyordum, beni yanlış anlama... Nişanımızı bozduğunda... bilmiyorum, bu sanki egoma, erkekliğime bir hakaretti. Bunu söylediğim için birinci sınıf bir pislik olabilirim ama işin doğrusu bu. Sonrasında onu geri istemedim."

"Ama Katie'yle durum farklı. Onu geri mi istiyorsun?"

Dean Jack'in gözlerine baktı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Evet, istiyorum. Gizlice takılma olayına devam edemem, onu önemsemiyormuşum gibi de yapamam. Doğru olan şeyi yapıp senin iznini almak isterdim... Ama boş versene. İhtiyacım olan şey Katie'nin izni, senin değil. Yine de desteğini istiyorum, Jack."

"Ya yürümezse?"

Dean bunu düşünmekten nefret ediyordu. Bu his içini ürpertmişti. Katie'nin ondan ilk uzaklaştığı zamanlardaki gibi hissetmişti. "İkimiz de yetişkiniz. Bir şekilde çözeriz."

Birkaç dakika sessizce oturup biralarını içtiler.

"Seni destekliyorum," dedi Jack sonunda.

Dean gülümsemeye başladı.

"Eğer onu incitirsen seni fena benzetirim."

"Senden daha azını beklemezdim zaten."

"Ciddiyim, Dean. Acillik olursun."

Dean garsonu durdurdu, birer bira daha ve bir menü istedi. "Sanki ikimizde kadınmışız gibi *duygularımızdan* konuşmayı bitirdiğimize göre, benim için bir iyilik yapman gerek."

Jack ona kızgın bir bakış attı. "Yeterince iyilik yapmadım mı?"

"Tüm bunlar hakkında Katie'ye bir şey söylememelisin. Sana bunları yumurtladığımı düşünürse bana kızgın olarak başlayacaktır. Buna ihtiyacım yok."

"Kahretsin, Dean."

"Hadi ama. Uzun sürmeyecek. Bu kez onunla gizlice çıkmak niyetinde değilim. Eğer bizi gizli tutmak isterse zaten bir şansımız yok demektir. Sadece kısa bir süre için Jack. Doğru zaman geldiğinde ona konuştuğumuzu söyleyeceğim."

"Birilerinden bir şeyler saklamak her zaman geri teper." Jack, Jessie ile çıkmaya başladıklarında zengin bir adam olduğunu ondan saklamıştı. Bunun tüm nedeni, Jessie'nin onun çok fakir olduğunu sanıp onunla çıkmayı kabul etmemesiydi. Jessie Jack'in milyoner olduğunu öğrendiğindeyse yalan söylediği için ondan uzaklaşmıştı. Görünüşe göre güven paradan daha önemliydi. Jack onu geri kazanmak için epey küçük düşürücü davranışlar sergilemek zorunda kalmıştı.

"Sadece bir süre için."

"Dostluğumuzu sınıyorsun," Jack yüzünde bir tebessümle onu uyardı.

"Çok daha kötüsünü atlattık."

"Hayır, öyle bir şey olmadı."

Dean rahatladı. *Bu iyiydi.*

Garson geri gelerek siparişlerini aldı. Garson gidince Jack, "Erkeklik. Erkeklik demiştin." diye hatırlattı.

"Siktir."

Jack ağzına birkaç fıstık attı. "Tipim değilsin."

Her şey yolunda gidiyordu.

"Beni öptü."

Monica ilgisini televizyondan Katie'ye çevirdi. "Dean mi?"

"Tabii ki Dean." Katie dairenin kapısını kapattı ve çantasını mutfak tezgâhına fırlattı. Dean'in ona yaklaştığı ilk seferin aksine, bu kez Katie'nin konuşabileceği kadar yakın bir arkadaşı vardı. Ancak kafasında belli miktarda sırra yer vardı ve Savannah tüm sır limitini dolduruyordu.

Monica televizyonu kapattı. "Ooo la la... Lütfen anlat."

"Öğle yemeği yiyorduk, Barbekü sosu vardı. Beni öptü. Ah, Monica, bu korkunç bir şey."

Monica gözlerini kapatarak başını salladı. "Pardon? Neden korkunçmuş? Dean tam öpmek isteyeceğin tarzda bir adam. *Onun* seni öpmesi muhteşem olmak dışında bir şey nasıl olabilir?"

Katie Savannah'ın uyuduğunu düşündüğü yatak odasını işaret etti. "Bebek. Alooo? Bir kere öpüşmek daha fazla öpüşmeye yol açar, sonra okşamalar ve el tutuşmak gelir. Telefon görüşmeleri, ardından gece yarısı seks daveti için aramalar... Bunun yeniden olmasına izin veremem."

"Tamam, anlıyorum. Savannah'ı öğrenmesinden korkuyorsun. Zaten öğrenmesi an meselesi."

Katie bunu biliyordu. "Şimdi olmaz. Savannah'ın annesinin kim olduğunu henüz bilmiyorum. Dean anlamayacaktır."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Erkek kardeşine ve kız kardeşlerine aşırı sadıktır. Aile onun için her şey demektir. Savannah'ın gerçek annesiyle birlikte olmamasından azıcık bile sorumlu olduğunu düşünürse, muhtemelen..."

"Ne yapar?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler düşünür. İyi bir şeyler olmayacağı kesin. Zamanlaması berbat."

Monica kıs kıs güldü.

"Ne?"

"Seni rahatsız eden tek şey zamanlaması mı?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Dean'in öpücüğü bütün gün aklından çıkmamıştı. Jack yanına geldiğinde, kilisede bir oğlanı öperken yakalanan bir bakire gibi kızardığına yemin edebilirdi. Aslında Dean'le kısa, samimi bir an paylaştığını Jack'in bilmesinin imkânı yoktu.

"Dean, Savannah hayatına girmeden önce ya da bundan aylar sonra peşinden koşsaydı, yine kaçar mıydın?"

"İlk seferinde yürütememizin bazı sebepleri vardı, Monica. İyi sebeplerdi."

"Onu önemsemiyor muydun?"

"Kendimi bildim bileli arkadaşız. Elbette onu önemsiyorum."

Monica gözlerini yuvarladı. "Platonik bir ilgiden bahsetmiyorum ve bunun sen de farkındasın."

"Önemsiyordum."

"O hâlde ondan ayrıldın, çünkü Dean çocuk istiyordu. Bir aile. Ve sen bunları ona veremezdin."

"Hâlâ veremem." Hiçbir şey değişmemişti.

"Saçmalık. Şu odaya bak ve bana anne olamayacağını söyle."

Katie'nin çenesi bir anda kapandı.

"Çoğu kişiden daha güçlü bir karaktere sahipsin, Katie. Rahmin mükemmel değil diye kendini küçük görme. Çocuk sahibi olamayan bir sürü kadın var."

"Dean kendi çocuğunu istiyor."

"Gerçekten mi? Bunu ona da sordun mu? Bebeklerini doğuramayacağın için seni istemediğini mi söyledi?" Monica sorularına son vererek kaşlarını çattı.

Katie dişlerini sıkmıştı. Hayır. Asla öyle bir sohbetleri olmamıştı. Öyle bir konuşmayı atlatamayacağını biliyordu, o yüzden ilişkiyi bitirmişti. Dean'in baba olmak istediği gerçeğini değiştirmezdi. Dean kendi çocuklarının babası olmak istiyordu.

Monica yanına gelerek sesini alçalttı. "Bunu bir düşün, Katelyn Morrison. Bu dünyada çocuk sahibi olamayacağını bilen üç kişi var. Sen, Dean ve ben. Eğer Dean sana yaklaşmaya çalışıyorsa, demek ki doğurgan olmamanı umursamıyor."

"Belki de sadece azmıştır."

"Tatmin olmak isteyen erkekler bunu en yakın arkadaşlarının kız kardeşiyle yapmazlar. Bugün seni sevişmeye zorladı mı?"

"Hayır." *Seni zorlamayacağım.*

"Başka biri mi geldi?"

"Hayır."

"Seni öptüğü için üzgün olduğunu söyledi mi? Bunun olmaması gerektiğini?"

"Hayır." Bunları söyleyen Katie'ydi. Yine de Dean'i durdurmamıştı.

"Senden hoşlanıyor, Katie. Kendine asıl sorman gereken senin ondan hoşlanıp hoşlanmadığın."

"Ah! Tanrım, hayatım boyunca bu kadar kararsız kalmamıştım. Benim ne sorunum var?"

Monica Katie'nin omzuna hafifçe vurarak uzaklaştı. "Artık bir annesin. Başka birini daha düşünmelisin ve bu hiç kolay değildir. Jessie'nin bunu yapışını yıllarca izledim. Kararsız olduğunu mu sanıyorsun? Jessie bazen tam bir manyak gibi davranıyordu. Ağabeyin hakkında yaptığımız konuşmaları duysan inanamazsın."

"Ağabeyimin beş parasız bir serseri olduğunu sanıyordu."

"Ona yine de âşık olmuştu. Dean'in boş biri olmadığını biliyorsun. Babalık yapabilecek biriyse bir sorun göremiyorum."

Ama bir sorun vardı. Katie Dean'i hayatına dâhil ederse ve bir gün Savannah'ın annesi ortaya çıkıp onu alırsa ne olurdu? Sonra da Dean onu terk ederse...

"Bunu göze alamam. Şimdi olmaz. Henüz olmaz."

"Senin kararın."

Monica'nın yüzündeki ifade durulmamıştı.

"Ama?"

"Ama Dean'in geri çekileceğini sanmıyorum."

Katie de aynı fikirdeydi.

Bir saat sonra telefon çaldı ve Monica telefonu açtı.

"Merhaba, Jack. Jessie döneceğini söylemişti."

Katie gözlerini kocaman açarak Monica'ya baktı. Başını salladı ve dudaklarını kıpırdatarak, "*Burada değilim,*" dedi.

"Ah, öyle mi? Evet."

Katie konuşmanın tek tarafını dinleyerek cep telefonunu çantasından çıkardı. Kesin Jack'in telefonundan cevapsız bir araması vardı.

"Ah, hayır. Burada değil. Senin ayağının altından çekilmesi için burada kalabileceğini söylemiştim ama onu görmedim."

Ah, güzel. Monica erkekleri, Katie'nin nerede kaldığıyla ilgili tahminde bulunmaya devam ettirmeyi hatırlamıştı. İhtiyaçları olan son şey Jack'in veya Dean'in Monica'nın kapısında belirmesiydi.

Monica, Jack ile birkaç dakika sohbet ettikten sonra telefonu kapattı.

"Artık hem ağabeyin *hem de* Dean seni kontrol ediyor. Bu iş her an tatsızlaşabilir," diye tahminde bulundu Monica.

"Üniversitedeyken üç çocukla ve öğretmenlerimden biriyle çıkıyordum ve hiçbirinin bir diğerinden haberi olmamıştı. İki kişiyi idare edebilirim."

"Muhtemelen o üçü de senin oda arkadaşınla çıkıyordur."

"Muhtemelen."

"Bir öğretmen mi? Cidden mi?"

"Çok çekiciydi ve üniversiteyi yeni bitirmişti."

"Aşırı yakışıklı fena olmazdı."

"Ya sen, Monica? Nasıl oluyor da kimseyle çıkmıyorsun? Hastanede çekici doktorlar vardır mutlaka."

Monica bacaklarını altında topladı. Geç olmuştu ve patlamış mısır yiyerek komedi dizisi izliyorlardı. Savannah uyanıktı, kıpır kıpırdı ve yumruğunu emiyordu.

"Pek ilgilenmiyorum. Arada bir ateşli, anlamsız seksin mahsuru yok. Ama bir ilişki? Hayır. Bana göre değil."

"Flört bile mi?"

"Biriyle çıkmak sevişmekten daha zorludur."

Katie buna karşı çıkamazdı.

"Ayrıca sen sormadan söyleyeyim... Hayır. Erkekleri gözümden düşüren biri olmadı."

"Ah, o hâlde ne oldu? Kızlardan hoşlanmadığını biliyorum."

Monica başını arkaya atıp güldü.

Savannah sıçradı.

"Belki de hoşlanıyorumdur."

"Ah, tatlım... Eğer kızlardan hoşlansaydın ellerini bundan uzak tutamazdın." Katie, Savannah akşam yemeğinin yarısını kustuktan sonra Monica'nın dolabından ödünç aldığı eski tişörtte elini gezdirdi. Hayatında *ilk* kez gözlerinin altında torbalar vardı ve kuaföre gitmeliydi. Berbat görünüyordu.

"Kendine çok güvenen bir fahişesin."

"Evet, öyleyim." İkisi de gülüştü. "Gerçekten, erkeklere neden tövbelisin?"

"Annemle tanıştın mı?"

"Tanıştığımı biliyorsun."

"Pek anlaşamayız. Hayatımıza peş peşe erkekler sürüklerdi. Hayatına anlam katacak biriyle birlikte yaşamadığı sürece asla mutlu olmazdı."

"Bu, senin de böyle olacağın anlamına gelmez."

"Biliyorum. Şunu öğrendim: Erkeklere fazla yaklaşmazsan seni terk edemezler. Maddi ve manevi açıdan kendime bakmak zorundayım. Bunu mahvedecek bir erkek istemiyorum."

"O kadar kötü olması gerekmez."

"Ah, evet. Daha önce yaptığımız konuşmayı unuttun mu? Senin de söylediğin gibi, Dean sadece bir seks davetinden ibaret olsaydı, şu anda berbat hâlde olmazdın. Bu bir sorun, çünkü

onu önemsiyorsun. Ben ise önemsememeyi seçiyorum. İşteki insanlar bana *Buz Kraliçesi* demeye başladı. Ne olursa olsun, sanırım işleri oluruna bırakacağım."

"Dikkatli ol, Monica. O yolun sonu yetmiş yaşına geldiğinde kedilerle dolu bir evde tek başına kalmak olabilir."

"Hayır, bunun anlamı hafta sonları Vegas'ta kırmızı şapka kulübündekilerle takılacağım demek."

Katie bir çıngırak aldı ve oyuncağı Savannah'ın yüzünün önünde salladı. "Ya çocuklar?"

"Biyolojik saatimin ilerlemesi için çok gencim."

"Bir gün ilerlemeyeceği anlamına gelmez."

"O gün bugün değil. Hem o gün gelse bile, sen ve Jessie bana anne olmak için bir erkeğe gerek olmadığını gösterdiniz."

Katie'nin düşünceleri Dean'e kaydı.

Ama fena olmazdı.

14. Bölüm

"Yarın eve uçuyorum," dedi Jack. "Ve tüm hafta boyunca seni göremedim." Otelde süitin oturma odasında ayakta duruyorlardı. Katie Jack'in California'daki son günü olduğunu bildiğinden ona görünmek istemişti.

Katelyn ağabeyini kandırdığı için kendini neredeyse suçlu hissediyordu... Neredeyse. "Sorun ne, Jack? Küçük kardeşinin ortalarda dolanıp yoluna çıkmasını mı özledin?"

"İkimiz arasında işler yıllardır o şekilde yürümüyor."

"Çünkü aynı çatı altında yaşamıyoruz. Burada olup yaşam tarzını kısıtlasaydım benden üç gün içinde nefret ederdin."

"Ben evli bir adamım. Eşim burada değilse, tarzımı kısıtlayamazsın."

Katie elini kaldırdı. "O hâlde farklı biçimde ifade edeyim, *sen* benim tarzımı kısıtlardın."

Bütün hafta sorunsuz geçmişti. Jack gelmişti ve her fırsatta Dean ile arasına girmişti. Katie her gün şantiyede görünüp otele dönüyordu ve orada ancak birkaç kıyafetini alıp kirlilerini bırakacak kadar kalıyordu. Her gecesini Savannah ile birlikte Monica'nın evinde geçiriyordu. Şu ana dek ağabeyinin ve onu izleyen kimsenin bir şeyden haberi yoktu.

"Demek istediğim, evde kalmak istiyorsan kalacak başka bir yer bulmana gerek yok."

Katie Savannah'ı gözünün önüne getirdi. "Ev bir otel değildir, Jack. Hayatlarımızın çoğu kısmında ikimiz için de öyle olduğunu biliyorum, fakat bu gerçekten de yaşamak için iyi bir yol mu? Kendi yemeklerini hazırlamak ve yatağını toparlamakla ilgili söylenmesi gereken bir şey var."

Jack ona gözlerini kısarak baktı. "Yaptığın bu mu? Yemeklerini hazırlayıp yatağını mı topluyorsun?"

Katie ağabeyinin gözlerine bakmadı. "Bir bakıma."

"Nerede?"

"Affedersin?"

"Nerede? Bunu nerede yapıyorsun? Çünkü arka tarafının bütün hafta boyunca kapıdan çıktığını görmedim ve bir ev satın aldığını da sanmıyorum."

Ah, hayır... Bu hiç iyi olmadı. "Arkadaşlarım var."

"Erkek arkadaşlar mı?"

Katie bunun geldiğini görmemişti. "Belki. Tüm bunlar neyle ilgili, Jack? Ne zamandan beri özel hayatımı didikliyorsun?"

"Lanet olsun, Katie, önemsediğimi biliyorsun. Kısa süre önce özel hayatımı didikledin ve bunun için şu ankinden daha mutlu olamazdım. Senin de aynı mutluluğu bulduğunu görmek istiyorum."

Katie, Monica ile ilk kez, ağabeyi Jessie'ye evlenme teklif ettikten ve Jessie onu reddettikten sonra körkütük sarhoş olduğunda konuşmuştu. Gerçekten komikti. Jack bir garson numarası yapmıştı. *Morrison* ailesinin oğlu değil de, *The Morrison* otelde çalışan fakir bir garson gibi davranmıştı. Jessie bekâr bir anne olarak masalara sipariş götürmekten daha büyük amaçları olmayan biriyle birlikte olmak istemiyordu. Aptal Jack ise beş parasız bir serseri rolü yapmıştı, çünkü kadınların parası yüzünden peşinden koşmalarından bıkmıştı. Jack ile

Jessie birbirlerine karşı dürüst davranmadıkları için, birlikte olabilecekleri bir gelecek şansını neredeyse kaybediyorlardı. Tabii, Jessie Jack'e âşık olmak istememesi konusunda dürüst davranmış olabilirdi. Ama âşık olmuştu. İkisini mutlu sona kavuşturmak ise Katie ile Monica'ya kalmıştı.

"Şu anda birkaç değişimden geçiyorum, Jack. İyi olacağım."

Jack çenesini ovaladı. "Herhangi bir sorunun olursa ya da herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsan bana söyleyeceksin."

Katie ağabeyinin yanına gitti, elini Jack'in omzuna koydu. "Eğer ne yapacağımı bilemediğim bir durumda kalırsam veya seçeneklerim tükenirse seni arayacağım."

"İnsanlar seni önemsiyor."

"Biliyorum."

"Ben burada değilsem, her zaman Dean'i arayabilirsin."

Katie bakışını hızla ağabeyine çevirdi.

Jack'in kılı bile kıpırdamadı.

Ne biliyorsun? "Veya Mikey'yi. İkisi de yakında."

Jack başıyla onayladı. "Doğru. Dean daha yakın. Onunla çalışıyorsun."

"Eline geçen her fırsatta bana patronun kim olduğunu hatırlatıyor."

Jack'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

Katie gözlerini yuvarladı.

"Söz ver!"

"Tamam, tamam. Sana *ihtiyacım olursa* arayacağıma söz veriyorum." Şimdilik kendi başına gayet iyi idare ediyordu. Savannah'ı doğuran kadını bulmak için gece gündüz çalışan

bir dedektifi vardı ve aynı anda iki yerde yaşıyormuş gibi yapıyordu. İyi bir gece uykusu dışında bir şeye *ihtiyacı* yoktu.

Katie, bittiğinde otelin lobisi hâline gelecek olan geniş açıklık alanın bitmiş duvarlarından birine dayandı. Yanında duran Jo birasını yudumluyordu ve patronunun söylediklerine odaklanmıştı.

Dean hepsinin elinde birer içki bulunan en az üç düzine işçinin önünde duruyordu ve onlara sıkı çalıştıkları için teşekkür ediyordu.

"Bunu hep yapar mı?" diye sordu Katie Jo'ya.

"Bu aşamaya her gelindiğinde ve proje tamamlandıktan sonra bir kez daha yapar. Bu onun çalışanları ve yardımcıları mutlu tutma biçimi."

"Para vermek de onları mutlu eder."

Jo homurdandı. "Evet, ama içini döküp rahatlamak ve birasını paylaşmak aralarında sadakat bağı kurar. En azından Dean öyle olduğunu söylüyor."

Katie salona, gülen suratlara ve patronlarını dikkatle dinleyen adamlara baktı. Dean'in sadakat yaklaşımına karşı çıkamazdı. Öğleyi biraz geçe işler durmuştu ve dışarıda büyük bir ızgara kurulmuştu. Bir yemek firması masalar ve sandalyelerle birlikte yemek ve içki de getirmişti. Dean partiyi ödemekle kalmıyordu, patronla içki içmeleri için şantiyedeki herkese tam günlük mesai ücreti de ödüyordu.

Hayır, Katie Dean'in yaklaşımına karşı çıkamazdı.

Katie şampanyasını yudumladı, Dean birkaç şişe şampanya sağlamayı akıl ettiği için minnettardı. Bira onun tarzı değildi.

"Bunu her seferinde söylediğimi biliyorum, fakat bu işi siz olmadan yapamazdım," dedi Dean kalabalığa. "Güvenilirsiniz ve yeteneklisiniz... Şimdiye dek çalıştığım en iyi ekipsiniz."

"Şimdiye kadar çalıştığın tek ekip biziz," diye bağırdı biri.

Birkaç adam gülüştü.

"Doğru değil," diye düzeltti Dean. "Beş yıl önce, asla güvenmemem gereken çerçevecilerle karşılaşmıştım. Sonra, bir elektrikçi sorunu yaşamıştık... Hayır, Prescott İnşaat'a namını kazandıran siz beylersiniz."

"Ayrıca birkaç iyi kadın!" diye bağırdı Jo salonun karşı tarafından.

Katie Jo'ya gülümsedi, cümlesine katıldığını göstermek için kadehini kaldırdı.

"İçlerinden biri patronun baretini çalıp bir daha geri vermese de..." Bu yorum kalabalığın arasından gelmişti ve bütün gözler Katie'ye çevrilmişti. Dean'in bareti bir sürü şakaya kurban giderken Katie onun baretini takmaya devam etmişti. Barete önce pembe bir şerit çizilmişti, sonra kenarına birkaç suni elmas yapıştırılmıştı. Arkasına, "Ben çok güzelim," sözleri yazıldıktan sonra ise Dean bareti çıkarmıştı.

Yine de *kendi* baretini asla geri istememişti.

Katie de geri vermeyi hiç teklif etmemişti.

Bunun birbirlerine sataşma yöntemleri olduğunu biliyordu. Jack Teksas'a döndükten ve Katie Dean'le onu öpmesine henüz hazır olmadığına dair kısa ama kararlı bir konuşma yaptıktan sonra bile.

Onu bir daha öpmesini *asla* istemediğini söyleyemezdi, çünkü bu tam bir yalan olurdu.

"Başka bir baret alabilir," dedi Katie adamlara.

Dean Katie'nin bakışını yakaladı ve doğrudan ona konuştu. "Bayan Morrison'a hayır demek çok zor."

"Ha! O hâlde koridorlarda neden on yerine sadece beş tane niş var?"

Adamlar kahkahaya boğuldu.

Birileri kedi gibi tısladı.

"Tuş!"

Dean adamlarına döndü ve moral konuşmasına devam etti. Sonraki aşamadan ve otelin tatiller gelmeden önce bitmesini arzuladığından bahsetti. Konuşmasını çabuk bitirip herkesi yemeğe yönlendirdi.

Etkileyici, portatif bir müzik çalardan gelen müzik sesi odayı doldurdu ve işler tamamen unutuldu.

Dean Katie'ye doğru yürürken bir buz kovasından açık bir köpüklü şarap şişesi kaptı. "Gördüğüm kadarıyla kadehin boşalmış."

Katie kadehini kaldırdı.

"Ah, bugün *yardımcılara servis yap* günü mü? Ben de bir bira daha alabilirim, patron," dedi Jo.

Dean kıkırdayarak Jo'ya bir bira almak için arkasını döndü.

Steve Dean'in bir adım önündeydi ve Jo'ya göz kırparak bir bira uzattı. "Al bakalım, Jo."

Jo'nun yüzü pancar gibi kızardı ve bakışları yere kaydı. "Teşekkürler."

Anlaşılan bu ikisi arasında işler ilginç bir hâl almıştı. Katie'nin son gördüğünde Jo sert eleştiriler yapıyordu ve mesafeliydi, şimdiyse kızın yüzünde mahcup bir tebessüm ve bilinçli bir utanç belirmişti. Katie şarabını yudumlayarak izledi.

"Güzel konuşmaydı, Dean," diye yorum yaptı Steve.

"Her kelimemde ciddiydim. Harika bir ekibim var."

"Bu işi onlar için kolaylaştırıyorsun. Ekonomi bu hâldeyken iş bulmak çok zor."

"İş bulmak bu kadar zor değilken bile bu adamlar ortalamanın üstüne çıktı. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum."

Steve başıyla onaylayarak birasını kaldırdı. "Önümüzdeki daha pek çok projeye."

Dean şerefe kaldırdıktan sonra dikkatini tekrar Katie'ye çevirdi. "Ya sen Katie? Sence Jack'in oteli bittikten sonra bu işi tekrar yapmak ister misin?"

Bu soruyu Katie de kendine birkaç kez sormuştu. İş şu ana dek amacına hizmet etmişti. Katie'ye bir istikamet ve hedef kazandırmıştı. Savannah da öyle. Sırrı, işi ve Dean arasında mekik dokumak...

"Sanırım bu hayır anlamına geliyor," dedi Jo.

"Hayır. Tekrar yapardım. Tekrar yapacağım."

"Ama?" Dean onu dikkatle izliyordu.

"Sanırım işi yeni bir seviyeye çıkaracağım. Yaptığım işi yapan başkalarını idare edeceğim."

"Bir işçi arıdan fazlası olacaksın demek?"

"Ben işçi arı mıyım?"

"Pek sayılmaz," dedi Jo birasının üzerinden. Üçü de ona bakınca, "Hadi ama," dedi. "İşçi arılar kendi çalışma saatlerini belirlemez ve istedikleri gibi gelip gitmezler."

Katie Jo'nun ondan pek hoşlanmadığını düşünmeden edemedi. Nedense Jo'nun onayını istiyordu.

"Haklısın. Dokuz-beş mesaisinden sonra da çalışanlar ve hafta sonu işe gelenler patronlardır," diye savundu Dean onu. "Katie bu projede çok çalıştı."

"Hepimiz öyle." Jo Dean'in söylediklerinden veya kabaran öfkesinden etkilenmiş görünmüyordu.

Katie araya girdi. "Buradaki diğer herkesin aksine geçimini sağlamak için çalışmak zorunda olmayan tek kişi olduğumun farkındayım. Zengin bir ailede doğduğum gerçeğini değiştiremem ve bunu dünyaya değişmem. Babam servetini elde etmek için çok çalıştı, Jack de aynısını yapıyor. Sadece nereye uygun olduğumu bulmaya çalışıyorum, Jo. Patronun kızı, bu durumda ise kız kardeşi, olduğumu ve Dean için beni kovmanın çok zor olduğunu biliyorum ama bu beni miskin biri yapmaz."

Jo'nun yüzü ifadesizleşmişti. "Sana miskin demedim."

"Bir nevi dedin, Josephine," dedi Steve sessizce.

"Ah, kahretsin... Öyle demek istemedim. Özür dilerim, Katie."

"Önemli değil."

"Hayır, önemli. Son zamanlarda biraz gergindim, elbette bu bir mazeret olamaz. Bu kadar kaba olduğumu öğrenseydi annem popomu şaplaklardı."

Jo diğer pek çok kimsenin düşündüğünü resmen dile getirmişti. Ve bu ferahlatıcıydı... Kabaydı ama ferahlatıcıydı.

"Takma kafana."

Dean ve Steve biralarını içerek iki kadının sorunlarını hâlletmelerine müsaade etti. Steve bir kahkaha patlatarak gergin havayı dağıttı. "*Popona şaplak atardı* demek. Bunu görmek isterdim."

Jo ona doğru döndü. "Eminim isterdin. Bu arada bana Josephine *deme*!"

Steve'in gözleri büyüdü. "Pençelerini uzak tut, kadın. Belki de ihtiyacın olan ilaç yemektir." Steve Jo'yu yemek sırasına doğru sürükleyerek Katie ile Dean'i baş başa bıraktı.

"Jo'yu neyin coşturduğunu merak ediyor musun?"

Katie kendi küçük coşkulu yumurcağını düşündü ve omuz silkti. "Kim bilir? Boş ver."

"Yine de..."

"İnsanlar beni hayatımın her günü yargıladı, Dean. Bu değişmeyecek. İşin doğrusu, asla çalışmak zorunda kalmadım ve beni *kovamazsın*."

"Bana göre daha çok çalışarak bunu telafi ettin, hayatım."

"Daha çok çalışıyorum, çünkü çoğu zaman ne yaptığımın farkında bile değilim."

"Beni kandırabildin."

"Ah, lütfen. Her şey bir öğrenme eğrisi. Patronumun bütçesiyse bir karıncanın poposu kadar sıkı."

Dean onu çenesindeki çukur ve gri gözlerindeki parıltıyla tamamlanan, kendine has tebessümüyle ödüllendirdi. "Patronunla konuşup daha büyük bir bütçe koparabilirim."

"Sakın!"

Dean, "Tamam, tamam... *Pençelerini* uzak tut, kadın," diyerek Steve'in sözlerini tekrarladı. "Hadi, senin de yemen gerek." Dean kolunu Katie'nin omzuna dolayarak onu yemek sırasına doğru götürdü.

Parti için seçilen yemek, Dean onu iki hafta önce öptüğünde paylaştıkları ızgara etin aynısıydı.

Patrick, Houston'daki The Morrison'a, sanki otelin sahibiymiş gibi salınarak girdi.

Danışma masasının arkasına göz attı ve muhtemelen en az sekiz torun sahibi olduğunu iddia eden yaşlıca bir kadın gördü.

Bayan May, dedi kendi kendine.

Kadına dostça gülümseyerek doğrudan asansörlere yöneldi.

İkinci grup. Katelyn asansörlerin ilk grubunun çatı katı seviyesine erişiminin olmadığını ve geçiş kartının çalışmayacağını söylemişti.

Otel konukları ellerinde valizleriyle dolanıyordu. Ortalıkta bir sürü Stetson şapka ve kovboy botu vardı. Öyle çoktu ki, Patrick ortama uyum sağlamak için belki de şapka veya bot giymeliydim, diye düşündü. Bu konuyu düşünecek fazla vakit bulamadan asansör ses çıkararak durdu ve kapılar açıldı.

Yanındaki birkaç konuk asansöre binip kendi katlarının düğmelerine bastı.

Patrick asansöre bindi ve mekanik bir anahtarı, asansörü en üst kata çıkaracak olan görünmez bir sensorun üzerinde salladı.

Asansör yukarı doğru çıkarken Patrick numaralara baktı, asansörde yabancılarla birlikte çıkarken atılan çekingen bakışların tümüyle farkındaydı.

Asansör ikinci kez durdu ve konuklar indi. Konuklardan her biri dönüp Patrick'e bir kez daha bakıyordu.

İnsanların tavırları Patrick'e iki ihtimalden birinin gerçekleştiğini söylüyordu: Bebeği Katelyn'in kapısına her kim bıraktıysa o kişinin bir geçiş kartı yoktu. Varsa da asansöre başka bir konukla birlikte binmemişti, yoksa birileri mutlaka bir şey görürdü.

Patrick, zamanında birkaç gösterişli otelde kalmıştı, fakat henüz bir çatı katı süitinde uyuma ayrıcalığına erişmemişti.

Katelyn geçtiğinde insanların onu fark ettiğini belirtmişti, fakat Patrick bunun sebebinin Katelyn'in bir odaya girdiğindeki çarpıcı görüntüsü ve gerçek üstü varlığı olduğunu düşündü. Patrick bu özelliklerden hiçbirini taşımıyordu ve kapıdan girdiği andan itibaren dakikalar içinde, bir çalışan da dâhil olmak üzere, yarım düzine insan onu görmüştü.

Asansör sadece iki tarafında odalar bulunan kısa bir koridora açıldı. Süitlerden biri otelin batı kısmını kaplıyordu, diğeri ise doğu kısmı boyunca uzanıyordu.

Katelyn'in süiti bir numaralı olandı.

Gayet uygundu.

Asansöre binmesini sağlayan anahtar, otel kapısının üstünde de yeşil bir ışık yanmasını sağladı ve bu sayede Katelyn'in şahsi alanına selam bile vermeden girebildi.

Kapıyı açtı, aynı zamanda ceketinin iç cebinden bir not defteri çıkardı.

Elektronik anahtarları kim yapıyor?

Katelyn'in süitinin kodlarına kimlerin erişimi var?

Temizlikçiler ve oda servisi hakkında birkaç not daha aldı. Bu görevlilerin hepsi süite fark edilmeden girebilirdi.

Katelyn'le ilk tanıştığı otel gibi burası da gösteriş ve para kokusu ile doluydu. *Büyük miktarda* para...

Mermer karo zeminler California'daki otelden daha yumuşak bir renk tonuna sahipti, dekor ise kadınsıydı. Kapının yanındaki vazoda yeni toplanmış çiçekler vardı. Patrick bunu komik buldu, çünkü Katelyn'in yakın zamanda Houston'a dönmesi beklenmiyordu.

Patrick bir düğmeye bastı ve oda aydınlandı. Houston'da güneş batıyordu, şehrin ışıkları ufukta göz kırpıyordu. Patrick bir an için manzaraya daldı.

Çocuğun annesi, hangi şehirde yaşarlarsa yaşasınlar bu manzarayı görmeye gücü yetecek insanlarla büyümenin nasıl bir ayrıcalık olacağını biliyor muydu? Bebeğini her gün çiçeklerin selamlayacağını biliyor muydu?

Savannah'tan vazgeçmesinde bu bilginin de rolü olmuş muydu?

Patrick odanın içinde ilerledi ve başının üstündeki küçük bir ışığın kırmızıya döndüğünü fark etti.

Hareket dedektörü.

Katelyn'in şahsi alanını incelemeye devam etmeden önce dış kapıyı bir kez daha açtı ve küçük koridora baktı. Asansörün üstünde küçük bir hareket dedektörü kırmızıya döndü.

Patrick defterine birkaç not daha aldı. *Dedektörleri izlemekten sorumlu olan kimdi? Dedektörler ne zaman kırmızıya dönüp yetkilileri ikaz etti?*

Patrick ceketini çıkardı, bir sandalyeye astı ve kol saatine baktı. Geniş, beyaz kanepeye oturdu ve bacağını dizine atıp eline bir dergi aldı. Aldığı parayı hak eden bir güvenlik görevlisi iki dakikadan kısa sürede kapıda belirmeliydi...

Klik!

Şunu otuz saniye yapalım.

Patrick derginin sayfasını çevirdi, takım elbiseli ve silahlı iki adam odaya girince başını kaldırdı.

"Bayan Morrison?" diye seslendi adamlar.

"Kendisi burada değil," dedi Patrick.

Adamlardan biri eşikten uzandı ama sol kalçası koridora dönüktü. Diğer adamın eli telsizinin üstündeydi.

Eşikteki iri yarı adam, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Patrick ayağa kalktı, adama doğru yavaşça yaklaşarak elini uzattı. "Ben Sanderson. Katie bu gece burada kalabileceğimi söyledi. Beklenmedik bir gecikme yaşadım. Lanet havayolu valizlerimi kaybetti."

Güvenlik görevlisi dikleşerek odaya bakındı. "Bayan Morrison bize haber vermedi."

"Aramaya çalışacağını söylemişti ama arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Katie'yi bilirsiniz. Arayın onu, beni doğrulayacaktır."

Patrick anahtarı cebinden çıkarıp havada salladı. "Bana anahtarını verdi. Gelecek hafta Los Angeles'a, onun yanına dönmüş olacağım."

Güvenlik görevlileri birbirine bakıp gevşedi.

"Bayan Morrison'ı arayacağız."

"Keyfinize bakın." Patrick odaya geri dönüp telefonu aldı. "Mutfak hâlâ açık mı? Lanet iç hatlar artık fıstık bile servis etmiyor."

Patrick'in dedektiflik yaptığı yıllar boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da bir yere aitmiş gibi davrandığınızda insanların oraya gerçekten ait olup olmadığınızı pek sorgulamadığıydı.

"Evet, mutfak hâlâ açık."

"Şükürler olsun. Açlıktan ölüyorum." Patrick mutfağı arayarak şefin özel yemeğini sipariş etti. Odaya bakındı, bir bar olduğunu gördü ve kendine bir içki doldurabileceğini anladı.

Adamlar kendi aralarında konuştuktan sonra orada bulunmalarından dolayı özür dileyip müsaade isteyerek odadan ayrıldı. Patrick, eğer Katie onun adını otelde güçlü konumdaki birine bırakmadıysa adamların geri geleceğini biliyordu.

Adamlar gittikten sonra gizli kameralar olabilir diye ayakkabılarını çıkardı. En iyisi uçaktan yeni inmiş gibi davranmaktı.

İki parmak kadar Crown Royal doldurup viskiyi dudaklarına götürdü.

Oda servisinin gelmesini beklerken televizyon arka plan sesi sağlıyordu.

Patrick yemeğin getirildiği büyük servis arabasını fark etti. Arabanın içine bir bebek koltuğu kolayca saklanabilirdi.

Hemen not aldı.

Yemeğini yedi. Rahatına baktı.

Lüks ve göstereşli bir hayatın tadını çıkardı.

Ancak, bir sigaraya ihtiyacı varmış gibi ve ev sahibesini düşünüyormuş gibi davranarak kendini odadan çıkmaya zorladıktan sonra karanlıkta dışarıda dolaşmaya başladı ve otelin uç kısımlarında *yanlışlıkla* kayboldu.

Geçmişte üşümesine, aç kalmasına ve yorulmasına yol açan bir sürü görevi olmuştu.

Bu ise onlardan biri değildi.

Sarhoşum.

Tamam, belki tam anlamıyla sarhoş sayılmazdı, fakat Katelyn son birkaç aydır olmadığı kadar çakırkeyifti.

Çalışanların çoğu saat beşi geçtiğinde hâlâ takılıyordu. Yemek firması çalışanları gidene ve Dean partiyi bitirene kadar müziğin sesini açıp, içmeye devam etmişlerdi. Dean fazla sarhoş çalışanlarını evlerine göndermek için birkaç taksi çağırmıştı.

Ne kadar da düşünceli bir patrondu.

Katie evine arabasıyla gitmeyi düşünmek bir yana ayağa bile kalkamıyordu. Ayrıca bu, haftada bir gün olarak ayarladığı, otelde tek başına geçirdiği geceydi.

"Gitmeye hazır mısın, hayatım?" Dean devasa salonda dolanarak şantiyenin ışıklarını kapatıyordu. Dağınıklığın çoğu temizlenmişti ve geri kalanlar da hafta sonu, sabahçı işçiler tarafından toplanacaktı.

"Sanırım benim için de bir taksi çağırmalısın, Dean. Düğünden beri bu kadar çok içmemiştim." Hayatını hiç ummadık bir şekilde değiştiren düğün...

"Seni taksiyle gönderirsem Jack beni mahveder. Bana bir dakika ver, ofisi kilitleyip seni eve bırakayım."

Dean, Teksaslılara özgü çalımıyla salondan çıktı, Katie ise odaklanmasına yardımcı olması için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Çok fazla içmemişti, fakat uykusuzluğu had safhada olduğu için alkol doğrudan başına vurmuş olmalıydı.

Birkaç saniye gözlerini dinlendirerek Dean'in dönmesini bekledi.

"Uyan, hayatım. Elemanlarımın kraliçe arıdan faydalanan bir pislik olduğumu düşünmelerini istemeyiz."

Katie sıçrayarak uyandı. Dean'in kamyonetindeydi ve kucağında emniyet kemeri vardı. Otelin park alanındaki ışıklar kamyonete vuruyordu ve Katie gözlerini kırpıştırdı. "Buraya nasıl geldim?"

"Kendinden geçtin. Seni uyandırmadan buraya kadar getirmeyi başardım."

"Aman Tanrım." Katie kendine gelerek saate baktı. En az bir saat geçmişti. "Saat kaç olmuş?"

"Söylediğim gibi, kendinden geçtin. Seni kendi evime götürmeyi düşündüm ama korkutmak istemedim."

Katie makyajına aldırış etmeyerek eliyle yüzünü ovaladı. "Sana o kadar kolay korkacağımı düşündüren ne?"

Dean ona dik dik baktı. "İşte uyuyakalıyorsun ve yatağımda uyanıyorsun... Sence bu seni çılgına döndürmez miydi?"

Böyle söyleyince doğruydu.

"Ben... Ben sana güveniyorum."

Dean başını sallayarak kamyonetten indi. "Bu senin düşüncen."

Dean kamyonetin önünden dolanıp kapısını açarken Katie'nin dudaklarında hınzır bir tebessüm belirdi ve vücuduna sıcaklık yayıldı.

"Yürüyebilecek durumda mısın?" diye sordu Dean.

"Evet." Katie sarhoştan ziyade yorgun hissediyordu. Elbette başı hâlâ biraz dönüyordu, fakat gözlerinin önünde görüşünü perdeleyen yoğun bir sis bulutu yoktu.

Katelyn'in ihtiyacı olmamasına rağmen Dean kolunu onun beline doladı. Katelyn'in bir parçası onu iterek uzaklaştırmak istiyordu ama diğer parçası, kalçasında duran elinin yoğun sıcaklığından ve burnuna ulaşan erkeksi ten kokusundan hoşlanan kadın, ona sarılıp kollarının keyfini çıkarmak istiyordu.

Sarmaş dolaş hâlde aydınlık otel yoluna yürüdüler. Bir vale onlar için kapıyı açarak Katie'ye adıyla hitap etti.

Geçtikleri sırada resepsiyon görevlisi, "İyi akşamlar, Bayan Morrison," dedi. "Mesajlarınızı iletmemi ister miydiniz?"

Katie kadını elini sallayarak geçiştirdi. "Sabah."

Dean Katie'yi lobiden geçirip asansörlere götürdü. Parmaklarını Katie'nin kollarında gezdirerek, "Anahtarın yanında mı?" diye sordu. California'nın sıcak yaz akşamına rağmen Katie'nin bedenine ürpertiler yayıldı.

Çantasını karıştırarak asansör kartını çıkardı. Asansöre bindiler, baş başaydılar ve Katie kartı kilidin üstünde salladı. Anahtar sayesinde çatı katına erişim sağlanmıştı ve asansör ara katlarda durmuyordu. Katie çoğunlukla yüzlerce yabancıyla birlikte bir otelde yaşadığı için bu küçük bir güvenlik önlemiydi.

Tek kelime etmeden en üst kata ulaştılar.

Katie, ancak otel odasına girdikleri zaman "Artık çakırkeyif bile hissetmiyorum. Beni tutmaya devam etmene gerek yok," diyebildi.

Dean onu bırakmadı.

Katie de kollarından kurtulmak için debelenmedi. Dean, onun çantasını parmaklarından alıp yakındaki bir masaya fırlattı.

"Çakırkeyif değil misin?" diye sordu Dean.

"Değilim. Yorgunum ama sarhoş değilim."

Dean'in dudaklarına bir tebessüm yayıldı ve elini tekrar Katie'nin koluna koydu. Yüz yüzeydiler ve adamın bedeninin sıcaklığı Katie'nin tenini ısıtıyordu.

"Güzel. Senden faydalandığımı düşünmeni istemem."

Katie gözlerini kısarak Dean'in dudaklarına baktı. Sayabileceğinden daha çok öptüğü dudaklar... "Neyden faydalanacakmışsın?"

"Bundan."

Dean'in mükemmel dudakları Katie'nin dudaklarıyla buluştu ve etraflarındaki her şey yok oldu.

15. Bölüm

Dean onu kollarına alıp öylesine büyük bir özlemle öptü ki, öpüşmeleri sanki saatlerce sürmüş gibiydi. Gece boyunca, tadına bakmak ister gibi Katie'nin dudaklarını seyretmişti. Katie henüz onunla romantik açıdan görüşmeye hazır olmadığını söylemiş olabilirdi, fakat onu izlemeyi bırakmamıştı. Jack Teksas'a döndüğünden beri, Katie'nin onu çalışırken izlediği sırada dudaklarını kemirmesi veya onunla şantiyeyi gezdiği sırada bakışlarında beliren açlık yüzünden sürekli heyecanlanıyordu.

Katie hazır olmadığını söylemiş olabilirdi, fakat bedeni Dean'in onu tekrar öpme riskini göze alması için haykırıyordu.

Katie hafifçe mırıldandı. Dean bu mırıltıyı, geçmişte Katie başını geriye doğru atıp kendini ona açtığı zamanlardan net bir şekilde hatırlıyordu.

Dean onu, istediğini belli edecek kadar yakınında ama gerçekten istiyorsa kaçabileceği kadar da gevşek tutuyordu.

Lütfen benden yeniden kaçmak isteme.

Katie göğüslerini Dean'in göğsüne bastırdı ve kollarını ensesine doladı. Dean, onu öperken gülümsedi ve elini Katie'nin güzel kalçasında gezdirdi. Katie, adamın dokunabilmesi için bacağını kaldırdı. Bacaklarının arasındaki sıcaklık Dean'in büyüyen penisiyle doğrudan temas edince dayanamayarak inledi.

Katie, Dean'in dudaklarını hafifçe ısırarak öpüşmelerini sona erdirdi. "Bu çok kötü bir fikir." Katie'nin yumuşak parmakları gömleğini çekiştiriyor olmasaydı, nefes nefese söylenen bu sözler Dean'i alarma geçirebilirdi.

Dean, Katie'nin boynunu ve hassas kulak memesini öptü.

"Tanrım, bu çok güzel."

"Birlikteyken, her şey çok güzel," diye hatırlattı Dean. Katie'nin bedeninin kendi bedeni üstündeki hissini ve teninin tadını hiç unutmamıştı. Dean onu kalçasından tutup kendine doğru çekti. Katie'nin dizleri gibi kalçaları da ona boyun eğmişti.

Katie onu istiyordu; adamın aklında hiç şüphe kalmamıştı. Ancak, Dean güneyli bir beyefendiydi ve isteksiz bir kadını asla taciz etmezdi. Şu anda çekip gitmek onu her ne kadar mahvedecek olsa da, kendini bunu yapmaya zorlardı.

Dean dudaklarını kadının boynundan kaldırdı ve Katie'nin hülyalı bakışı gözleriyle buluşana kadar bekledi. Yumuşak, ılık bir arzu onunla sessizce konuşuyordu.

"Sana sarılmak, bedenin bedenimin üstüne ipek gibi serilene ve ikimiz de gözlerimizi açamayacak kadar zayıf düşene kadar yavaşça, tadını çıkararak sevişmek istiyorum." Dean'in sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Katie bu sözler üzerine yutkunurken boğazındaki nabız atışı hızlandı.

Genç adam elini Katie'nin yanağına götürerek şişmiş dudaklarını başparmağıyla okşadı. "Eğer gitmemi isteyeceksen, bana merhamet et ve bunu hemen yap."

Katie, onun gri gözlerinin derinliğinde boğulmuştu. Dean'in sözlerini mükemmel bir Güneyli aksanı süslüyordu. Katie birlikte ne kadar uyumlu olduklarını hiç unutmamıştı.

Çıplak hâlde saten çarşaflarda yuvarlandıklarını hayal etmek büyüleyiciydi. Üzücü gerçekse, Dean ile ayrıldığından beri kimseyi doğru dürüst öpmemişti. Kendini erkeklere kapattığı falan yoktu, sadece o havuza tekrar dalacak kadar büyük bir kıvılcım hissetmemişti.

Dean yanındayken ise havai fişekler garantiydi.

Diğer acı bir gerçek, onunla birlikteyken kendisi gibi olabildiğiydi. İkisinin de, vermek istedikleri dışında numaraları veya beklentileri olmazdı. Daha önce bu duyguyu kimseyle, Dean dışında kimseyle, paylaşmamıştı.

"Dostluğunu kaybetmek istemiyorum," dedi Katie.

"Öyle bir şey asla olmayacak."

Dean onu tekrar öptü, ateşli öpücükleri Katie'nin bütün mantıklı düşüncelerini dağıttı. Dean onu güçlü kollarına alıp yatak odasına götürdü.

Yatağa yuvarlandılar, dudakları ikisini de havasız bırakacak şekilde birbirine girmişti.

Katie ayakkabılarını tekmeleyerek yere fırlattı ve Dean'in gömleğinin altına uzandı. Aheste ve alışıldık bir şekilde başlayan sevişmeleri tutkulu bir hâl almıştı. Katie Dean'in çıplak bedenini teninde hissetme arzusu yüzünden onu itti. El yordamıyla düğmelerini bularak çözdü.

Dean, Katie'nin kıyafetlerinin üzerinde olmasından huysuzlanarak elbisesini başından yukarı doğru çekiştirmeye başladı.

"Yavaş ve tatlı sekse ne oldu?" diye sordu Katie kıkırdayarak.

Katie'nin göğüsleri, kıyafetlerinin altında bulduğu pembe, dantel sutyenden fırladığında Dean onu geçiştirdi. "Bir dahaki sefere. Söz veriyorum."

Dean'in dudakları Katie'nin göğüslerinin arasındaki hassas teni buldu ve onu sutyeninin üstünden yaladı. Katie'nin gö-

ğüs uçları sertleşip sızlamaya başlamıştı. Katie sırtüstü yatağa uzandı ve kendini Dean'in dokunuşunun, öpüşünün verdiği hisse bıraktı. "Çok güzel." Her zaman çok güzeldi.

Dean sutyeni kenara itti, ağzını Katie'nin göğüslerine kapadı. Katie'nin içi heyecanla doldu.

Dean diziyle baldırlarını ayırdı ve Katie hiç utanç duymadan kendini ona doğru itti, eteği kalçasının üstüne çıkmıştı ve iç çamaşırı arzuyla ıslanmıştı.

Kadının karnını düz bir hat boyunca öptü. "Gergin misin, hayatım?" diyerek güldü.

Katie, onun tahmin edebileceğinden çok daha gergindi.

"Havai fişekler istiyorum, Dean." Yatakta ne istediğini ona söylemekten asla çekinmezdi. *Utanmaya şimdi başlayacak değilim.*

Dean Katie'nin eteğinin fermuarına asıldı ve eteği kalçalarından indirdi.

Burnundan derin bir nefes alarak gözlerini arkaya doğru yuvarladı. "Beni öldürüyorsun, Katie. Ofisimde otururdum..." Eğilerek dilini iç çamaşırı yerine geçen ince kumaşta gezdirdi. "Ve hâlâ iç çamaşırı giyiyor musun, diye merak ederdim."

"Çoğu kadın iç çamaşırı giyer."

"Senin gibi değil, Katie. Asla senin gibi değil. Seni her soyduğumda Noel zamanıymış gibi gelirdi. Kıyafetlerinin altında ne renk, ne model bir çamaşır olduğunu merak etmek bile beni sertleştiriyordu."

Katie kadınsı bir gurur duydu. Dean onu düşünüyordu, uzun zaman öncesinde bile onu merak ediyordu.

Dean Katie'nin baldırıyla kalçasının arasındaki çukuru öptü. "Düğünde ne renk giymiştin?" diye sordu.

Adamın ağzından çıkan sıcak hava yüzünden Katie konuşamayacak durumdaydı. "A-altın sarısı ve beyaz sa-saten."

Dean homurdandı.

Katie'nin çamaşırını kenara iterek dudaklarını kumaşın bulunduğu yere koydu. Bulmuştu, doğru noktadaydı, küçük bir külahtan mükemmel bir dondurma yiyormuş gibi lezzetli kıvrımların üzerinde dilini döndürüyordu.

Katie nefes alamıyordu. Dean onun zevk noktasını buldu ve Katie adını haykırıp sonsuza dek sürmüş gibi gelen ilk orgazmını yaşayana kadar geri çekilmedi.

"Havai fişekler nasıl, hayatım?"

Katie gülümsedi, ellerini Dean'in omuzlarında gezdirirken bile gülmeye devam etti. "Işıl ışıl ve parlak," dedi. "Görmek ister misin?"

Dean, Katie'nin bedeni altında kalacak şekilde dirseklerini başının iki yanına koydu. Katie'nin burnunun ucunu öptü. "Ah, evet."

Katie kıvrak bacağını Dean'in kalçasına doladı, göğsüne tutundu. "İç çamaşırın nereye gitti, kovboy? Onu çıkardığımı hatırlamıyorum." Dean yalnızca, heyecanını saklama savaşını kaybetmek üzere olan bir şort giymişti.

"Fazla kısıtlayıcı," dedi Dean.

"Bu da çıkmalı." Dean'in şortu yerle buluştu, Katie ellerini Dean'in bacaklarından yukarı doğru gezdirip penisini tümüyle avuçladı. Tadına bakmak için öne doğru eğildi ama Dean onu durdurdu. "Bir kez yalamanla işim biter. Katie, kondom pantolonumun arka cebinde."

"İstemiyor musun-"

"Ah, evet... İstiyorum. Ama önce sana ihtiyacım var."

Katie ona inanıyordu. Ona ihtiyaç duyduğuna inanıyordu.

Katie yataktan kalkıp pantolonunu ona attı.

Dean cüzdanını açtı, kondomu buldu ve saniyeler içinde taktı.

"Gel buraya," diyerek Katie'yi çağırdı.

Dudakları vaat dolu ıslak öpücüklerle buluştu. Dean'in elleri Katie'nin vücudunu unutmuş ve onu yeniden keşfetmek için can atıyormuş gibi her yerdeydi.

Dean onu kolayca kaldırdı, Katie içine yavaşça ittiğini hissetmeye başlayana dek onu etkileyici penisinin üzerinde oynattı. Katie üzerindeyken bile kontrol Dean'deydi. Katie bu kadar samimiyken kontrolü Dean'e bırakmayı severdi. Dean o gücü bir kez bile korkutucu bir aşamaya geçmek için kullanmamıştı, bu yüzden Katie'nin ona güveni asla sarsılmamıştı.

Dean dudaklarının arasından, "Çok sıkı," diye tısladı. "Yüce Tanrım, Katie, beni öldürüyorsun."

İkisi de nefeslerini tutana ve Katie'nin kalçaları Dean'in kalçalarıyla birlikte deli gibi hareket etmeye başlayana kadar Dean onu sadece koca bir adamın yapabileceği gibi yavaşça ve tamamen açtı. Katie yüzünü adamın boynuna yaslayarak gülümsedi, teninin tadını çıkardı. Onu özlemişti, hem de çok özlemişti. Ona veda ettiği zaman, bir daha kollarında olabileceğini hiç düşünmemişti.

Katie bu korkunç hatırayı aklından uzaklaştırıp sadece yaşadığı ana odaklandı. Dean'in kollarındaki ana. Kalçaları Dean'in kalçalarıyla birlikte yuvarlandı, bir kez... iki kez... Dean'in parmakları belini sıktı ve saniyeler içinde Dean'in altındaydı. Tenleri bütünleşmiş hâlde ikisine de uyan hızlı bir ritim buldular. Katie'nin bedeni Dean'in bedenine karşılık verirken, onu istediğini, ona ihtiyacı olduğunu ve onu özlediğini itiraf etmek ise dilinin ucunda kalmaya devam etti.

Katie dudağını ısırdı, Dean'in her hareketini cesaretlendiren anlamsız iniltiler dışında bir şey söylemeyi reddetti. Bu

itiraflar, kalbini de bedeninin şu anda durduğu yere koyardı, Dean'le bütünleştirirdi.

Dean Katie'nin kalçalarını eğerek daha derine girdi. "Şimdi de sen beni öldürüyorsun," dedi Katie.

Dean yavaşladı. "Çok mu fazla?"

"Tanrım, hayır. Lütfen."

Dean gözlerini Katie'ye kilitleyerek içine zevkli bir sürtünmeyle girmeye başladı, ikisi de gözlerini açık tutmayacak hâle gelene dek hızlandı. Katie orgazma ulaşmaya hazırlanırken bir anda onu mahveden titrek kasılmalarla patladı.

Dean kendi hazzının doruğuna ulaşırken, "Ah, Katie," diye mırıldandı. Yüzündeki mutluluk ifadesi onun sayesinde oluşmuştu ve bu çok güzel bir histi.

Dean iç çekerek Katie'nin üstüne yığıldı. "Ah, bebeğim. Seni özlemişim."

Katie donup kaldı. Dean'in sözleri havada asılı kalmıştı, bir karşılık bekliyordu. "Yatakta hep çok iyiydik."

Genç adam hareket ederek, ikisi de yan yatacak şekilde Katie'yi yanına çekti. "İyi demek çok hafif kalır. Muhteşem. Olağanüstü."

Katie bundan hoşlanmıştı. Onu özlemiş olmasıyla karışan duyguları yatak sohbetleri sayesinde aklından uzaklaştı. "Kimse bunu daha iyi yapamaz." Geçmişte Katie bunu Dean'e söylemişti. O zaman sözlerinde ciddiydi, şu anda ise daha da ciddiydi.

"Bir Bond filmi gibi... Ya da filmdeki müzik gibi. *Diğerleri için üzülüyorum.*" Konuşurken Katie'nin yanağını okşuyordu.

"Benim için serenat mı yapacaksın, kovboy?"

"Olabilir."

"Yatağa girmeden önce yapman gerekmez miydi?" Dean'in penisi Katie'nin bedeninden kayarak çıktı. Katie onu kaybettiği için üzüntü duydu.

"Öncesinde, sırasında, sonrasında. Kulakların dayanabilirse söylerim."

Katie yastığına sarılıp kolunu başının altına kıvırdı. "Kilisede bir veya iki kere yanında durdum. Güzel bir sesin var." İlk duyduğunda hiç beklemediği kadar hoş bir baritondu.

"Az önce, ekvatorun bu kısmındaki en şehvetli ve muhteşem sevişmeyi yaşadık ama sen kiliseden bahsediyorsun."

"Böylesine güzel bir şeyin kötü olarak nitelendirilebilmesine hiç anlam verememişimdir," dedi Katie. "Eğer cennete dokunmak günahsa, beni de kaydedin."

"O elmayı sallamaya devam et, küçük Havva, peşinden gelirim."

Katie Dean'in göğsünü işaret parmağıyla dürttü. "Burada bulunmanın suçunu paylaşmamayı aklından bile geçirme."

Dean'in mahcup bakışı çok komikti. "Ah, tüm suçu üstlenirim... Şerefi de."

Katie'nin ağırlaşan gözkapakları kapanmaya başladı ve daha fazla destek aramayı bıraktı. "Güzel. Anlaştığımıza sevindim. Suçu sen üstlen, onurunu ben alırım. Bana göre hava hoş."

Dean gülerken göğsü gümbürdüyordu. Katie'yi çenesinin altına sokup iç çekti. "Uyu artık, Katie."

Dean'in ona ikinci kez söylemesine gerek kalmadı.

Duvardaki klimadan gelen esintiye, uçuşan perdelerden giren seher ışığı parıldayarak eşlik ediyordu. Katie gözlerini kırpıştırarak açtı ve esnedi. Uzuvları gevşemişti ve zihni endişeden uzaktı. Kendini daha önce böylesine dinlenmiş hissettiğini hatırlamıyordu.

Dean'le geçirdiği gecenin samimi görüntüleri yüzünde bir tebessümün belirmesine sebep oldu. Sabah olduğunda geçirdikleri geceden pişmanlık duyup duymayacağını merak ediyordu. Pişman değildi. Olamazdı. Onlarla ilgili her şey olması gerektiği gibi geliyordu ve duyguları hakkında Dean'e karşı pek de dürüst olmasa da, kendine yalan söylemeyecekti.

Katie yana döndü, Dean'i orada bulmayı bekliyordu, fakat Dean yerinde yoktu. Kalbi duracak gibi oldu. Yoksa Dean gece mi gitmişti? Yatağını tekrar paylaştıkları için pişman mıydı? Katie istemese de, Savannah hayatına girmeden önceki tempoya ayak uyduramayacağını biliyordu. En azından bebeği saklı tutarken yapamazdı.

Katie örtüleri yana iterek pelüş halıya bastı ve banyoya doğru ilerledi. İhtiyaçlarını giderdikten sonra saçını fırçaladı. Önceki gün yaptığı hafif makyaj yüzüne bulaşmıştı ama öylece bıraktı. Eğer Dean devasa çatı katı süitinde bir yerlerdeyse, Katie'nin onun için süslenip püslenmemiş olmasını takdir ederdi. Banyo kapısının arkasında asılı duran beyaz havlu kumaştan bornoza sarındı ve oturma odasına geçti.

Köşeyi döndüğünde, burnuna taze demlenmiş kahve kokusu geldi. Dean kanepede oturuyordu ve ayaklarını sehpaya uzatmıştı. Kahvesini içerek gazete okuyordu. İçeri girdiğini fark etmeyince Katie boğazını temizledi.

Dean gazeteyi bıraktı, yüzünde beliren tebessümle Katie'ye baktı. Bakışı Katie'nin bedeninde gezindiğinde gülümsemesi kayboldu.

"Ne? Sabahları o kadar iyi görünmüyor muyum?" diye takıldı Katie.

"Hayır." Dean kahvesini bırakıp Katie'nin yanına geldi. "Daha bile iyi görünüyorsun."

Dean'den iltifat koparmak çok kolaydı. "Saçmalıklarla dolusun, Dean Prescott. Gözlerimin altına maskara bulaşmış, alnımdaysa far var. Bir gün beklemiş ekmeğe benziyorum."

Dean Katie'nin ince belinden tutup onu kendine doğru çekti. "Bir günlük ekmeği severim. Dışı biraz sert olur ama içi hâlâ yumuşak ve tazedir. Isıtırsın ve tereyağı üzerinde yine de erir."

Katie elinde olmadan gülümsedi. "Bu müthiş bir cümle. Bir yere not edip bloğunda yazabilirsin."

"Sen blog yazıyor musun?"

"Hayır." Ancak, Katie geçen ay birkaç bloğu ziyaret ettikten sonra yazmayı düşünmüştü. Katie tasarımcı bloglarıyla anne blogları arasında mekik dokurken kitaplarda bulamayacağı koca bir siber bilgi dünyasının kapılarını açmıştı. "Ama isteyebilirim."

Dean dudaklarını Katie'nin dudaklarına sürttü. "Günaydın, hayatım."

Katie iç çekti. "Günaydın."

Dean servis masasına doğru dönüp Katie'ye tam sevdiği gibi kremalı ve şekerli bir kahve hazırladı.

"Teşekkürler."

"Birkaç şey sipariş etme hakkımı kullandım. Kahvaltıda pek bir şey yemediğini biliyorum ama-"

"Sen yersin."

"Doğru."

Kahveden içtiği ilk yudum Katie'nin gözlerini iyice açtı. Rahat bir sabah geçirmek harika bir histi. Aklının gerilerinde bir yerde hafif bir suçluluk hissetti. Monica onu saat onda bekliyordu. Bu demek oluyordu ki, Dean'in soru sormadan gitmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydı.

"Erken kalkmışsın," dedi Katie. Günlerden cumartesiydi ve ikisi de işe gitmeyecekti.

"Elimde değildi. Cep telefonum otuz dakika önce ötmeye başladı."

"Her şey yolunda mı?"

"Muhtemelen. Şantiyeye gitmem gerekecek. Dün gece Santa Ana rüzgârları esmeye başladı ve oteli dağıtmış."

Katie camdan dışarı baktığında havanın sisli olduğunu gördü. Otelin en üst katında olduğundan uçuşan yapraklar görmüyordu ve kalın camlardan rüzgâr sesi girmiyordu. "Jack buradaki rüzgârların berbat olabileceğini söylemişti."

"Boralar kasırga hızına ulaşabiliyor. Elektrik hatlarını, tırları devirebiliyor. Buralardaysa toz kaldırıp ağaçları deviriyor. Çoğu zaman rüzgârların arkasında epey dağınıklık kalır."

Katie kahvesini yudumladı. En azından Dean'i gitmesi için zorlaması gerekmeyecekti. Dean kahvesini bitirdi, Katie'ye bir tabak meyve ile kızarmış ekmek getirdi.

"Beni beklemene gerek yok."

"Burada kalıp izleyemeyeceğim için yediğinden emin olmamın yolu bu."

"Yemek yemeyi unutmuyorum." Aslında geçen ay yemek yemeği unuttuğu olmuştu... Hem de bir kereden fazla.

"Hemen gitmek zorunda olduğum için üzgünüm. Bugünü birlikte geçirip ikimiz hakkında konuşmayı yeğlerdim."

Katie yüz ifadesini saklamak için kuru ekmeği ısırdı. O sırada Dean'in "biz" konusunda bastırmasını geciktirmek için ne diyebilirdi?

"Aslına bakarsan, Dean. Konuşmadan önce *biz* kısmı hakkında düşünmemiz daha iyi olabilir. Bu olanları hiç beklemiyordum."

Dean anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle Katie'nin yanına oturdu. "Pişman olmuş bir kadın gibi görünmüyorsun."

"Çünkü pişman değilim." Dean'i cesaretlendirmek veya savuşturmak istemiyordu. Patrick'in bebeğin son durumunu bildirmek için hafta sonu araması gerekiyordu. Eğer Katie, Dean'i Savannah ile ilgili gerçek ortaya çıkana kadar oyalayabilirse...

"Ben de pişman değilim."

"Düşünmeliyim. Sen yanımdayken bunu yapamam."

"Pekâlâ. Bunu kabul edebilirim."

Güzel. Sorunlardan biri hâlloldu.

"Düşünürken yapmanı istediğim tek bir şey daha var," dedi Dean.

"Ah, olur... Neymiş?"

Dean Katie'nin dudaklarını ele geçirdi ve başını arkaya yatırdı. Kahve ve reçel tadıyla süslenen dili Katie'nin diliyle acele etmeden oynaştı. Katie'nin gözleri kapandı ve *düşünmek* hakkındaki düşünceleri yitip gitti.

Yavaş sabah öpüşmeleri çok kısa sürdü. "Bunu da *düşün*."

Dean kesinlikle işini biliyordu. Katie'nin gözlerini kapatıp onu düşünmemesi imkânsızdı.

"İşe git, kovboy."

Dean göz kırptı, Katie'yi alnından öptü ve sallanarak kapıya yürüdü. Evet, Katie'yle yatağını son paylaştığından beri kesinlikle belli bir fiyaka edinmişti.

Katie'nin hoşuna gitmişti.

"İyi günler, hayatım."

Katie parmağını öpüp ona doğru salladı. "Güle güle."

Katie kızarmış ekmeğini ve kahvesini bitirdi.

Ve düşündü.

Dean söz konusu olduğunda, ondan etkilendiğini inkâr etmesi enerji kaybından başka bir şey değilmiş gibi geliyordu. Katie'nin de fazla enerjisi olduğu söylenemezdi.

Çocuk sahibi olamayacağını öğrendiğinde Dean'den ve onun hayattan istediği her şeyden uzaklaşmıştı. Oysa şu anda her gün ona bel bağlayan bir çocukla beraberdi.

Hayır. Dean'den uzak durmak için işlevsiz, ya da hayır, doktor *elverişsiz* rahim demişti, bir rahimden daha iyi bir sebep olmalıydı.

Kafasında hep *Dean, Savannah'ı kabul eder mi,* ve *onu öğrendiğinde ne yapacak,* sorusu vardı.

"Bunları daha sonra düşünmeliyim," dedi kendi kendine.

Hızlı bir duşun ardından, temiz kıyafetlerini küçük bir çantaya koyarak otelden çıktı. Resepsiyon masasında durdu. Naomi'nin yanında her hareketini izleyen daha genç bir kadın vardı.

"Merhaba, Naomi."

"Merhaba, Bayan Morrison. Tammy ile tanıştınız mı? Aramıza yeni katıldı."

Katie en sempatik gülümsemesini takındı. Katie'nin bir Morrison olduğunu öğrendiklerinde işe yeni başlayan elemanların elleri ayaklarına dolaşırdı. Katie olabildiğince mütevazı görünmek için elinden gelenin en iyisini yapardı. "Merhaba, Tammy. Burayı nasıl buldun?"

"Bayıldım. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Güzel, güzel. Dinle, Naomi, bana gelen her telefon konusunda tetikte olmanı istiyorum."

Naomi bir kalem alarak Katie'nin devam etmesini bekledi.

"Eğer Patrick Nelson veya Ben Sanderson adında biri ararsa cep telefonumdan aramasını söyle. Ah, bir de Dean Prescott."

"Bunu yapabilirim."

"Güzel."

"Oda hizmetlilerine kirlilerimi yatak odasındaki dolapta bıraktığımı söyle ve kırmızı elbisemin kuru temizlemeye gönderildiğinden emin ol."

"Bu akşam dönecek misiniz?"

Katie masanın arkasındaki saate göz attı. "Hayır. Yarın geleceğim."

"Çok güzel. İyi günler, Bayan Morrison."

"Sana da Naomi. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Tammy."

Katie onlara veda etti ve otelden yüzünde bir tebessümle ayrıldı. Muhteşem bir sevişmenin ve iyi bir gece uykusunun arkasından, gününü Savannah ile oyun oynayarak geçirmek için sabırsızlanıyordu. Kızını özlemişti.

16. Bölüm

Çiçek göndermişti. İki düzine uzun saplı pembe gül... Katie'nin dün gece giydiği fırfırlı sutyenin ve külotun rengine uyacak güller.

Eskiden çiçekler yasaktı. Gizli buluştukları zamanlarda...

Bu sefer böyle olmayacaktı.

Dean bu sefer saklanmayacaktı.

Çiçekçiyle konuşmasını tamamlayıp telefonu kapatınca gülümsedi. Dean günün karmaşasına dalmıştı ama hiçbiri umurunda değildi. Geçici elektrik direği devrilmişti ve küçük bir yangın çıkmıştı. Neyse ki, şantiyede bir güvenlik görevlisi vardı ve adam alevleri bir yangın söndürücüyle söndürmeyi başarmıştı. Sonrasında elektrik şirketinin ve itfaiyenin yıkılan direği tamir edip halletmesi gerekmişti ve bu işlem bütün sabah sürmüştü.

Çatı kaplama malzemelerine ait paletlerden biri yerinden çıkmıştı ve şantiyenin her yerine dağılmıştı. Yüzeylerin hepsi tozla kaplıydı. Hatta seyyar tuvaletlerin üçü bile tepetaklaktı. Tam bir karmaşaydı. Bir tür enkaz savrularak vurduğunda, biri standart diğeri de çıkma pencere olmak üzere iki cam kırılmıştı.

Dean birkaç adam çağırmıştı ve gece tekrar sorun yaratabilecek malzemelerin sağlamlaştırılmasına yardım etmişti. Santa

Ana rüzgârlarıyla ilgili hava tahminleri ve tehlike uyarıları pazartesi sabahına kadar devam edecekti. Acil meseleler dışında, portatif tuvalet tamircilerini aradı ve onlardan şantiyeye gelip tuvaletleri doğrultmalarını istedi.

Gün boyunca toz kaplı alanda çalışmaktan her yerine kum dolduğunu hisseden Dean, radyodaki şarkılara eşlik ederek arabasıyla evine döndü. Kendini çok iyi hissediyordu.

Eve vardığında mesajlarına baktı, sadece o sabah ona ulaşmaya çalışan şantiyedeki adamlarından mesaj vardı. Katie'den bir şey yoktu.

Katie çiçekleri beğenmiş miydi?

Elbette beğenmişti. İtiraf etmeyebilirdi ama yine de çiçekler hoşuna gitmişti.

Kadınlar çiçek aldığı zaman, onları gönderen adamı arayıp ona teşekkür etmez miydi?

Ancak, Katie düşünmek için zaman istemişti. Düşünmek, ayrılmasından birkaç saat sonra gönderilen çiçekler hakkında konuşmayı içermiyordu.

Dean uzun, sıcak bir duş aldı ve saçlarındaki pislikten kurtuldu. Saçlarının bir makasla vakit geçirme zamanı gelmişti. Duştan sonra kendine sade bir sandviç hazırladı ve bira eşliğinde yedi.

Saat yedi olmak üzereydi.

Katie'yi görmeliydi. Uzun kalmayacaktı. Sadece dün gecenin ardından Katie'nin bir pişmanlık yığını içinde oturmadığını görmeye yetecek kadar kalacaktı.

Kovboy botlarını giydi ve bir şapka buldu. Hafta sonları Teksaslı yönünü muhafaza etmeye çalışırdı, Katie bu yanını severdi ve Dean bunu her fırsatta kullanacaktı.

Tipilerdeki kar fırtınası gibi yollara kum yağdıran rüzgâra rağmen The Morrison'a kısa sürede ulaştı.

Kararlı adımları onu kapılardan geçirip asansörlere yönlendirdi. Çatı katına çıkmak için asansör kartı yoktu, o yüzden merdivenlere yöneldi. Sonra durdu.

Hayır. Arka girişi eskiden kullanırdı. Bunu düşünmek ağzında kötü bir tat bıraktı.

Resepsiyon masasında yirmi iki yaşından daha büyük göstermeyen bir kız oturuyordu. Kız hemen gülümseyerek, *yardım edebilir miyim, diye* sordu.

Dean kızın isim etiketine baktı ve ismini kullandı. "Merhaba, Tammy. Bayan Morrison'a yukarı çıktığımı bildirir misin?"

Tammy'nin gözleri büyüdü. "Bayan Morrison... Doğru..." Masadaki bazı kâğıtları karıştırdı. "Ah, Patrick Nelson mısınız?"

Dean mutlu ruh hâlinin çöktüğünü hissetti. *O da kim?* "Hayır."

Tammy'nin yüzü asılmaya başladı.

"Ben Sanderson?"

Yaşlı adam mı? Neler oluyor? "Hayır!"

"Ah, şey, Dean Prescott?"

Nihayet, ismi kısa listeye girmişti. "Bingo."

Tammy sırıttı, doğru ismi bulduğuna çok memnundu. "Ah, güzel."

Dean ellerini yanlarında yumruk yaparak asansörlere yöneldi. Katie ne halt ediyordu?

"Bay Prescott?" diye seslendi Tammy arkasından.

Dean dönerek kıza bağırdı. "Ne?"

"Şey, Bayan Morrison burada değil. Siz veya diğerlerinden biri ararsa kendisine cebinden ulaşmanızı iletmemizi istedi."

Dean asansörlere ters ters baktı. *Evde değil mi? Çiçekler için neden aramadığı beli oldu.* Çiçekleri henüz görmediyseniz, teşekkür etmeniz de zor olurdu elbette.

"Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Yarın... Sanırım. Evet, yarın."

"Yarın mı?" O hâlde Katie bu gece hangi cehennemde uyuyacaktı? Ve kiminle?

"Savannah uyuyor ve sen de bir kadeh şarap içtin. Ben gidiyorum." Katie dairede dolanarak çantasını buldu. "Akşam yemeğimizi almadan önce markete uğrayıp biraz daha mama alırım. Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

Katie odada dolanırken Monica kanepeye oturdu. Basit işleri yapacak birinin olması iyiydi. Katie'nin dışarıda yemeye alışkın olmasının ve haftanın yarısında dışarıdan sipariş etmesinin sakıncası yoktu. *Savannah ile burada kalmama izin vermenin yanında önemsiz kalır.* Katie ısrar etmişti ve Monica karşı çıkacak değildi. "Bebek bezi de alabilirim. Daha büyük bedenini. Savannah'a şu ankiler küçük gelmeye başladı."

Katie bir an için durdu ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Savannah büyüyor."

Monica parmaklarını şaklattı. "Git. Uyanmadan dön."

"Haklısın." Monica şarabını içmeye devam ederken Katie daireden çıktı. Jessie ile Katie gerçekten gelin görümce olsalar da, Monica evlilik sayesinde edindiği kardeşlikte mutluluğu bulmuştu. Birinin annesi terk ettiği için, diğerininse kalmasına rağmen asla kızlarının yanında olmadığı için, ikisinin de annelerine karşı pek saygı duymamaları da büyük bir artıydı. Monica Katie'nin Savannah için her şeyi nasıl da doğru yapmaya çalıştığını ve bunun çoğu kısmının Katie'nin hayatında annesinin eksikliğini hissetmesinden kaynaklandığını görebiliyordu.

Monica, yeni müzik yeteneğini arayan popüler realite şovunun tanıtımlarının yayınlandığı kanalı açtı. Şovun yirminci dakikasında kapının gürültüyle çalınması yüzünden televizyon izlemeyi bıraktı.

Kanepeden fırladı. "Sessiz ol," diye seslendi. Aklından kapıya uyuyan bir bebek olduğuna dair bir not yazmak geçti.

Kapı bir kez daha çalındı, bu kez daha yüksek sesliydi.

"Geliyorum." Monica kapıyı tutup hızla açtı. "Bu kadar.. Dean?"

Dean'in bakışları onu süzüyordu, kaşları zor zapt ettiği öfkesinden çatılmıştı. Gözleri parlıyordu ama iyi bir şekilde değildi.

"Katelyn nerede?"

"Pardon?"

Dean daireye girdi, etrafa hızlıca bakındı ve tekrar ona döndü. "Katelyn? Nerede o?"

"N-ne?" Monica dilinin ucunda bir yalan silsilesinin oluşmaya başladığını hissetti ve bunların ne kadarını söylemek zorunda kalacağını merak etti. Dean Katie'nin onunla kaldığını biliyor muydu? Binadan çıktığını görmüş müydü?

"Hadi ama Monica, ikiniz Jack ve Jessie beraber olmaya başladığından beri sıkı fıkısınız. Katie'nin neler çevirdiğini biliyorsun ve konuşmamız gerekiyor." Dean'in sesi yükselmişti ve ortamı germişti.

Monica Dean'in ötesine, Katie ile Savannah'ın odasına baktı. Dean böyle bağırarak bebeği uyandıracaktı. "Burada değil."

"Ama nerede olduğunu biliyorsun. Lanet olsun, bana da söyleyeceksin."

Monica ellerini kalçalarına koyup omuzlarını dikleştirdi. "*Hemen söyle yoksa kötü olur,* tarzı maço ayakları bana sökmez Dean. Alfa erkekliğini de alıp buradan defol git."

Monica'nın sözleri Dean'in gururunu kırmıştı. Omuzları düştü ve bakışlarını yere çevirdi. "Özür dilerim Monica. O şekilde çıkışmak istememiştim. Sadece..." Dean başını kaldırıp baktı ve Monica'ya arkasını döndü. "Sorun Katie. Ona ulaşmaya çalışıyorum..." Dean odaya bakınırken sesi canlılığını yitirdi.

Monica önüne geçip Dean'in kendisine odaklanmasını sağladı. "Katie burada değil. Cep telefonundan aramayı deneyebilirsin." Elini Dean'in koluna koyarak onu daireden çıkarmaya çalıştı.

"Denedim." Dean Monica'nın elinden kolayca kurtuldu ve bir biberonu eline aldı. "Kimse bakmazken bir çocuk mu doğurdun?"

"Ara sıra bebek bakıcılığı yapıyorum." *Yalan değildi.*

"Hemşireler iyi kazanmıyor mu?"

"Kazanıyor."

"O hâlde iyilik olsun diye mi bebek bakıyorsun?" Dean'in bakışlarına şüphe yerleşmişti. Odanın içine doğru ilerledi ve ses çıkararak odayı koklamaya başladı.

"Sayılır." Monica, Dean iyice araştırırsa Katelyn hakkında bir kanıt bulacağını biliyordu. Aslında, Katie'nin olduğu belli olan bir çift topuklu ayakkabı pervasızca sehpanın altına atılmıştı.

Dean'in bakışı Monica'ya kilitlendi ve Monica kıpırdanma ihtiyacı hissetti. "Bu acele neden, Monica?"

"En sevdiğim şovu izliyorum ve canımı sıkmaya başladın. Eğer arkadaş isteseydim seni davet ederdim."

"Doğru." Dean tekrar havayı kokladı.

"Köpek gibi sesler çıkarıyorsun. Nezle falan mısın?"

Dean sırıttı. "Tom Ford'un kim olduğunu biliyor musun?"

Bu soru da nereden çıktı? "Tom kim?"

"Ford. Tasarımcı."

"Neden bilmeliymişim?"

"Son derece eşsiz bir parfüm yaratan bir moda tasarımcısıdır."

Monica gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. "Dairemi bir tazı gibi koklamana sebep olan parfümün hangisi olduğundan emin değilim."

Dean havayı tekrar koklayarak koridora doğru ilerledi ve Savannah'ın uyuduğu odaya yaklaştı.

Monica'nın kalbi duracak gibiydi. Sanki iskambil kâğıtlarından bir kule, bir kedinin sallanan kuyruğunun tam önündeydi ve Monica kartları devirmeden önce kediye asla ulaşamayacak gibiydi. Monica Dean'in önüne tekrar geçerek koridora girmesini engelledi. "Katie'ye bizzat telefon edeceğim. Onu aradığını söyleyeceğim."

"Siyah Orkide. Bu kokuyu her yerde tanırım." Dean parfüm hakkında konuşarak Monica'nın etrafından dolandı.

Monica bir kez daha önüne geçti.

Dean gülümsedi, ellerini Monica'nın kollarına koydu ve onu kenara çekti. "Katie'nin parfümü. Biliyorum, çünkü daha önce bu parfümü ona ben almıştım." Dean parmağını kaldırdı ve Monica'nın yüzünün önünde bir kez salladı. "Kıpırdama."

Monica da Dean'in söylediğini yaptı. Amacı bu değildi ama Dean'in yavaş hareketlerle Katie'nin odasının kapısını açmasını izlemekten kendini alamıyordu.

Dean'in nefes aldığını ve nefesini yavaşça bıraktığını duydu.

Monica'nın aklında yüzlerce yalan belirdi. *Bir arkadaşım için bebek bakıcılığı yapıyorum. Katie'nin parfümünden kullanan bir ev arkadaşım var.*

Dean yatak odasına girdi ve küçük beşiğin içine baktı.

Bakışları, gözlerini yeni açan Savannah'tan Katie'nin odasının içine kaydı. Dolap alanı kısıtlıydı, Katie'nin kıyafetleri askılara ve perde demirine asılmıştı. Bir köşeyi ayakkabı yığını işgal ederken, başka bir köşeyse bebek malzemeleriyle doluydu.

"Ah, Tanrım!" diye haykırdı Katie Monica'nın arkasından.

Monica arkasını dönerek arkadaşının paniklemiş yüzüne baktıktan sonra, "Gitmesini sağlamaya çalıştım." dedi.

Nefes sesleri dışında odadan çıt çıkmıyordu.

Katie'nin içinde fırtınalar kopuyordu. Dean'in şaşkın gözlerine baktı ve öylece durdu.

Oyunu sona ermişti. Hiçbir açıklama Monica ile yaşadığını anlamasının önüne geçmeye yetmezdi. Ve nedenini.

Kimse konuşmuyordu. Kimse kıpırdamıyordu.

Savannah çığlığı basınca üçü de ona doğru döndü.

Katie Monica'nın yanından geçti ve Savannah'a ulaşmak için Dean'in ayağına basmaktan kaçınmak zorunda kaldı.

"Sorun yok bebeğim. Buradayım," diye mırıldandı. Savannah, Katie onu kucağına alır almaz sesini kesti. Katie omzuna bir kusmuk bezi koydu ve bebeği omzunun üzerinden bakacak şekilde yerleştirdi.

Savannah birkaç kez hıçkırdı, Katie ise sallanıyordu. "Şşş, geçti." Katie cesaretini toplayarak Dean'e döndü ve gözlerine baktı.

İkisi de tek kelime etmedi.

"Gitsem iyi olacak," dedi Monica nihayet. "Tabi kalmamı istersen kalırım Katie."

"Hayır. Sorun değil. Ben iyiyim."

Monica ona anlayışlı bir şekilde gülümseyerek Dean'e döndü. "Akıllı ol." Dean'in daha önce ona yaptığı gibi, parmağını yüzünün önünde salladı.

Monica önce odadan, sonra da daireden çıktı.

Katie odada dolanarak Savannah'ın kirli bezini değiştirmek için hazırlık yaptı. Dean kapının yanına çekilmişti ve ses çıkarmadan onu izliyordu.

Haftalarca yaptığı pratik Katie'ye bu konuda hız ve çeviklik kazandırmıştı. Birkaç dakika içinde Savannah tekrar Katie'nin kucağındaydı. Katie Dean'in yanından geçip oturma odasına gitti. Savannah'ı salıncağa koyup düğmeyi çevirdi. Savannah gülümseyerek sallanmanın keyfini çıkardı.

Katie hiçbir açıklama yapmadan ellerini lavaboda yıkadı ve mama hazırlamaya koyuldu. Savannah'ın şu anda açlıktan ağlamıyor olması uzun süre uslu duracağı anlamına gelmiyordu. Bebekle ilgili işler ve sessizlik, Katie'ye düşünmek için biraz zaman kazandırmıştı. Kalbi sonunda normal hızına dönmüştü ve durum artık o kadar da kötü gelmiyordu.

"Senin kızın, değil mi?" diye sordu Dean.

"Evet. Hayır. Şey, tam olarak benim sayılmaz." Herhâlde verdiği cevap bugüne dek bir soruya verilen en berbat cevaptı.

"Hangisi?" Dean'in sorusu nazikti.

Katie biberona plastik bir emzik lastiği geçirerek mamayla doldurdu. Ocakta kaynamaya hazır bir kap vardı ve Katie ocağı açtı. "Yasal olarak benim. En azından bildiğimiz kadarıyla."

"Anlamıyorum. Nasıl bilmezsin?"

"Dean, durum biraz karmaşık."

Dean oturma odasına doğru dönerek salıncaktaki Savannah'ı izledi. "Büyümüş. Adı Savannah, değil mi?"

"Evet."

Dean kovboy şapkasını çıkarıp masaya fırlattı. Bu onun yakın zamanda gitmeyeceğini anlatma biçimiydi. "Bir bira fena olmaz."

Katie dolabı açıp ona bir bira verdi.

Dean biranın yarısını tek dikişte bitirdi. Omuzları düştü ve hüzün dolu bir iç geçirdi. "Bu denli bitkin görünmenin, otelde olmamanın sebebi o mu?"

"Evet. Monica işleri yoluna koyana kadar burada kalmamıza izin verdi. Kimsenin haberi olmadan bir bebeği etrafta dolaştıramazdım. Babam küplere binerdi ve Jack... Jack ne yapardı hiç bilmiyorum."

"Anlamıyorum. Baştan başlamalısın hayatım, çünkü kafam karıştı. Sana ait olan veya olmayan bir bebeğin var. Otelde seni sorduğumda bana dışarı çıktığını söylediler, gecenin bir yarısı hem de. Benim ismimi bulmaya çalışarak bir dizi isim sıraladılar. Her şey bir yalandan mı ibaret?"

Yalan söylemek zorundaydım.

Katie aldatmacası yüzünden hissettiği suçluluktan dolayı yerinde duramıyordu. "Sana her şeyi anlatacağım, Dean."

"Sesinde neden bir *ama* duyuyorum?"

"*Ama* bunun ikimizin arasında kalacağına söz vermek zorundasın. En azından şimdilik."

Dean yeniden gözlerini kıstı. "Başın belada mı?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Bana söz ver, Dean. Sana bir şey söylemeden önce ağzını sıkı tutacağına dair söz vermelisin."

Dean boş bira şişesini tezgâha bıraktı ve Katie'nin elini avucuna aldı. "Söz veriyorum, şimdi anlat. Neler oluyor?"

17. Bölüm

Katelyn ona inanılmaz hikâyesini anlatırken bir yandan da odada dolanarak Savannah'ı doyuruyordu. Bebeği hiç surat asmadan doyurdu, gazını çıkardı ve altını temizledi. Katie bezden sızıp frak gömleğini lekeleyen ıslaklığı fark etmemişti bile.

Dean büyülenmiş bir hâlde onu izliyordu ve Katie'nin anlattığı hikâyeye odaklanmaya çalışıyordu. Kapı eşiğine bırakılan bebekler ve bir çocuğun velayetini bir yabancıya veren uydurma belgeler... Her şey bir pembe diziden fırlamış gibiydi, oysa Dean'in tanıdığı birinin başına gerçekten geliyordu. Önemsediği birinin.

"Gerçek annesini bulmak için özel bir dedektif tuttum. Onunla tanıştın. Patrick Nelson."

"Patrick mi?" Dean o isimde birini hatırlamıyordu.

"Ben Sanderson. Hatırlasana. Orta yaşlı beyefendi."

"Yaşlı adam. Doğru." Nasıl da rahatlamıştı.

"*O kadar* da yaşlı değil."

"Senin için fazla yaşlı," dedi Dean.

Katie, Dean daireye girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. "Kıskandın mı, Dean?"

"Çok doğru. O yüzden şunu iyice anlamam lazım. Mümkün olan her geceyi burada, Savannah ve Monica ile birlikte geçirdin, otelde de sadece birkaç gece kaldın, öyle mi?"

"Evet."

"Başka bir erkek yok yani. Kimseyle görüşmüyor musun?"

Katie gözlerini yuvarladı. "Sanki zamanım var da. Ah, bekle... Bu *kıskançlıkla* ilgili mi? Birileriyle yattığımdan mı endişe duydun?"

"Herkesin öyle olduğuna inanmasını *istedin*." Dean kesinlikle inanmıştı. Geçmişleri, daha doğrusu Katie'nin geçmişi düşünüldüğünde, bu yalana inanmak çok kolaydı. Yine de her nasılsa Dean bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ve Jack yüzde yüz haklıydı. Katie normal davranmıyordu, çünkü hayatındaki hiçbir şey normal değildi. Herkesin tanıdığı parti kızı, bir bebekle birlikte evcilik oynuyordu.

"Kimseyle yatmıyordum," dedi Katie açıkça. "Yani, dün gece seninle yatmam hariç." Katie duraksadı. "Dinle, dün gece hakkında-"

Dean elini kaldırıp onu durdurdu. "*Dün gece hakkında* konuşmalarına henüz girmeyeceğiz. Savannah konusunu daha bitirmedik. Demek özel bir dedektif tuttun ve ne buldun?"

"Neredeyse hiçbir şey. Patrick her an arayabilir. Afallamış durumdayız. Çocuk doğuramayacağımı senin dışında sadece doktorlarım biliyordu, o yüzden Patrick doktorun bürosunda çalışan herkesi araştırıyor. Kapısına bir bebek bırakılan ilk zengin kadın olmadığıma eminim. Ama sanki, bu kişisel bir şey... Sanki kadın beni tanıyormuş gibi."

"Ama sen onu tanımıyorsun?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Vay canına." Dean hem rahatlamıştı hem de endişeliydi. Katie başka biriyle yatmadığı için rahatlamıştı, ayrıca tuhaf davranışları için son derece iyi bir açıklaması vardı. Bebeğin annesinin ortaya çıkıp Savannah'ı götürmesinden endişe du-

yuyordu. Veya daha kötüsü, Katie'yi bebeğini almakla suçlamasından.

"Vay canına. Bu kadarı çok fazla geldi."

"Bir de bana sor." Katie kucağında oturan ve zar zor tutabildiği renkli bir çıngırakla oynamaktan memnun görünen Savannah'a baktı.

Katie eğilip Savannah'ın burnunu öptü. "Sen hayatımdaki en kıymetli şeysin. Değil mi?"

Dean zorlukla yutkundu. Kendini duygusal bir ahmak olarak görmezdi, fakat bir kadını bebeğiyle birlikte görmek göğsünü kabartmıştı. Bu anı bir yıldan uzun süre önce Katie'nin hamileliğini ilk öğrendiklerinde düşünmüştü.

Düşük yapmasının ardından Katie ondan uzaklaşmıştı, aralarındaki her şeyi yıkmıştı. Şu anda onu izlerken, Katie'nin o zamanlar yaptıkları bir tür savunma mekanizması olabilir mi, diye düşündü. Kaybıyla başa çıkma yöntemi. Katie'nin bencil bir çocukluk geçirdiğini düşünmüştü, oysa durum farklıydı.

Katie ile Savannah arasındaki bağı görmemek imkânsızdı. Kalbinin derinliklerinde aylarca önce baba olmayı ne kadar çok istiyorsa, Katie'nin de anne olmayı o denli istediğine inanıyordu. Onu bu şekilde, kucağında bir çocukla, görmek Dean'e birlikte geçirdikleri sakin anları ve dürüst zamanları hatırlattı.

"Onu asla bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu Dean.

Katie başını salladı. "Mücadele etmeden asla."

"O zaman anneyi neden arıyorsun?"

Katie Dean'in gözlerine bakarak nefes verdi. "Sen olsan aramaz mıydın? Birileri kapına bir çocuk bıraksaydı, ailesinin kim olduğunu merak etmez miydin? Ayrıca yasal sebepler de var."

"Eğer birileri kapıma bir çocuk bıraksaydı hayatım, bebeğin benim olduğunu bilirdim. En azından anlamak için hızlı bir babalık testi yaptırırdım."

Katie gözlerini tekrar yuvarladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer bir kadın olsaydın ve bilmeseydin... Sorgulamaz mıydın?"

Dean kadınlar açısından hiç düşünmemişti... Bir erkek için bunun mümkün olabileceğini sanmıyordu. "Evet. Merak ederdim."

"O yüzden arıyorum. Bunu Savannah'a ve kendime borçluyum. Biyolojik annesinin onu bırakmasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum ve öğrenene kadar da huzur bulamam."

Dean kanepede Katie'ye yaklaştı ve Savannah başını kaldırıp ona doğru baktı. Küçük elini kaldırdı ve Dean parmağını ona uzattı. Savannah parmağını yakaladı ve sımsıkı tuttu. Dean dudaklarında beliren tebessüme engel olamadı.

"Ya onu bulamazsan?"

"Bunu zamanı gelince düşünürüm. Belayı çağırmaya gerek yok. Bea Hala hep böyle derdi. Şimdi anlıyorum. Savannah ve ben birlikte bir çaresine bakacağız. Gerçek annesini sorduğu gün geldiğinde ise ona annesini bulmayı denediğimi söyleyebileceğim."

Dean, Katie'nin annesinin yanında olmasını özlediğini çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Başını Katie'nin omzuna yasladı ve mavi gözlü yumurcağa baktı. Savannah Dean'in parmağını ve içinde daha derinlerdeki bir şeyi tutmaya devam ediyordu.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Dean'in yanında duran Katie derin bir nefes verdi. "Sadece bir süre daha Savannah'ı gizli tut. Patrick bebeğin annesiyle ilgili araştırmasını bitirince, bir avukatla iletişime geçip Sa-

vannah'ın benimle kalmasını talep edeceğim. Sonra da aileme söyleyeceğim."

Dean hayatı boyunca Katie'nin bu denli kararlı olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Katie'nin şakası yoktu, sesinde kararsızlık yoktu. İçinden bir ses, birilerinin olaya müdahale etmesi hâlinde Katie'nin bir tomar para ve bebekle birlikte ortadan kaybolacağını söylüyordu.

Çünkü anneler bebeklerini ne pahasına olursa olsun korurdu.

Dean Savannah'ı öğrendikten sonra, Katie'nin hayatının akışı fazlasıyla rahatlamıştı. Otelde kalıyormuş gibi yapmaktan tamamen vazgeçmişti ve çoğu eşyasını Monica'nın küçük dairesine taşımıştı.

Dean'in Savannah'ı öğrenmesinden birkaç gece sonra, Katie Monica'ya, "Hâlâ burada kalmamızın sorun olmayacağına emin misin?" diye sordu.

Hemşire önlüğü içindeki Monica Katie'nin endişelerini omuz silkerek savuşturdu. "Ben hemşire okulundayken, Jessie her şeyle ilgilenirdi. Evet, yardım etmek için ek işte çalışıyordum, fakat getirdiğim para pek de fazla sayılmazdı. Jessie asla şikâyet etmezdi ve anladığım kadarıyla buna gerek de duymazdı. Sen de benim için bir kardeş gibisin Katie ve tüm bunları tek başına yaşamak zorunda kalmanı istemem. Savannah ve sen burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

"Yanında neler olduğunu anlayan birinin olması her şeyi değiştiriyor."

"Dean nasıl karşılıyor?"

"İyi, sanırım."

"Sanıyor musun?"

"Galiba tedirgin. Yani, ilk başlarda seninle benim olduğumuz gibi. Her gün Patrick'ten haber alıp almadığımı soruyor."

"Patrick'ten haber aldın mı?"

Katie başını salladı. "Arasaydı sana söylerdim. Ya anneyi hiç bulamazsak, Mo? Ya onu bulursak ve Savannah'ı geri isterse?"

"Kes şunu! Cidden, Katie, 'Ya şu olursa ya bu olursa' sorularıyla kendini delirteceksin. Savannah neredeyse iki aylık oldu ve bilgi isteyen bir biyolojik anneden ses çıkmadı. *Ya anneyi bulursak, ya annesi Savannah'ı geri isterse* tarzı sorular arasında bocalamak yerine, Jack'e, Jessie'ye ve babana bir çocuğun olduğunu nasıl söyleyeceğini düşünmek isteyebilirsin."

Katie ailesine Savannah'tan bahsetmek için can atıyordu. Çektiği düzinelerce fotoğraf bir hafıza kartında paylaşılmayı bekliyordu. "Onlara bir şeyleri nasıl söyleyeceğim, anneyle ilgili ne bulacağıma bağlı."

"Anneyle ilgili hiçbir şey bulamazsan ne olacak?"

"O zaman onlara sadece gerçeği anlatırım. Sonuçta bunu sonsuza dek bir sır olarak saklayamam."

Monica ellerini birleştirdi. "Onlara şimdi söylemeye ne dersin? Görünüşe göre Dean iyi karşıladı. Tahminime göre baban ve ağabeyin de aynı şekilde karşılayabilir."

Katie güldü. "Babamı tanımıyorsun. Ancak bir porselen dükkânındaki bir Saint Bernard kadar göze çarpmaz. İstediğini elde etmek için hastaneleri, tıbbi kayıtları hatta insanların hayatlarını yıkıp geçer. Eğer ona Savannah'tan bahsedersem, bebeğin annesini daha kısa sürede buluruz, fakat bu süreçte her şeyi kaybedebilirim. İstediğim son şey medya sirki ve herhangi bir polis soruşturması. Savannah onu en başından

beri istediğimi bilerek büyüyecek. Eğer biyolojik annesinin bir sırrı varsa veya Savannah'ı kendinden uzak tutması gerekiyorsa, istediğim son şey bunu kadının yüzüne vurmak olur. Savannah'ı bana bırakmasının bir sebebi vardı ve sebebinin ne olduğunu bulmak niyetindeyim... sessizce. Babamsa hiç sessiz değildir!"

"Ya Jack?"

"Jack daha iyi karşılayacaktır. Ama o da cevaplara ulaşmayı en az babam kadar isteyecektir."

"Eğer öğrense sessiz kalır mı?"

Katie elleriyle yüzünü ovaladı. "Sanırım. Bir süre. Ama ne kadar çok kişi bilirse sır olarak kalmasını sağlamak o kadar zor olur."

Monica arkasını döndü ve gözlerini yere dikti.

Katie'nin tüyleri diken diken oldu. "Sence Jack şüpheleniyor mu?"

"Bence Jessie şüpheleniyor. Bunca zamandır ablamın neler olup bittiğini öğrenmemesini sağlamayı başardım, fakat balayından döndüklerine göre gidip onu ziyaret etmemi istiyor. Onu atlatıyorum Katie ama bunu yapmaya devam ettikçe Jessie'nin merakı da artacaktır."

Katie tam da biraz rahatlayabileceğini düşündüğünde endişeler ve felaketler üst üste gelmişti. "Daha fazla uzamayacaktır."

"Umarım. Jessie ve ben çok yakınızdır. O burada olsaydı, bunu içimde tutmak çok zor olurdu ve ablamın bu bilgiyi Jack'ten saklayacağını sanmıyorum. Ondan bunu yapmasını isteyemezdim."

Katie elini Monica'nın elinin üstüne koydu. "Bu sırrı saklamanın kolay olmadığını biliyorum. Eğer ağzından bir şey ka-

çarsa seni suçlayamam. Sadece ağzından bir şey kaçarsa bana söyleyeceğine söz ver, böylece dedikodu yayılmadan önce hasar kontrolü üzerinde çalışabilirim."

Monica ona gülümsedi. "Söyleyeceğim. Şimdi gitmem gerekiyor. Aptal bir yaz gribi yüzünden acil serviste personel eksikliği yaşıyoruz."

Katie iş için hazırlanmayı bitirirken Savannah uyuyordu. Patrick'e hızlıca mesaj atıp gün içinde bilgi istediğini bildirdi.

Patrick şimdiye dek bir şeyler öğrenmiş olmalıydı...

Monica dinlenme odasındaki eski kanepeye oturdu ve ayak parmaklarına kadar hissettiği kalp atışına aldırış etmemeye çalıştı. Acil serviste işi yoğun başlamıştı. Daha kahvesinin yarısını içemeden, eyaletler arası yolda, beş arabanın karıştığı zincirleme kaza sonucu iki travma hastasıyla ve bir tutuklama olayıyla karşılaşmıştı. Acil servis gripli hastalarla, kemikleri kırılan ve dikiş gerektiren tipik kazazedelerle dolmuştu. Üstüne bir de, güneşte kaldıkları için her türlü sağlık sorununu yaşayan yaşlılar gelip gidiyordu. Ama bunların hepsi bekleyebilirdi. Travma hastaları onu heyecanlandırmış ve hızlı düşünmeye zorlamıştı.

Bu işi çok seviyordu.

Adrenalin, hız... İşiyle ilgili her şeyi seviyordu. Ciddi vakalar bittiğinde acil servisi dolduran önemsiz vakalar canını sıkıyordu. Departmanda yeterince personel olmaması da cabasıydı ve Monica iki hemşirenin işini birden yapmak zorunda kalıyordu.

Travma sonrasındaki o kritik altmış dakikada, bir hastanın stabil duruma getirilmesine ve ameliyata hazırlanmasına

yardım etmişti. Daha sonra, sevdikleri insanın başaramadığını öğrendiklerinde yasa boğulan bir aileyi teselli etmişti.

İşin doğrusu, o kısım berbattı. Ancak işi kabul ettiğinde ona acil serviste çalışmak için öne çıkıp bir fark yaratması ya da yoldan çekilmesi gerektiği söylenmişti.

Monica da fark yaratmayı seçmişti.

Başka bir ambulans çağrısını bildiren sinyal sesi duyuldu. Monica telsizde belirtilen başhemşire olmadığı hâlde kendini ayağa kalkmaya ve neler olduğunu görmek için dinlenme odasından çıkmaya zorladı.

Hemşire arkadaşlarından biri olan Mark, telsiz odasındaydı ve alandaki sağlık görevlileriyle konuşuyordu. Monica kapıdan uzanarak onun omzunun üzerinden baktı.

"Bir araba kazası daha mı?" diye sordu kendi kendine.

Hattaki görevli hızlı konuşuyordu, yaşamsal belirtileri hızlıca aktarıyordu. Telsiz odasındaki mikrofon her seferinde tek taraflı olarak çalışıyordu. Mark aynı anda hem görevlinin söylediklerini yazıyordu hem de Monica ile konuşuyordu. "Bir travma daha. Kadın, yirmilerinin sonunda, üstü açık bir arabayla takla atmış. Kafa travması. Beş dakika uzakta."

Monica donup kaldı.

Hastayı tanımamak ve bu sayede duygularını hesaba katmadan çalışmak çok güzeldi.

"Gidip Dr. Eddy'ye bir tane daha hasta geldiğini söyle," dedi Mark.

Monica başıyla onaylayıp odadan ayrıldı. Telefonunu cebinden çıkardı ve Katie'ye hızlıca bir mesaj attı.

İyi misin?

Katie'nin cevaplamasını umarak bekledi.

Katie değil. California'da, üstü açık araba kullanan bir sürü insan var.

Monica, Dr. Eddy'ye, "Bir tane daha hasta geliyor," dedi. Telefonlardan sorumlu olan Alice'e döndü. "Travma kodu çağrısı yap ve nörolojiye haber ver."

Alice, telefona uzanmıştı bile.

Kod çağrısı yapılırken Monica'nın telefonuna mesaj geldi.

Katie.

İyiyim. Ne oldu?

Monica rahatlayarak iç çekti.

Bir şey yok... Sadece kontrol edeyim dedim.

Saatler sonra, Monica birkaç evrak işini bitirmek üzereyken Dr. Eddy yanında belirdi. "Ne gün ama."

Monica kısa bir kahkaha atarak, "Doğru söze ne denir? Şu kapıdan girmeyen tek şey bir miyokard enfarktüsüydü," dedi. Bugün ihtiyaç duyacakları son şey, kalp krizi geçiren bir hastaydı.

Dr. Eddy –veya çoğu kişinin onu çağırdığı ismiyle Walt– acil serviste sekiz yıldır çalışıyordu. Kahverengi, kısa saçlı ve çikolata kahvesi gözlü yakışıklı bir adamdı. Birçok kadınla çıktığı biliniyordu ama henüz evlenmemişti. Buna şaşırmamak gerekirdi, sürekli çalışıyordu ve acil servisten çağrılmadığında *Sınır Tanımayan Doktorlar* örgütünde gönüllü olarak çalışıyordu. "Üç saat daha buradayım. Şom ağızlı olma."

Monica güldü. "Özür dilerim."

Dr. Eddy konuşurken ensesini ovaladı. "Baksana, STH'ye kayıt olmakla ilgilenir misin diye merak ediyordum."

"STH mi? O da ne?"

"Sınır Tanımayan Hemşireler. Sınır Tanımayan Doktorlar programının aynısı, sadece hemşireler için olanı. Yardım her zaman işimize yarar. Gençsin, zekisin ve enerji dolusun. Bir ailen ve çocuklarının olmaması da cabası."

Monica arkasına yaslanıp doktorun sözlerini düşündü. "İlgimi çekebilir."

"Ben afet ekibinde çalışıyorum. Doğa bir bölgeyi alt üst ettiğinde biz devreye giriyoruz, her seferinde bir veya iki hafta kalıp oradan ayrılıyoruz."

"Burada işler nasıl yürüyecek? Doktorların gerektiği kadar izin verdiğini biliyorum, ama hastanenin hemşireler konusunda aynı fikirde olduğundan emin değilim."

"Dalga mı geçiyorsun? Hastane reklama bayılır. Dahası, hemşireler birliği sözleşmesinde, gönüllü olduğun acil durumlar için hastanenin iki hafta izin vermekle yükümlü olduğuna dair bir madde var. Endişen buysa seni kovamazlar."

Monica'nın sözleşmeden haberi yoktu. Aslında, genellikle bir birliğe ait olduğu gerçeğini bile göz ardı etmeye çalışırdı. Ne yazık ki, bulunduğu yerde çalışmak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

"Bilmiyorum."

"Dürüst olmak zorundayım. Çalışma saatleri fazladır, uyuyamazsın ve karşılığında para almazsın."

"O hâlde bunu neden yapıyorsun?"

"Ruh sağlığı. Gerçekten çaresiz insanlara yardım etmek nedense bana buraya her gün gelebilmem için enerji veriyor. Oradayken çalışma saatleri çılgınca oluyor. Görmemiş olmayı dileyeceğin pislikler görüyorsun ama her şey sona erdiğinde yardım ettiğin için çok mutlu hissediyorsun. Para vermeden yapılan bir yardım girişiminin parçası olmak herkesin harcı değildir. Doktorlar ve hemşireler... Arama ve kurtarma... Bizler paranın satın alamayacağı yeteneklere sahibiz."

Walt iyi bir noktaya değinmişti.

Tanrım, Monica'nın işi de zaten insanlara yardım etmekti.

"Ne yapmam gerekiyor?"

Walt'un tebessümü tüm yüzüne yayıldı. "Dolabımda birkaç evrak var ve bu hafta sonu Florida'da bir eğitim seansı düzenleniyor. Uçak, otel ve yemek masraflarını karşılıyorlar. Yapman gereken tek şey oraya gitmek."

"Programıma bakmalıyım," dedi Monica.

"Boşsun. Çoktan kontrol ettim."

Monica kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kontrol ettin mi?"

Walt başıyla onayladı. "Güvendiğim hemşirelerle birlikte çalışmayı severim. Dışarıdayken güven her şeydir. O yüzden, evet, kontrol ettim."

Eğitim bir hafta sonundan daha fazlasıydı, tam bir hafta sürüyordu. Ancak, Monica'nın ihtiyaç duyduğu zamanı ayarlaması için programında birkaç değişiklik yapması yeterli oldu.

Evde yemeğini yerken Katie ile konuştu. Gitmekle doğru kararı verdiğini biliyordu.

"Bir hafta yokum. Bu mükemmel olacak. Jessie onu atlattığımı düşünmeyecek ve onunla konuşacak birkaç saniyem bile olmayacak. Ev tamamen sana ait."

"Bunu yapmak nereden aklına geldi?"

"Bilmiyorum. İşte aşırı yoğun bir gündü. Bir sürü kaza vakası. Doktorlardan biri yazılmamı önerdiğinde, *ne olacaksa olsun*, diye düşündüm. Muhtemelen gün gelecek ve bu işi yapamayacak durumda olacağım. O hâlde şu an yerimde oturmam için bir neden yok."

"Savaş bölgelerine gideceksin gibi görünüyor. Depremler, kasırgalar, seller... Büyük felaketler bir yana, hastanede gördüklerinle bile nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

Monica omuz silkerek çatalıyla bir lokma daha aldı. "Bakalım baş edebilecek miyim?" dedi yemeğini çiğneyerek. "De-

neyene kadar bilemem. Ayrıca, tüm yıl için kiramı ödedin, o hâlde neden olmasın?"

Kira konusunda tartışmışlardı ama sonunda Katie kazanmıştı.

Sanki Monica'dan daha büyük bir şey, onu diğer insanlara yardım etmesi için yönlendiriyor gibiydi.

"Elimden gelen her şekilde sana destek olacağım."

"Çiçekleri sulaman yeterli," dedi Monica gülerek. "Ah, bugün düşünüyordum da... Belki de daha büyük bir araba almanın vakti gelmiştir. Üstü açık arabalar çok da güvenli sayılmaz, özellikle de yolcu koltuğunda çocuklar varken."

Onun dünyasında, her şeyi yoluna koymak için birazcık yönlendirme gibisi yoktu.

Bunu, daha önce Dr. Eddy'den öğrenmişti.

18. Bölüm

"Bir araba alacağım ve nereden başlayacağıma dair en ufak fikrim yok."

Dean başını sallayarak masasının karşısındaki Katie'ye baktı. "Araba mı?"

"Evet. Çok araba kullandım. Fakat daha önce bir araba satın almadığımı fark ettim. Lisedeyken kullandığım küçük, siyah arabayı babam seçmişti aslında... ama..."

Katie'nin hikâyeye devam etmesine gerek yoktu. On sekizinci yaş gününden önce arkadaşlarına gösteriş yaparken arabayı kuru bir su kemerine uçurmuştu. Sonrasında Gaylord genellikle onun için bir şoför tutmuştu. Daha sonra Katie araba kiralamaya başlamıştı. Üstü açık arabalar, spor arabalar... Katie, fark edilmek için her türlü gösterişli arabayı kullanmıştı.

Şimdiyse Dean, o kızın gözlerinin önünde sorumluluk sahibi bir kadına, hatta bir anneye dönüşmesini izliyordu. Katie birkaç broşürü bayrak gibi Dean'e doğru salladı. "Güvenlik ve emniyet önceliğim. Pisliğin teki arabasını önümüze kırdı diye Savannah'ın camdan veya yumuşak bir tavandan uçmasını göze alamam."

Dean koltuğunda arkasına yaslandı, düşüncelerinden memnundu. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Katie, Dean bir şey söylememiş gibi onu savuşturdu. "Monica. Gitmeden önce o önerdi."

"Monica gitti mi?"

"Evet, Sınır Tanımayan Hemşireler ya da öyle bir şeyin eğitimi için gitti. Bir hafta sonra dönecek."

Dean'in memnun gülüşü soldu. "Dairesinde yalnız mı kalacaksın?"

Katie gözlerini yuvarladı. "Yalnız değilim. Savannah var."

"Ah, onun olması bana kendimi çok daha iyi hissettirdi. Davetsiz misafirleri savuşturmak için kirli bebek bezi gibisi yoktur."

"Kendime bakamayacağımı mı ima ediyorsun?"

"Hayır." *Evet.*

"Evet, ediyorsun!"

"Hayır, etmiyorum." Evet, *ima ediyordu*. Lanet olsun... Katie onun içini okumuştu. Katie'nin gözleri, öfke parıltılarıyla birlikte resmen ateş saçıyordu. Dean, onun dikkatini başka bir konuya çevirdi. "Demek Monica gitti ve gitmeden önce bir araba almanı önerdi, peki tam olarak nereye gitti?"

"Florida." Görünüşe göre Katie'nin öfkesi uzun sürmeyecekti. Aklı başka bir şeye odaklanmışken hep böyle olurdu zaten. Katie masanın etrafından dolaşıp broşürleri önüne koyduğunda Dean ileri atıldı. "İlk düşüncem şu büyük olanlardan birini almak oldu. Eski bir Lincoln veya Escalade olabilir. Kazaya karşı dayanıklılar, yanılıyor muyum?"

"Öyleler."

"Ama bu arabalardan birini daha önce hiç kullanmadım. Büyükler."

"Çok büyük."

Katie öne doğru eğilerek dar, ipek gömleğinin tam olması gerektiği kadar dekolte vermesini sağlayacak şekilde durdu ve Dean'e, eğer şansı yaver giderse gömleğin altında bulacağı kremsi teni hatırlattı.

"Kullanması zor mudur?"

Dean dudaklarını yaladı. "Zor değil."

"Daha ufak, daha çevik arabalar var."

Dean şehveti beyninden uzaklaştırarak Katie'nin söylediklerine odaklanmaya çalıştı. "Büyük arabalarla test sürüşüne çıkman ve rahat kullanabiliyor musun diye görmen gerekir. Çiftlikte hiç kamyonete binmiş miydin?"

"İki şeritli tozlu yollar ve sadece tek bir araba... evet, fakat bu yıllar önceydi."

"Yıllar önce olacak kadar yaşlı değilsin."

"Kaç yaşında olduğumu biliyorsun. Hadi ama Dean. Tavsiyeye ihtiyacım var ve sormaktan çekinmiyorum. Savannah'tan haberi olsaydı Jessie'ye sorardım. Ama haberi yok, o yüzden sana soruyorum."

Dean ilgisini masasındaki broşürlere verdi. İki broşürü çöpe atarak, "Amerikan arabası olsun," dedi. "Detroit dışında yapılmış bir şey alırsan baban seni fena benzetir."

"Eve götürdüğüm İtalyan arabaları hakkında tek kelime etmemişti."

"Onları kiraladığın için sayılmaz. Bu modellerin kaza raporlarına göz atalım." Dean arayışını orta büyüklükteki arazi araçlarına kadar daralttı, Katie'nin bu arabayı bariyerlere çarpma endişesi duymadan kullanabileceğini düşünüyordu.

"Ah bak, bunun arka bölümünde televizyonu var. Savannah buna bayılacaktır."

"Savannah? Daha iki aylıkken mi? Televizyon falan düşündüğünü sanmıyorum."

"Ama bir gün düşünecek."

Dean gülümseyerek masasından uzaklaştı. "Hadi gidelim."

"Gidelim mi? Yapacak işlerimiz var."

Dean anahtarlarını aldı ve telefonunu cebine attı. "Patron olmanın avantajı. Hadi. Gidip alışveriş yapalım."

"Emin misin?"

Katie'nin, araba almak için alışverişe çıkmak yerine işte kalmayı düşünmesi Dean'in hoşuna gitmişti. Eğilerek onu bir öpücükle şaşırttı. Dudakları Katie'nin dudaklarına hafifçe sürtünmüştü, ama bu mükemmeldi. "Eminim."

Dean ofisinden çıktığında Jo'ya, şantiyede yangın çıkarsa veya kan dökülürse onu aramasını, diğer her şey için not almasını söyledi.

Katelyn'in tam donanımlı ışıl ışıl *Cadillac Crossover* arabası gösterişliydi, seksiydi, güçlüydü ve Amerikan'dı.

Katie, Dean'in tam olarak anlayamadığı bir sebepten, Florida'ya gitmek üzere uçakta olan Monica'ya resimli bir mesaj attı.

Dean'in bakmadığı bir anda Katie büyümüştü.

Bundan hoşlanmıştı.

Patrick otelin önündeydi. Sıcak, nemli Teksas havasında otele giren ve çıkan, etraflarındaki kimseden haberi olmayan insanlara baktı. Herhangi bir olay için tanıklık etmeye çağrıldıkla-

rında kimse onun hakkında belirli bir tanımda bulunamayacaktı ve Patrick'in asıl sorunu buydu. Kayıtlarda, Katelyn'in yaşadığı otele kucağında bir bebekle giren tek bir kişi bile bulamamıştı.

Patrick, Katelyn'e elde ettiği ilerleme hakkında bilgi göndermişti. Henüz bir isme ulaşamadığı için de müşterisi doğal olarak memnun değildi. Bebeğin annesi kim olduğunu saklarken iyi bir iş çıkarmıştı. Elbette Patrick onu bulacaktı... Ama bu işler zaman alırdı.

Patrick Savannah'ın doğduğu hastanedeki kayıtları elde edememişti. Bilgiyi edinmek için kayıt sistemini hacklemeye çalışsa da, bebeği doğuran kişiyi bulmak için hapse girmek istemiyordu. En iyi seçenek, otele geri dönüp Katelyn'in odasına erişim kartı olmadan girmeye çalışmaktı.

Otelin dışını bir hırsız gibi gözetledi. İki pencere yıkayıcısını izleyerek omuz silkti. Çiçeği burnunda bir anne o yolu göze alamazdı. Ama yangın çıkışı olabilirdi. Yeni anne olmuş biri için yirmi dört kat çıkmak biraz zor olabilirdi. Ama bebeği bırakanın annesi olduğunu kim biliyordu ki? Bu işi yapması için birini tutmuş olabilirdi.

Ancak Patrick'in hisleri farklı bir şey söylüyordu.

Savannah'ı bir kapının dışına bırakırken, orada çok uzun süre kalmaması için bu denli özen gösteren biri, Katelyn ve Monica bebeği bulduklarında yakınlardaydı. Başka birinin bu işi bozmasına fırsat veremezdi.

Ama nasıl?

Patrick'in anlamaya çalıştığı şey buydu.

Otele fark edilmeden girip çıkan servis görevlileri vardı. Yemek servisi, çarşaf servisi, çiçekçiler ve beklendikleri belli olan sıradan erkek ve kadınlar. Oteldeki hareketlilik bir nehirden akan su gibi beklenilen bir şeydi ve bazen yoğundu.

Patrick bir not aldı: *Anne, eğer uygun giyindiyse otele servis girişinden kolayca sızmış olabilir.*

Otel lobisinde bulunan bir koltuk grubuna yöneldi ve elinde cep telefonuyla oturdu. Kimse onunla ilgilenmedi, onu fark etmedi ve onunla konuşmadı.

Otuz dakika oturduktan sonra ayağa kalktı, otelin içindeki bir kahveciye gitti ve sade, sert bir kahve sipariş etti.

Restoranın yanında bir servis koridoru olduğunu fark etti, bu geçidi otelde ilk dolaştığında bulmuştu ve oraya doğru yürüdü. Cebindeki telefon tam vaktinde ses çıkardı ve Patrick telefonunu kulağına götürdü.

Ahizeden parazit dışında ses çıkmıyordu. Telefonuyla konuşarak ve dikkati dağılmış gibi davranarak servis kapısına yürüdü. Otel konuklarının göremediği, arka koridorun sade karo zemini ayaklarıyla buluştu ve bir koridordan diğerine geçti. Kısa süre sonra koridorlarda sıralanmış portatif yataklar ve bina içinde her şeyin taşınılması için kullanılan el arabaları gördü.

"Benimle burada buluşacağını sanıyordum!" diyerek telefonda biri varmış gibi bağırdı. "Şu anda oteldeyim." Başka bir koridora döndü ve iki asansörle karşılaştı.

Servis asansörleri.

Daire çizerek döndü ve etrafına bakındı, kafası karışmış gibi davranıyordu. Sesli ve görüntülü kameralar olabilir diye, "Ne bu ya?" dedi yüksek sesle. Asansörde üst katın düğmesine basıp telefonla konuştu. "Üst katta mı? Nerede?"

Koridorun boş olması şaşırtıcı değildi. Otele giriş yapma, otelden ayrılma veya yemek zamanı değildi. Otelde sakin geçen bir zaman varsa o da tam şu andı. Servis asansörü gürültü çıkararak açıldı. Patrick, telefonla konuşmaya devam ediyormuş gibi davranıp asansöre bindi. En üst katın düğmesine bastı ve sorunsuzca yukarıya çıktı.

Benzer bir koridora çıkıp bir merdiven bulana kadar döndü. Kapı kolayca açıldı ve sallanarak çatı katı süitine doğru ilerledi.

Katelyn'in oteldeki evine doğru giden kısa koridora girerek, "Bingo!" dedi.

Ceplerine vurup telefonunu kaldırdı.

Bebeğin annesi odaya girmemişti. Sadece koridora gelmişti. Patrick boş çatı katı süitinin yanındaki kapıya bir kez daha baktı.

Bebeğin annesi orayı kiralamış olabilirdi. Yine de gizlice sızdığı otel dosyalara göre Jack ile Jessie'nin düğün gecesi o oda boştu.

O hâlde anne nerede saklanmıştı?

Servis koridorunda.

Patrick Katelyn'in süitine bir ayda ikinci kez girdi.

Onu taze çiçeklerin kokusu karşıladı.

Ama hepsi bu değildi.

Odanın ortasında, kaşlarını çatarak ona bakan kovboy şapkalı bir adam vardı.

"Kimsin sen?" Yabancı resmen bağırmıştı.

Patrick dudaklarına bir tebessüm takınarak nedense tanıdık gelen adamın düşmanlığına gülümseyerek karşılık verdi. Daha önce kullandığı mazereti tekrarlayarak, "Katelyn'in bir arkadaşı," dedi.

Adam Patrick'in arkasındaki kapıya baktı. "Katelyn burada değil."

Patrick ceketini çıkarmayı düşündü fakat tabancası kılıfındaydı ve görünebilirdi, o yüzden gülümsemekle yetindi. "Evet, biliyorum. Şehirdeyken burada kalabileceğimi söylemişti."

Adam Teksas yapımı kovboy şapkasını alnının üstüne itip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Katie söyledi, öyle mi?"

"Öyle. Siz kimsiniz?" Patrick bir sevgili gibi davranmaya karar verdi.

Adam bir otel çalışanı gibi giyinmemişti ve mekânın sahibiymiş gibi davranıyordu. Katelyn, Patrick'in odada kimseyle karşılaşmayacağına garanti vermişti.

"Siz kimsiniz?" Soru resmen bağırarak sorulmuştu.

"Ben Sanderson. Sen kim oluyorsun?" En iyisi *kızgın* sevgiliyi oynamaktı.

"Jack Morrison. Katie'nin ağabeyi."

Ha siktir!

19. Bölüm

Dean'in avuçları kaşınıyordu. Savannah'ı öğrendiğinden beri, araba alışverişine çıktıkları zamanın haricinde, Katelyn ile bir dakika bile yalnız kalamamışlardı.

Her şey değişmek üzereydi. Monica'nın evde olmadığını ve 'kız kıza' geçirdikleri zamanları sekte uğratmayacağını bildiğinden, işten sonra kısa süreliğine evine uğrayıp duş aldı, üstünü değiştirdi, sonra da doğruca Katelyn'in yanına gitti.

Kamyonetini konuk park alanına bırakıp daireye giden ve pek de sessiz olmayan yolda ilerledi. Apartmandaki birileri aşırı yüksek sesle müzik dinliyordu, başka biri de çöpü dışarı çıkarmakla ilgili söyleniyordu.

Dean hayatı boyunca apartman yaşantısına katlanmak zorunda kalmamıştı. Ailesi refah içinde yaşıyordu, Wall Street çöktüğünde bile dibe vurmayan, sağlam hisselere yatırım yapmışlardı. Babası, dedesinin bir petrol sahasında çalıştığı Teksas'ın kırsal kesiminde büyümüştü. Prescott ailesi çok çalışarak, el ele ilerlemişti. Dean'in babası ilerlemenin bir noktasında, işçilikten ofiste çalışmaya yükselmişti ve bunu çocuklarına da sağlamıştı.

Dean çalışanlarından beklediği çoğu işi yapmayı biliyordu, fakat fiziksel işlerde akıl hocaları gibi davranarak elemanlarını daha iyi idare ediyordu.

Apartmanın dışında durmak ona Katelyn buraya ilk geldiğinde hissettiği kadar tuhaf hissettirmişti.

Yine de burası Katelyn'in kalmayı seçtiği yerdi... En azından şimdilik.

Dean Katie'nin kapısını çaldı ve topuklarının üzerinde sallandı.

Ellerini kot pantolonuna sürttü ve belki de yanımda bir şey getirmeliydim, diye düşündü. Katie'ye sunabileceği bir şey... yemek... şarap... ya da bebek bezi olabilir miydi?

Katie kapıyı açtığında üzerinde eşofman vardı, yine de özel dikim eşofman ve pamuklu pantolon, Savannah da kucağındaydı. Katie duraksayarak ona gülümsedi.

Dean en çocuksu gülümsemesini takınarak, "Siz iki hanımefendinin arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm," dedi.

Katie'nin yanakları kızardı. Başını eğip küçük kızına baktı, "Ne düşünüyorsun Savannah? Bu akşam başıboşları kabul ediyor muyuz?" diye sordu.

Savannah başını hafifçe çevirdi, Katie ise sırıttı. "Sanırım içeri girebilirsin."

Dean Katie'nin arkasından içeri girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi.

"Seni beklemiyordum."

"En iyi ziyaretler böyle olur, sence de öyle değil mi?" Dean dairede dolanırken Katie Savannah'ı yerde bir battaniyenin üstüne koydu.

"Ziyaretçiden hoşlanıp hoşlanmadığına bağlı."

Dean ona doğru döndü. "Umarım *hoşlandıkların* kategorisindeyimdir."

Katie gülerek küçük mutfağa yöneldi. "Sanki bu konuda endişe duyuyorsun da? İçecek bir şey ister misin?"

Katie mutfakta dolanıp ikisi için de buzlu çay doldururken, Dean de Savannah oyun oynarken ona göz kulak oldu. Ufak saç tutamları arkaya doğru atılmıştı ve parlak mavi gözleri Dean'i dikkatle izliyordu.

"Güzel, değil mi? Bütün anneler çocukları için aynı şeyi söyler, biliyorum ama gerçekten güzel."

Dean uzanarak renkli bir oyuncağı aldı ve Savannah'ın önünde salladı. "O inanılmaz, Katie."

"Kucağına alabilirsin. Isırmaz." Katie Dean'in yanına oturdu, sırtını kanepeye yasladı.

Savannah çok küçüktü. Savannah'ı kucağına kaldırırken eli bebeğin bedeninin yarısını kaplamıştı. Dean onu büktüğü dizlerinin üstüne yatırdı ve bir tebessümle ödüllendirildi.

Dean'in kalbi titredi. "O gülümsemeyle çok kalp kıracaksın, tatlım. Tıpkı annen gibi."

Katie Dean'e sokulup baktı. "Onu saatlerce izleyebilirim. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Etrafındaki her şey çok büyük ve tek başına çok çaresiz."

"Kız kardeşim bebeklerin yalnızca yemek, uyku ve bezlerinin değiştirilmesini düşündüğünü söyler."

Katie kıkırdadı. "Evet, bu çok oluyor. Ama bazen de tam şu anki gibi bakıyor. Boğuk sesini dinliyor. Sence ne düşünüyor?"

Katie başını omzuna dayayınca, Dean onun başının üstünü öptü. "Ben ne düşündüğümü biliyorum. Senin kapına geldiği için çok şanslı bir bebek olduğunu düşünüyor. Onu çok sevdiğin belli oluyor."

"Kendini sevdiriyor."

Tıpkı senin gibi.

Dean düşüncelerini bir kenara bırakmaya çalıştı. O acıyı tekrar çekmeyi gerçekten istiyor muydu? İlk seferinde Katie'yi

sevmenin acısını zor atlatmıştı. Şimdiyse onun hayatına yeniden giriyordu ve bu kez Katie'nin yanında biri daha vardı. Kıymetli ve kırılgan biri.

Katie, bebeğin Dean'in büyük avucunda duran eliyle oynadı. İkisinin parmaklarında parmaklarını gezdirdi, büyüklüklerindeki farktan büyülenmiş görünüyordu. Kızlar birbirini izliyordu, ikisi de gülümsüyordu.

Direnmesi boşunaydı ve Dean bunu biliyordu. Jack'in onayını istemeden önce Katie'nin kalbini geri kazanmak için çok uğraşması gerekeceğini biliyordu. Bu kez kazanması gereken iki kız vardı.

Dean Savannah'ı tutmaya devam ederek parmağını Katie'nin çenesinin altına koydu ve dikkatini kendine çevirdi.

Katie'nin derin düşüncelere daldığında gözlerinin altında beliren ince çizgiler Dean ona dalgınca bakarken yumuşadı. Dean tek kelime etmeden eğildi ve dudaklarını Katie'nin dudaklarıyla buluşturdu.

Katie iç çekerek gözlerini kapattı.

Katie yumuşaktı, davetkârdı, mükemmeldi... Dean uzaklaşınca Katie gözlerini kırpıştırarak dilini dudaklarında gezdirdi. "Bu ne içindi?"

"Sebebe ihtiyacım var mı?" diye sordu Dean usulca.

Katie yutkundu, gözlerini bir an bile Dean'den ayırmıyordu. Bir an için korku hissine kapıldı. "Beni, yani bizi, istediğine emin misin?"

Dean başparmağını Katie'nin dudaklarında gezdirdi. "Eğer sen de istersen denemek istiyorum."

"Daha önce yürütemedik."

"Daha önce bize bir şans tanımadık."

Katie başını eğip Savannah'a bakarak alt dudağını emdi. Başını yavaşça sallayıp onayladı... Tereddüt içindeydi. "Pekâlâ," dedi. Gülümsedi. "Pekâlâ..."

Dean bu kez onu öptüğünde şehvetini de katmıştı. Elbette kucağında bir bebek varken katabileceği kadarını. Katie eliyle yanağını kavrayıp kendini ona doğru bastırdı.

Savannah çığlığı basarak ikisini ayırdı. İkisi de güldü.

"Sadece anneni öpüyorum, Savannah. Buna alışmak zorunda kalacaksın."

O gecenin geç saatlerinde, Dean Katie'nin bedeninin her santiminin tadını çıkararak ikisine de birlikte ne kadar uyumlu olduklarını hatırlatırken Katie'nin hayatına iyice girdiğinin farkındaydı.

Genç kadının içinde hareket ederken ve onun kollarında parçalanırken ismini haykırmasını dinlerken kalbinin tamamen açıldığını hissetti.

Dean yuvasındaydı.

Monica telefona çıldırmış gibi, "Neler oluyor?" diye bağırdı. Katie ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Jessie cep telefonuma mesaj bırakmış. Onu acilen geri aramamı istemiş. Dean ve seninle ilgili içeriden habere ihtiyacı olduğunu söylemiş. İlişkinizi açıkladınız mı?"

Katie az önce omzuna astığı çantasını bıraktı ve yere düşürdü. Market yolculuğu beklemek zorunda kalacaktı.

"Hayır, açıklamadık. Görüştüğümüzü bilen tek kişi sensin."

"Bilgilerini kontrol etsen iyi edersin. Jessie bir şeyler döndüğünü biliyormuş gibi davranıyordu."

"Jessie nasıl bilebilir ki?"

"Jack söylemiş galiba. Mesajı karmaşıktı ve gerçeği söylemek gerekirse, onu geri aramak istemiyorum. Anlaşılan Jack arkadaşı Dean için endişeliymiş, çünkü Jack senin Teksas'ta başka bir adamla takıldığını düşünüyormuş."

"Teksas'ta kimse yok." Bir süredir olmamıştı.

"Görünüşe göre Jessie olduğunu düşünüyor."

"Kimse yok."

"Birileri Jack'e farklı söylüyor."

Katie sertleşen ensesini ovaladı. "Jack'in neden umurunda olsun?"

"Bilmiyorum. Dinle, kapatmalıyım. Mesaj karışmış veya elime geçmemiş gibi davranacağım."

"Orası nasıl? Eğleniyor musun?"

"Bayıldım, Katie. Kendimi bu işi uzunca bir süre yaparken görebiliyorum."

"Dikkatli ol."

"Olurum. Haftaya görüşürüz."

Katie telefonu kapatıp çantasını ikinci kez aldı.

Telefonu tekrar çaldı.

Arayanın Monica olduğunu düşünerek, "Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi karşıdaki erkek sesi. "Ben Patrick. Sanırım başka birini bekliyordun."

Katie çantasını bir kez daha bıraktı. "Bunun için üzgünüm. Bugün Bayan Popüler'im."

"Öylesin. Dinle... Savannah'ın kapına bırakıldığı gün civarındaki otel güvenlik kasetlerine veya dosyalarına erişmem gerek. Bebeğin annesinin odana nasıl çıktığını ve Savannah'ı bıraktıktan sonra nerede saklanıyor olabileceğini bildiğimi sanıyorum."

"Arayıp size vermelerini söyleyeceğim. Ertesi gün birkaç tanesine baktım ama bir şey göremedim."

"Bebek taşıyan bir kadına mı bakıyordun?"

Savannah bebek taşıyıcıda mızmızlanmaya başladı, o yüzden Katie bebeği sakinleştirmek için taşıyıcıyı alıp boştaki eliyle ileri geri sallamaya başladı.

"Şey, evet."

"Eğer bir bebeği atacak olsan, içeri girer, onu bebek koltuğunda uyurken yere bırakır ve oradan uzaklaşır mıydın?"

Atmak sözcüğü Katie'nin sinmesine sebep oldu. Savannah atılmamıştı. "Hayır, sanmıyorum."

"Aynen. Yani benim için dosyaları alabilir misin?"

"Evet... Sanırım. Oteli ararım."

"Tamam. Dosyalar dijital olmalı, o yüzden sana eposta ile göndermelerini söyle, sonra da bana yönlendir."

"Elbette." Katie, Patrick'in istediği bilgileri not etti ve dizüstü bilgisayarının üstüne bir not bıraktı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, tek bir şey. Dün ağabeyinle tanıştım. Beni gördüğüne memnun olmadı."

Katie Savannah'ı sallamayı bıraktı ve bebeği elinden düşürmeden önce yere koyabildi. "Ağabeyim mi?"

"Senin süitindeydi. Orayı ziyaret eden erkek bir arkadaşın olduğu için şok olmuş gibiydi. Yakın olduğumuzu yuttu ama çalışanlardan gözlerini dört açıp beni buralarda gördüklerinde

ona bildirmelerini istediyse hiç şaşırmam. Buralarda bir süre göze batmamaya çalışacağım."

Jessie! Çılgınca aramasının sebebi belli olmuştu. Ancak, Katie'nin etrafta sevgililerinin olması sıra dışı bir durum değildi. Jack neden Dean hakkında sorular sormaya başlamıştı ki?

"Göze batmayın. Ağabeyim babamla doğrudan bağlantıdadır. Ve babamın bu işe karışmasını istemeyiz... Henüz."

"Nasıl istersen."

"Böyle olmasını istiyorum... Ancak zamanımız tükeniyor. Savannah büyüdükçe saklanması da bir o kadar zorlaşıyor. Yanıtlara ihtiyacım var."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bir keşfin eşiğindeyim. Biraz daha dayan."

"Pekâlâ. İyi şanslar."

Katie markete gitmekten vazgeçip doğruca Dean'in evine yöneldi. Dean'in mütevazı evi dağların yamacındaydı, San Bernardino Dağları'nın, bilinen diğer adıyla Inland Empire'ın dibinde kurulu olan şehirlerin geniş alanının manzarasına sahipti.

Katie bebek koltuğunu dikkatlice çözdükten sonra Savannah ile kendine ait çantaları omzuna asarak, uyuyan çocuğunu Dean'in evinin basamaklarından çıkardı.

Zili çalarak Dean kapıyı açmadan önce kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Dean Jack'e ikisi hakkında bir şeyler söylemiş olmalıydı, yoksa Jack Patrick'i sormazdı ve Katie'nin hayatına karışmazdı. Şu anda ihtiyacı olan son şey ağabeyinin burnunu ait olmadığı bir yere sokmasıydı.

Dean kapıyı açtı, Katie'yi gördü ve gülümsedi.

Katie kaşlarını çatarak Dean'in gülümsemesini yarıda kesti.

"Ne güzel bir sürpriz."

"Şşş, uyuyor." Ayrıca Katie gelme sebebini söylediğinde onları evinde gördüğüne o kadar da memnun olmayabilirdi. Katie Dean'in yanından hızla geçerek oturma odasına girdi ve Savannah'ı yere bıraktı. Bebek uyanır korkusuyla onu koltuğundan kaldırmadı.

Dean arkasından gelip, "Sorun ne?" diye fısıldadı.

Katie arkasını döndü, ona tekrar susmasını işaret etti ve odadan çıkarak bebeğin duyamayacağı kadar uzaklaştı. Evin arka kısmına vardığında ellerini kalçalarına koyarak Dean'in gözlerine baktı. "Ağabeyime bizden bahsettin. Yanılıyor muyum?"

Dean iki kez göz kırptı, ağzını açmadı.

"Lanet olsun, Dean."

"Ona seninle görüşmek istediğimi söyledim... Özel anlamda."

"Neden?"

"Çünkü bu kez saklanmayacağım, Katie. Eğer bize bir şans vereceksek, yatak odasının dışında da görüşeceğiz demektir."

Katie alçak sesle konuşmaya özen göstererek boğuk bir fısıltıyla, "Durup benim ne istediğimi düşündün mü hiç? Şu anda ihtiyacım olan son şey ağabeyimin burnunu işime sokması. Ya buraya gelirse veya Savannah'ı öğrenirse? Bu aklına geldi mi?" dedi.

Dean'in çenesi sertleşti ve kolları göğsünde birleşti. "Jack'le konuştuğumda Savannah'tan haberim yoktu. Sadece seni ve beni düşünüyordum."

Katie bunu düşünmemişti. Arkasını döndü, cam kapılardan arka bahçeye baktı.

Dean arkasına gelip ellerini omuzlarına koydu. Katie silkinerek elinden kurtulmaya çalıştı ama Dean onu sımsıkı tutmuştu. "Ne oldu, Katie?"

"Jessie Monica'yı arayıp ona bizi sormuş. Seni ve beni... Jack'in vaktimi birlikte geçirdiğim insanlar hakkında endişeli olduğunu söylemiş. Jack kiminle beraber olduğumu yıllardır sormamıştı. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım. Daha sonra Patrick aradı, Savannah'ın gerçek annesi hakkında bilgi edinmeye çalışırken otelde Jack'e rastladığını söyledi. O yüzden Jack en iyi arkadaşı, yani sen, benimle yatmaya çalışırken benim Patrick'le yattığımı sanıyor. Ne harika, değil mi?"

Dean kollarını yavaşça Katie'ye doladı ve çenesini başının tepesine dayadı. "Jack'i arayabilirim, ona sadece benimle yattığını söyleyebilirim."

Katie homurdanarak kısa bir kahkaha attı ve neyin komik olduğunu anlamaya çalıştı. "Her şey çok karmaşık bir hâl alıyor. Sadece Savannah'ı doğuran kadını bulmak ve bu küçük kızın bende kalabileceğinden emin olmak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?"

"Hayır. Onu bulacağız."

"Jack Savannah'ı öğrenirse babam da dâhil olur. Bu olayın öyle bir şey olmadan önce çözümlenmesini istiyorum Dean. Babam annem kadar sorumsuz biri olduğumu düşünüyor. Onu haklı çıkarmak istemiyorum."

Katie Dean'in arkasında gerildiğini hissetti. Dean kulağına usulca fısıldadı. "Sen annen değilsin. Yanından bile geçmiyorsun, hayatım."

Katie konuşurken duygu yoğunluğu yüzünden boğazı düğümlendi. "Doktor çocuk sahibi olamayacağımı söylediğinde bir parçam, *en azından çocuk sahibi olduktan sonra onları istememekten endişe etmek zorunda kalmayacağım,* dedi."

"Sen annen gibi değilsin."

Katie Dean'in kollarında gevşedi, geniş gövdesinde huzur buldu. "O kıymetli küçük kıza bakıp onun hayatımdan çıkmasını isteyeceğim diye her gün endişe duyuyorum. Ama sonra bu düşünce beni korkutuyor." Yanağından bir damla yaş süzüldü ve burnunu çekti. "Onu çok seviyorum, Dean. Bunun basmakalıp bir söz olduğunu biliyorum ama o bebeği güvende tutmak için dünyayı yerinden oynatırdım. Onun için doğru olanı yapmak adına."

Dean onu kendine doğru çevirip başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Beni çok iyi dinle, Katelyn Morrison. Sen annen gibi değilsin. Eğer kendi gen havuzundan şüphe duyarsan o hâlde babana bak. Annen hepinizi terk ettiğinde baban yanınızda oldu ve sizi güvende tutmak için gerekirse Teksas eyaletini çıplak elleriyle yerinden oynatırdı. Sahip olduğun sevgi ve sadakat babandan geliyor. O yüzden kalbini sorgulama."

"Babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Savannah'ı yüzüstü bırakmak istemiyorum."

"Adamcağıza hayatı boyunca yaşattıklarından sonra mükemmel evlat olmak istemen komik sayılır ama anlıyorum. Eğer baban seni bebeğinle birlikte görseydi seninle ve başarmak için çok uğraştığın şeyle gurur duyardı. Mükemmel anneliğine gelince tatlım, şimdiye dek mükemmel bir anneyle tanışmadım. Hatalar yapacaksın, fakat hatalarının hiçbiri Savannah yetişkin bir kadın olduğunda terapiste gitmesini gerektirmeyecek."

Katie ona hafifçe gülümsedi. "Ne zamandan beri bu kadar akıllısın?"

"Her zaman akıllıydım. Sadece sen bakmıyordun."

Katie kıkırdayarak günün geriliminin biraz olsun dağılmasına izin verdi.

Dean onu yavaşça öptü, kollarının arasına aldı. Başını eğerek öpüşmelerini ilerletti. Dean'in dili ağzına girdiğinde Katie'nin bedeni ürperdi ve zihni bulanıklaştı.

Savannah.

Dean'in kollarında katılaşarak öpüşmelerine son verdi. "Öpücük beklemek zorunda," dedi Katie.

"Ah, neden?"

"Monica aramadan önce biraz daha mama almak için kapıdan çıkmak üzereydim. Sonra Patrick aradı ve buraya koştum. Savannah her an uyanabilir, o yüzden markete gidiyorum."

"Benim gitmemi ister misin?"

"Hayır. Ben giderim. Savannah'ı seninle bıraksam olur mu? Birkaç dakika içinde dönerim."

Dean göz kırptı. "Onunla baş edebilirim. Bildiğin gibi bir yeğenim var."

"Hatırlıyorum." Katie eliyle öpücük gönderip odadan koşarak çıktı. Çantasını aldı, ön kapıya ilerledi. "Emin misin?"

"Git hadi, evhamlı. Bize bir şey olmayacak."

20. Bölüm

"Aman Tanrım. Katelyn? Gerçekten sen misin?"

Katie adını duyunca bebek malzemeleri ve kadın hijyen ürünleri koridorunda arkasını döndü. Karşısında bir markette görebileceğini sandığı en son kişilerden biri duruyordu.

"Sasha?"

Sasha Godier, bazen New York'ta, bazen de Fransa'da yaşardı. *Burada ne halt ediyordu?*

"Sensin..." Sasha on santim topuklu ayakkabılarıyla ona doğru koştu, ki bunu başarmak bile belli başına bir işti, ve kollarını Katie'nin omuzlarına doladı. Sasha topuklularla Katie'nin boyundaydı. Katie'nin düz ayakkabılar giyiyor olmasının da faydası olmuştu elbette. Ayrıca makyaj da yapmamıştı.

Katie eliyle yüzünü ovalayarak uzun süredir tanıdığı bir arkadaşının, aslında arkadaşı sayılmazdı, makyajsız olduğunu fark etmemesini umdu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Sasha aceleyle.

"Şey... Bir arkadaşıma yardım ediyorum. Tanrım, seni görmek çok güzel." Katie'nin cevabı ağzından otomatik olarak çıkmıştı ve samimiyetten uzaktı. Sasha'dan da daha azını beklemiyordu.

"Gerçekten yorgun görünüyorsun." Sasha Katie'nin ellerini yakalayıp korku dolu bir bakış attı. "Aman Tanrım. Sakın babanın harçlığını kestiğini söyleme."

Elbette öyle düşünürdü, değil mi?

"Hayır. Öyle bir şey değil. Beni tuhaf bir zamanda yakaladın. Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?"

Sasha etrafa bakınıp fısıldadı. "Biriyle tanıştım."

"Bu harika."

Sasha elini eteğinde gezdirip iyice dikleşti. "O... İnanılmaz biri. Evli, ama inanılmaz."

Katie'nin dili tutulmuştu. Buna verilecek başka bir cevap olamazdı. "Evli mi?"

"Karısını sevmiyor." Sasha mükemmel boyalı siyah saç tutamını omzundan arkaya doğru atarak gergin bir tavırla kıkırdadı. "Uçakla buraya geliyor ve görüşüyoruz. Ayrıca Los Angeles'a da çoook yakın. Sence de öyle değil mi?"

Katie dudağını ısırarak ters bir şey söylemekten kaçındı. Sasha ile birlikte Viyana'da partilere katılmıştı ve New York'taki en iyi kulüplere gitmişlerdi. Arkadaş değillerdi. Sadece birlikte takılan insanlardı. Birbiri hakkında çok az şey bilen Barbie bebeklerdi. Katie'nin bildiği bir şey varsa o da Sasha'nın oldum olası bozuk aile düzeninden kaçmasına yardım edecek kadar zengin birini aradığıydı.

Evli bir adamla takıldığını duymak hiç şaşırtıcı değildi.

Aslında, üzücüydü.

"Şehre çok yakın."

Öylece dikildiler, birbirlerini sessizce süzdüler. "Gitmeliyim," dedi Katie.

"Seni görmek çok güzeldi."

"Seni de." Sasha Katie'yi iki yanağından da öptü ve arkasını dönmesine izin verdi. Katie göz ucuyla Sasha'nın hamilelik testi aldığını gördü.

Katie başını eğip sepetindeki bebek mamalarına baktı ve kendini yürümeye zorladı.

Bu seni ilgilendirmez.

Bebeği al ve kaç, diye bağırmak istedi *sözüm ona* arkadaşına. Ama bunu yapamazdı. Yapmamalıydı.

Kasiyer Katie'nin satın aldıklarını kasadan geçirip bebek mamasını paketlerken gülümsüyordu.

Katie arabasına bindiğinde direksiyonu kavradı ve kalbinin çok hızlı attığını fark etti. Yaşadığı yalan Sasha'nın yalanından çok daha büyüktü. Hem de kat kat büyüktü.

Artık bir şeylerin değişme vakti gelmişti.

Patrick'in bulduğu cevaplar Dean'i tatmin etmeyecek kadar yavaş geliyordu. Özel dedektifleri araştırmaya biraz vakit ayırmıştı ve evlat edinilen çocukların ebeveynlerini bulmakta uzmanlaşmış birini bulmuştu. Dean Katie'nin Savannah'ı ona bırakmasını fırsat bilerek cep telefonuyla birkaç fotoğraf çekti. Elbette bir fotoğrafın çok da faydası olmazdı. Savannah kısa sürede öylesine büyümüştü ki muhtemelen doğduğu günle alakası yoktu. Dean'e göre bütün bebekler aynı görünmeye başlamıştı.

O bakımdan Savannah pekâlâ yeğeni, hatta Jack'in kızı bile olabilirdi.

Savannah Dean'in düşüncelerini duymuş gibi gözlerini yavaşça kırpıştırarak açtı.

Dean yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı. Savannah gerçekten inanılmazdı.

Dean, mızıldanmaya başlamadan önce bebek koltuğunun kemerini açarak onu kucağına aldı. Savannah sızlanarak karşı çıktı ve Dean poposuna hafifçe vurduğunda bebeğin neye ihtiyacı olduğunu anladı. Kanepesine bırakılmış bir bebek çantasını fark etti ve Savannah kucağındayken çantayı almaya çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra vazgeçerek Savannah'ı yere bıraktı.

Savannah'ın çığlığı tüm odada yankılandı.

"Acele ediyorum, tatlım. Ağlamana gerek yok."

Fakat Savannah dinlemedi. Ağlamaya ve gecikmeyle ilgili duygularını belli etmek için kollarını savurmaya devam etti.

Dean birkaç bebek bezi ile annelerin kullandığı ıslak mendillerden bir kutu buldu. Dean Katie'nin bez değiştirirken bir minder kullandığını görmüştü ve çantada minder aradı.

"Tamam, bebeğim. Eski bezini çıkarıp yenisini takacağız, fakat bana biraz zaman tanımalısın. Bunu daha önce yapmamıştım."

Sözleri Savannah'ı biraz sakinleştirmiş gibiydi. Savannah gözlerini birkaç kez kırpıştırarak gözyaşlarının ardından hıçkırdı. Dean bebeğin bezini açıp hasarı gözler önüne sermeyi başardı.

"Vay canına! Annen seni neyle besliyor?"

Bir düzine kadar ıslak mendilin ardından bebeğin minik poposu temizlenmişti ve Savannah bacaklarını tekmeleyerek gülümsüyordu. "Çıplak olmayı seviyor musun? İstediğin bu mu?"

Savannah Dean'in elini tekmeledi. Dean gülerek bebeğin altına temiz bir bez koydu. "Halım bu muameleye dayanmaz," dedi Dean. "Ayrıca annen eve gelip seni bu hâlde görürse beni bağlar. Bunu göze alamayız," diye mırıldandı.

Olması gerekenden iki kat uzun sürse de Savannah sonunda temizdi ve Dean onunla konuşurken gülümsüyordu.

Dean onu güvenli bir şekilde yere sırt üstü yatırdı ve kirli bezi koşarak dışarıdaki çöp kutusuna götürdü. İçeri döndüğünde Savannah'ı karnının üstünde durmuş kafasını kaldırırken buldu.

"Şu hâline bak." Telefonunu cebinden çıkarıp Savannah ile birlikte yerde sürünerek bebeğin fotoğraflarını çekti. "Hepsini kendi başına mı yaptın?"

Savannah güldü, boynu yorulmuştu ve çenesini yere vurdu. Şaşırarak ağlamaya başladı. Dean onu odada bir süre gezdirdi, fakat Savannah ağlamaya devam etti. Dean arka bahçeye çıkarak akşamın ilk saatlerinin taze havasının onları sarmalamasına izin verdi.

Yirmi dakika geçmeden Katie'nin onları bulduğu yer de tam burasıydı.

Dean Savannah'ı göğsüne yaslamıştı ve ona farklı nesnelerle bitkileri gösteriyordu.

"İşte annen geldi. Döneceğini söylemiştim."

Katie eşikte durarak ikisine baktı.

"Ne? Yüzümde bebek pudrası mı var?" diye sordu Dean.

Katie başını sallayarak güldü. "Hayır. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Acele ettim, oysa hiç gerek yokmuş. Şu hâlinize bak. Çok tatlısınız."

Dean eğilerek dudaklarını Savannah'ın kulağına yaklaştırdı. "Duydun mu, tatlıymışım. Belki de biraz prim yapıp kızlarımın bu akşam benimle kalmasını sağlayabilirim, ne dersin?"

"Beşiği dairede."

Dean omuz silkti. "Alışverişe çıkalım. Zaten o minik yatak için fazlasıyla büyüdü. Bari sonraki aşama için hazırlanalım."

"Dairede çocuk karyolası için yer yok."

"Burada bir sürü yerim var." Dean ne söylediğini anlamadan bu sözler ağzından çıkıvermişti.

"Pardon?"

Katie ile Savannah'ın yanında kalmaları fikrine ısınmıştı. "Burada kalın. Sen ve Savannah. Yanıma taşının."

Katie'nin kaşları çatıldı. "Bu çok hızlı oldu, Dean. Demek istediğim, ilişkimiz daha yeni başladı. Taşınmak çok önemli bir adım."

Dean Savannah'ı omzuna yerleştirip Katie'nin yanına gitti. "Bunun hepimiz için yürüyüp yürümeyeceğini görmenin burada kalmanızdan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Çok büyük bir adım."

"Monica'yla bir dairede kalmak büyük bir adım değil miydi? Hadi ama. Sürekli olması gerekmez. Her şeyi oluruna bırakacağız. Ayrıca, Savannah az önce yuvarlandı. Bir çocuk karyolası dairenize sığsa da sığmasa da Savannah kısa süre sonra küçük beşiğine sığamayacak."

"Senin için yuvarlandı mı?" Katie'nin gözleri büyümüştü. Uzanarak Savannah'ı kollarına aldı. "Yuvarlandın mı sen? Ah, bebeğim... Seninle çok gurur duyuyorum." Savannah'ı defalarca öptü.

"Sanırım yuvarlanması yeni bir şey, öyle mi?"

"Öyle."

"Fotoğrafını çektim."

"Gerçekten mi?"

Dean eve girdi, kapıyı kapattı ve telefonunu cebinden çıkardı. Katie'ye Savannah'ın sırıtırken ve başını kaldırırken çektiği fotoğrafları gösterdi.

Dean Katie'ye doğru uzanıp eliyle saçını düzelterek, "Yanıma taşın," dedi.

"Aniden kurulan bir aile felaket olabilir," diye uyardı Katie.

"Veya mükemmel olabilir. Ne zamandan beri mücadeleden çekiniyorsun?"

"Hile yapıyorsun, Dean Prescott."

Dean gülerek elini Katie'nin saçından çekti. "İstediğimi bu şekilde elde ediyorum."

Katie hayır demedi, aslında tam da Dean'in teklifini ciddi ciddi düşünebilirmiş gibi görünüyordu. Dean sırıtmamak için kendini zor tutarak Katie'nin cevabını bekledi.

"Düşüneceğim."

Dean yanağının iç kısmını ısırarak topuklarının üzerinde arkaya doğru sallandı. *Düşünmek de bir başlangıç sayılırdı.*

"Bu cevabı kabul edebilirim."

"Henüz evet demedim."

Dean sırıttı. "Hayır, *düşüneceğim* demek evet anlamına gelmiyor. Evet demeye hayırdan daha yakın... Ama bir evet değil."

Katie gözlerini kıstı. "Nereden biliyorsun?"

Dean tavana bakarak çocukluğunu düşündü. "Gaylord sana kaç kez, *bunu düşüneceğim, Katelyn,* dedikten sonra hayır cevabını verdi?

Katie çenesini eğdi. "Biraz yağ çekersem asla hayır demezdi."

Dean yavaş, şeytani bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin verdi.

Dalkavukluk başlasın!

Yerel çiçekçiden gelen teslimatçı çocuk Katie'nin talibinin kaçık olduğunu düşünmüş olmalıydı. Önce güller gelmişti... Büyük kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir düzine pembe gül. Çiçeklerin yanında bir paket de bebek bezi vardı.

Katie çiçeklere gülmeden bakamıyordu. Onunla bebek beziyle flört etmek tam Dean'e göreydi. Ertesi gün Katie işte gelen tuhaf hediyelerden Dean'e bahsederek adresini bir kreşle karıştıran birine dair ukalaca bir yorum yaptı.

Sonraki gün bir koli mama ile bir buket orkide geldi.

İşteyken Dean Savannah'ın iştahının nasıl olduğunu sordu. Katie ona Savannah'ın haftalarca aç kalmayacağını söyledi.

Daha sonra bir oyuncak ayıyla pembe zambaklar geldi. Onları el örgüsü bir battaniyeyle çiğdemler izledi.

Monica Florida'dan eve döndüğünde daire bir hediyelik eşya dükkânı gibi görünüyordu.

Monica içeri girdiğinde, "Çiçekçi dükkânı buraya taşınmış gibi görünüyor," dedi.

"Dean."

Monica silindir çantasını kapının yanına bıraktı ve ilk buketi kokladı. "Kavga mı ettiniz?"

Katie güldü. "Hayır. Savannah ile benim, onun yanına taşınmamızı istiyor."

Monica ikinci çiçek buketinin yanına gidip kokladı. "Tüm bunlar adresini değiştirmen için mi?"

Katie gülümseyerek, "Evet. Savannah için de bir şeyler gönderdi," dedi.

"Vay canına." Monica odada ilerleyerek kendini kanepeye bıraktı. "Solmayacak bir şey gelene kadar diren yoksa bitersin," dedi gülerek.

Katie uzanarak Monica'ya sarıldı. "Seni görmek çok güzel. Nasıl geçti?"

"İnanılmazdı. Altı üstü eğitim olduğunu biliyorum, fakat insanlar yaptıkları iş konusunda aşırı heyecanlıydı. Hiçbir şeyde olmadığı kadar adrenalin doluydu. Felakette öncelik belirleme eğitimi oldu. Kimlerin kurtarılamayacak durumda olduğunu belirliyorsun ve kurtulma şansı olanlarla ilgileniyorsun."

Bu düşünce Katie'nin midesini bulandırmıştı, fakat dramı Monica'nın gözlerinden bir arkadaşı için heyecan duyacak kadar iyi görebiliyordu.

"Acı çeken birini başka biriyle ilgilenmek için bırakabilir misin?"

"Bilmiyorum. Denemeliyim. Acil serviste bir gün öyle bir seçim yapmak zorunda kalabileceğimiz söylenir ama şimdiye dek yapılacak bir şey kalmayana dek hastalarımın yanından ayrıldığım olmadı. Bir şeyin en telaşlı anında oradan ayrılıp her gün insanlara yardım etmek için çalışma düşüncesi hoşuma gidiyor, Katie. Hemşire olmak istememin sebebi insanlara yardım etmekti." Konuşurken Monica'nın yeşil gözleri parlıyordu.

"Neyse ki, dünyada senin gibi insanlar var. Ben yapamazdım."

Monica Katie'nin baldırına hafifçe vurup buzdolabına gitti. "O kadar mütevazı olma. Köşeye sıkışsaydın yapman gerekeni yapardın. Tökezleyeceğinden şüpheliyim."

Katie omuz silkti. "Zorunda kalsam, belki. Ama felaketin içine gönüllü olarak atlamazdım."

"Senin açından, hayatının daha önceki zamanlarında bazı çılgınca saçmalıklara atlamışsın." Monica gazoz şişesinin kapağını açıp gazozu doyasıya içti.

Evet, doğruydu. Ancak, Savannah ile birlikte her şey değişmişti. Aslında, Jack ile Jessie takılmaya başladıktan kısa süre sonra her şey değişmişti.

Hayır, Dean ile ayrıldıklarında! Her şey o zaman değişmişti. "Hayat artık farklı," dedi Katie usulca.

"Peki, yapacak mısın?"

"Neyi yapacak mıyım?"

"Dean'in yanına taşınacak mısın?"

"Taşınmalı mıyım?"

"Ah, sakın bunu bana yükleme. Bu senin kararın. İkinizin önemli bir geçmişi var. İstesem bile sana mantıklı bir tavsiye veremem."

Gayet makul. "İstiyorum. Sanırım."

"Seni durduran ne?"

"Ya yürümezse? Sonunda ayrılırsam ne kadar canım yanar?"

Monica biraz daha gazoz içerek yüzünü ekşitti. "*Kolay* sorular," dedi. "İlişkilerin sorunu budur. Yürüyüp yürümeyeceklerini bilemezsin. Yol boyunca seni bekleyen tek bir garanti bile yokken tonlarca gönül sızısı vardır."

"Bazı ilişkiler mükemmel yürüyor, Jack ile Jessie gibi."

"Bazılarıysa berbat bitiyor, senin ve benim ebeveynlerimiz gibi."

"Çok ürpertici, Monica."

Monica Katie'nin ilerisindeki çiçek yığınına baktı. "Ve de doğru, yoksa çoktan eşyalarını toparlamış olurdun."

Monica haklıydı. Katie'nin eşyalarını taşımasına ve çiçeklerle mamalara teslim olmasına engel olan tek şey korkuydu.

"Korku, hayatı yaşamak için berbat bir yol."

Monica Katie'nin gözlerine baktı. "İnsan, her şeyi riske atmaya değecek doğru kişiyi bulduğunu ancak o korku yok olduğunda anlar."

21. Bölüm

Monica'nın sözleri gece boyunca, hatta Savannah'ı sabahın üçünde doyurduğunda ve altını değiştirdiğinde bile Katie'nin aklından çıkmadı.

Korku. Gerçekte korktuğu şey neydi?

Savannah'ın biyolojik annesinin fikrini değiştirmesinden korkuyordu.

Patrick gerçek anneyi bulamadan sırrının ifşa olmasından korkuyordu.

Başka hiçbir şeyden korkmuyordu. Bir ara Dean'in Savannah'a ne tepki vereceğinden korkmuştu. Son birkaç haftanın gösterdiğine göre Dean bebek konusunda yanındaydı ve yardım etmeyi çok istiyordu. Savannah'ı bilmesi de onu saklamayı kolaylaştırmıştı. Katie'nin ailesinden kimse bir şeyden şüphe duymuyordu ve Katie bunun için son derece minnettardı.

Odasındaki loş ışığın altında Savannah biberonunu emerken Katie Dean'in yanına taşınmanın artılarını ve eksilerini yazdı. Otel iç tasarımcısı olarak işe başladığından beri çizelgeler ve listeler hayatının vazgeçilmez birer parçası hâline gelmişti.

"Olumlu tarafından başlayım, olur mu Savannah?"

Savannah yanaklarını çukurlaştırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Artıları: Dean'i her gün görebileceğiz," diye fısıldadı Katie. *Ayrıca her gece onunla yatabileceğim.*

"Kendi odan olabilir. Orası bir daire değil, bir ev." Monica ile birlikte yaşamaktan rahatsız değildi, fakat alışkın olduğu yerlerle karşılaştırıldığında şu anda kaldığı oda evindeki gardıroptan daha küçüktü.

"Eğer Jessie Monica'yı ziyarete gelirse yakalanırız." Katie kâğıtta Jessie'nin adının yanına birkaç tane artı işareti koydu.

"Bazı günler Dean'in evinde çalışabilirim. Ah, bir de işe tek arabayla gidebiliriz." Geçmişte bu konuda hiç endişe duymazdı.

Şimdi de eksileri düşünecekti. "Monica'yı özleyeceğiz." Monica'nın adını kâğıdın eksiler kısmına yazdığı hâlde artılar kısmına da yazmalıydı. Monica asla şikâyet etmezdi, fakat Katie ilk başta onunla kalmak için emrivaki yapmıştı. Monica gençti ve bekârdı. Ablasına yeğeninin bakımında yardımcı olduktan sonra bir bebeğe daha bakmak yapmak istediği şeylerin listesinin başında yer alıyor olamazdı. Dahası, birlikte yaşamazlarsa onu ziyaret etmek daha kolay olurdu ve Monica'nın daha çok hoşuna giderdi.

"Bebek bakıcısı?" Katie bu kelimeleri yazıp yanına kocaman bir soru işareti koydu. Savannah'ın Monica dışında tanıdığı tek bebek bakıcısı Bayan Hoyt'tu. Belki de Bayan Hoyt'u arabasıyla gelip Savannah ile oturması için kandırabilirdi. Katie ona sormalıydı yoksa bebek bakıcısı arayışına tekrar başlamak zorunda kalacaktı.

Katie kalemini bıraktı, yemeğinin ortasında gazını çıkartmak için Savannah'ın elinden biberonu aldı. Sırtına birkaç cesaretlendirici vuruşun ardından Savannah bir beysbol maçındaki bir taraftardan daha iyi geğirerek mamasının geri kalanını içmeye koyuldu.

Katie başka bir dezavantaj arayarak kalemini kâğıda vurdu. Aklına gelen diğer her şey bilinmezler kategorisine uyuyordu.

Dean bir bebekle tam zamanlı birlikte yaşamaya nasıl tepki verecekti? Katie'yle yaşamaya? Birbirinden sıkılacaklar mıydı? Duyguları sönecek miydi?

Aklında dönüp duran asıl soruysa şuydu: Eğer Dean'in yanına taşınmazsa denemediği için pişmanlık duyacak mıydı? Cevabı ise büyük bir evetti.

Katie not defterini kenara koyarak biberonu Savannah'ın ağırlaşmış dudaklarından çekti ve bebeği dikkatlice beşiğine yatırdı. Ardından kendi de yatağına uzandı.

Uykuya daldığı sırada, gece boyunca düşünüp durduğu korkunun çoğu yitip gitmişti ve yerini heyecana bırakmıştı.

Bir hafta sonu kaçamağı dışında akrabası olmayan bir erkekle birlikte yaşamamıştı. Zorlukları olacaktı, fakat Dean haklıydı. Katie, hayatın getirdiği sınavlara balıklama atlardı.

Ertesi gün Katie ofise geldiğinde Jo masasında bir şeyler yazıyordu. Hızlıca, "Merhaba Katie," diyecek kadar süre başını işinden kaldırdı. Sonra da yazmaya devam etti.

Katie, "Selam," diyerek Jo'nun ilerisine baktı ve Dean'in masasının boş olduğunu gördü.

"Acaba-"

"Dean şantiyenin arka tarafında, kapalı otoparkın orada."

"Teşekkürler."

Prescott baretini takıp ofisten çıktı ve müstakbel oda arkadaşını bulmak için şantiyede ilerledi.

"Merhaba, Bayan Morrison," diye seslendi boyacılardan biri merdiven tepesinden.

Katie bulunduğu açıdan adamın kim olduğunu görmeye çalışmak yerine el sallayıp onu selamlamakla yetindi. "Selam. Güzel görünüyor."

"Uğraşıyorum," dedi adam el sallayarak.

Katie yürümeye devam etti ve yolu üzerinde en az dört kişiyle daha karşılaştı. İkisinin adını hatırladı ve diğerlerinin isimlerini bilmediği için hayıflandı. Kendine adamların onu hatırlamasının çok kolay olduğunu söyledi. Muhtemelen şantiyede dolanan dört kadından biriydi. Her ne kadar topukluları son zamanlarda giderek daha az giyse de orada etek ve topuklu ayakkabı giyen tek kadındı.

Babası onunla gurur duyardı çünkü Katie'nin son on yılın çoğu kısmında giydiği daracık kıyafetlerden nefret ederdi. Ah, Katie seksi kıyafetlerine bayılıyordu, fakat bir bebeği varken o elbiseler hiç kullanışlı değildi.

İki katlı kapalı otoparkın inşaatı hızla ilerliyordu. Dean alt müteahhidiyle konuşuyordu. Katie yaklaştığında iki adamın da sırtı dönüktü.

Katie geldiğini bildirmek için iki adamın arkasında durarak konuşmalarının bitmesini bekledi.

Cuma gecesi boyunca sevişmişlerdi. Hemen hemen hiç konuşmamışlardı ve yatakta dondurma yerken birbirlerinin ayak parmaklarını gıdıklamışlardı. Cumartesi sabahı Katie, Savannah ile kendi eşyalarını toplamayı düşünmek üzere Monica'nın dairesine gitmişti. Dean'e teklifini düşünmesi için hafta sonu boyunca süre istediğini söylemişti. Bugünse pazartesiydi.

Daha fazla dondurmalı ve gıdıklamalı gece istiyordu.

Daha fazla gün ve daha fazla gece.

"Merhaba Dean, merhaba Lou," dedi alandaki ağır iş makinalarının gürültüsü arasında. Lou hızlıca dönüp bakarken Dean Katie'ye doğru başını yavaşça çevirdi. Döndüğünde ise gözleri Katie'yi sorgular gibiydi. Katie iki kez göz kırpıp ahmakça sırıttı ve Lou'ya döndü.

"Katelyn, seni bugün burada görmeyi beklemiyordum."

"Nedenini anlamadım. Burada çalışıyorum."

Lou, Katie'nin elini sıkıp gülümsedi.

Komikti ama Katie tokalaşmalara alışmıştı. Eskiden sırtına hafifçe kondurulan sahte vuruşlara ve neredeyse yabancı addettiği insanların iki yanağından da iki kez öpmesine alışkındı. Silikon ve Botoks dünyası artık alet kemerleriyle ve el sıkışmalarla dolmuştu.

Kimin aklına gelirdi?

"Burada ne işin var?" diye sordu Dean sırıtarak.

Katie duraksadı, Dean'in gözlerine baktı. "Bugün buralarda olmayacağımı bildirmek istedim."

Dean'in yüzündeki gülümsemesi söndü. "Ah?"

"Evet... Şey, ben..." Katie dudaklarını yalayarak alt dudağını kısa bir süre için dişlerinin arasına aldı.

Dean onun hareketlerini izledi ve bakışları kararda.

"Bugün taşınıyorum. Yerleşmem birkaç gün sürebilir. Sence burada bensiz idare edebilir misiniz?"

Dean'in dikkati dudaklarından yavaşça gözlerine doğru kaydı. Dean oradaydı, Katie'nin gözlerinin derinliklerinde duruyordu. Etraflarındaki gürültü azalarak boğuk bir uğultuya dönüşmüştü. "Taşınıyor musun?"

"Şehrin diğer tarafına."

Dean'in ağzının kenarı yukarı kalktı. Derin bir nefes aldı ve Katie'nin ne demek istediğini anlayınca pişmiş kelle gibi sırıttı. "İstediğin kadar izinlisin."

"Emin misin?" diye takıldı Katie. "Marangozlar yarın ölçü almak için gelecekti."

"Sanırım biz hâlledebiliriz, Katie."

"Güzel," dedi Katie.

"Taşınıyor musun?" diye sordu Lou. "Otelde kalmıyor musun?"

"Dağ yamacında harika bir yer buldum."

Lou yıllardır Dean için çalışıyordu. Şantiyedeki çoğu kişi gibi o da Katie'nin otelde kaldığını sanıyordu.

"Otelden daha iyi, değil mi?"

"Evet, öyle de denebilir," dedi Katie.

Lou, "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Katelyn. Ağabeyini gördüğünde ona selamımı söyle," diyerek uzaklaştı ve onlara biraz olsun yalnız kalma fırsatı tanıdı.

"Söylerim." Katie Dean'e gülümseyerek gitmek için arkasını döndü. Daha sonra duraksadı ve tekrar Dean'e dönerek, "Ah, anahtarlar gerek," dedi. Katie elini uzattı, tereddüt ediyordu.

Dean gözlerini ondan ayırmadan arka cebine uzandı ve anahtarlıktan bir anahtar çıkardı. Anahtarı Katie'nin avucuna koydu ve avucunu kapattı. "Hiç acele etme."

Katie, "Teşekkürler," diyerek arkasını döndü ve oradan ayrıldı.

Katie uzaklaşırken Dean'in bakışının ateşi sırtına vurdu. Duruşunu dikleştirdi, başını iyice kaldırdı ve kalçalarını her zamankinden daha fazla salladı.

Dudaklarında tuttuğu gülümseme beyin hücrelerine kadar tüm bedenine yayılmıştı. Katie şantiyede ilerlerken birkaç kişiden fazlası geri dönüp bakıyordu.

Birkaç eşyasını çoktan toplamıştı ve kıyafetleri ile Savannah için aldığı bebek eşyaları dışında Dean'in evine götüreceği çok fazla eşyası yoktu.

Katie Dean'in bir mazeret uydurup eve gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Bayan Hoyt'u şehrin karşı ucunda bebek bakıcılığı yapmaya ikna etmek düşündüğü kadar zor olmamıştı. Haftada üç günlük bir programda anlaştılar. Katie ona üç günden fazla ihtiyaç duymamayı umuyordu.

Katie 'anne otobüsü' adını verdiği arazi aracını kıyafetleriyle ve Savannah'ın malzemeleriyle doldurduktan sonra Savannah'ı hazırlayıp Dean'in evine doğru yola çıktı. Monica da bir araba dolusu eşyayla onu izledi ve eşyaları indirmesine yardım etti.

Monica, "Bu konuda emin misin?" diye sorarak, önce elbise dolu askıları, daha sonra da bebek bezi ve pudra dolu son kutuyu arabadan indirdi.

"Denemezsem mutlu olamayacağımı biliyorum. Dean iyi adamlardan biri, Monica. Bunu çocukluğumdan beri biliyorum. Dahası, Savannah'ı biliyor."

İki arabadan indirilen kutularla ve elbise yığınlarıyla evin oturma odasında duruyorlardı.

"Pekâlâ," diye iç çekti Monica. "Ama geri taşınman gerekirse nerede olduğumu biliyorsun."

Katie Monica'yı kendine doğru çekerek ona sevgiyle sarıldı. "Teşekkür ederim, Monica. Benim için bir kardeşten fazlası oldun."

Monica Katie'nin sırtını birkaç kez sıvazlayarak burnunu çekti. "Bu çılgınca. Jessie'nin sürekli yanımda olmasından senin yanımda olmana geçiş yaptım. Bir süre yalnız kalmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum."

Katie bunu düşünmemişti. "Sadece birkaç sokak ötedeyim."

Monica geri çekilerek güldü. "Birkaç sokak, bir otoyol veya koca bir havaalanı ötede... Ama kimin umrunda?"

Katie güldü.

Monica'nın yüzü metanetini geri kazandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara!"

"Ararım. Sen de!"

"Tamam." Monica eğilerek Savannah'ı öptü. "Annene iyi davran. O en iyisidir."

Katie Savannah'ı kucağına aldı, bebeğin minik elini tuttu ve Monica arabasıyla uzaklaşırken elini sallattı.

Katie yalnız kaldığında Dean'in evinde dolaştı, kıyafetlerinin bir kısmını Dean'in gardırobuna yerleştirdi. Dean Katie'nin kıyafetlerinin dolabında olması nasıl görünecek diye bakıyormuş gibi kendi kıyafetlerinin bir kısmını kenara itmişti.

Katie bunu düşününce gülümsedi ve en sevdiği topuklu ayakkabılarının bazılarını dolabın zemininde Dean'in ayakkabılarının yanına dizdi.

Dean sade bir hayat sürüyordu. Her bakımdan tam bir bekârdı. Bu bölgeye, ayrılmalarından kısa süre sonra taşınmıştı. Jack Katie'ye Dean'in taşınmasının sebebinin bölgedeki işlerin hızlanması olduğunu söylemişti. Katie ise bundan şüpheliydi. Teksas, federasyonda ülkeyi mahveden ekonomik durgunluktan etkilenmeyen birkaç eyaletten biriydi. California ise o kadar şanslı değildi.

Katie, Dean'in Los Angeles'ın bir banliyösüne taşınma sebebiyle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakarak Dean'in evinde dolaştı ve evin içinde neler olduğuna baktı. Evde bibloların ve toz toplayıcıların eksikliği bariz bir şekilde fark ediliyordu. Sıradan bir aile fotoğrafı vardı, fakat bu yerin çoğu kısmı bir

yuva değil de bir ev hissi veriyordu. Belki de el ele vererek burayı bir yuvaya dönüştürebilirlerdi.

Katie, Dean'e ait ebeveyn yatak oadasının karşısında bulunan konuk odasına girdi. Savannah'ın öğle uykusunda yardımcı olacak parmaklıklı bir oyun parkı yerleştirdiği bir çocuk karyolası hayal etti. Oda, gecenin bir yarısı Savannah'ı duyacak kadar yakın ama bebeğin gece boyunca her dönüşünde onu ve Dean'i uyandırmayacağı kadar uzaktı.

Katie'nin okuduğu tüm o kitaplar ona her mızıldanmada Savannah'a yardım etmek için atlayan tipik bir yeni anne olduğunu gösteriyordu. Annelik bloglarına göre bu her zaman iyi bir şey değildi. Belki de artık biraz daha geniş alanı olduğundan Savannah geceleri daha iyi uyurdu.

Katie de öyle.

Bir anne ümit edebilirdi.

Savannah'ı uyuması için bıraktıktan sonra malzeme sayımı yapmak ve mama, bebek gıdaları, plastik biberonlar ile kâseler için yer açmak üzere mutfağa yöneldi. Savannah az da olsa katı gıdalar yemeye başladığından daha da hızlı büyüyordu. Bir bebekten ziyade küçük bir kız çocuğuna benziyordu.

Katie paketlerin çoğunu açmayı bitirdiğinde hesap çizelgesini çıkarıp otel için tahsis edilen kısıtlı bütçe üzerinde çalışmayı düşündü, fakat arka verandada soğuk bir şeyler içmekte karar kıldı. Bir verandada sakin zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bacaklarını altında toplayarak gözlerini kapattı ve ılık esintinin tadını çıkardı. Yaz sonunda Güney California için mevsim normallerinin üstünde bir soğuk vardı. Sonbaharda kendini bir fincan sıcak çikolatayla battaniyenin altına kıvrılıp otururken hayal edebiliyordu.

Çok geçmeden aklına bu yeni yaşantının nasıl yürüyeceği geldi. Yemek pişirme yeteneği neresinden bakarsa baksın yok

sayılırdı. Dean'in bekâr bir adam olarak açlıktan ölmediği belliydi, o hâlde belki de daha başka gizli yetenekleri de vardı. Dışarıdan sipariş edebilirlerdi. Aşçı tutabilirlerdi. Ancak eve çok fazla yardımcı almak geri tepebilirdi. Katie geçen sene boyunca basından kaçmayı başarsa da onu hâlâ tanıyorlardı. Onu bir bebekle birlikte bulurlarsa magazin dergilerine ve dedikodulara tavan yaptırırdı.

Dikkat çekme. Katie bunu aklından çıkarmamalıydı.

Ensesindeki tüyler ürperdi ve evin açık kapısına doğru döndü.

Dean elinde bir buket beyaz gülle kapı menteşesine yaslanmıştı. Bakışı yumuşaktı, yüzündeki tebessüm ancak hülyalı olarak nitelendirilebilirdi.

"Eve erken dönmüşsün," dedi Katie usulca.

Dean çiçekleri teklifsizce Katie'nin yanındaki masaya bıraktı ve Katie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudakları ılıktı, davetkârdı ve kendini zor tutuyordu. Tek kelime etmeden ve dudaklarını Katie'nin dudaklarından ayırmadan onu ayağa kaldırdı.

Katie onun nasıl hissettiğini biliyordu. Birlikte yaşamalarının, birbirine karşı büyüyen hislerinin gücü... Dean onu öperken bunların hepsi gün yüzüne çıkmıştı. Dean'in dili Katie'nin ağzına girerek onun dilini buldu. Dean onu kapı eşiğinden izlerken teninde hissettiği ürperti omurgasına yayılmaya başladı.

Katie göğüslerini Dean'in göğsüne bastırarak beline sıkıca sarıldı.

Dean öpüşmeye soluklanmalarına yetecek kadar ara verdiğinde Katie nefes nefese kalmıştı.

"Gerçekten buradasın."

Katie Dean'in çenesini öptü, ferahlatıcı çam kokusunu içine çekti. "Buradayız."

Dean başparmaklarını Katie'nin yüz hatlarında gezdirdi. "Savannah nerede?"

"Misafir odasında. Uyuyor."

Dean kaşını kaldırarak, "Güzel," dedi. Katie'yi içeri soktu, kapıyı kapattı ve oturma odasına geçtiklerinde onu tekrar öpmeye başladı.

Niyeti belliydi ve Katie yeni düzenlerini mükemmelleştirmeyi her şeyden çok istiyordu.

Katie'nin ipek gömleğinin düğmelerinin her biri Dean'in öpücüğüyle ve dilini tenine bastırmasıyla açılmıştı. Üzerinde sadece süt mavisi dantel sutyeni kaldığında Dean'in yaptıklarını tekrarlayarak yavaş öpücüklerle Dean'in gömleğini çıkarttı.

Dean'in geniş göğsü ve sıkı karın kasları parmaklarının ucundaydı. Katie kim bilir kaç gece ona tekrar dokunmayı, tadına bakmayı düşünmüştü. Diliyle Dean'in göğsünde daireler çizdi ve meme uçları sertleşince de muzip ısırıklar kondurmaya başladı. Kanepenin yanında durduklarında Dean kendini ona doğru bastırdı, penisi kot pantolonunun içinde iyice sertleşmişti.

Dean onu geri iterek meme ucu oyununa bir son verdi ve yarı çıplak bedenini kendi bedeniyle örttü. "Seninle bu evdeki her odada sevişmek istiyorum," dedi Katie'nin kulağına.

"Bir meydan okumaya benziyor."

Katie'nin göğüslerinin sutyenden açıkta kalan kısmını öptü. "Meydan okumaları sevdiğini biliyoruz."

Dean, göğsünü örten ince kumaş tabakasının üstünden sıcak hava üflediğinde Katie inledi. Dean sessizce güldü, eliyle Katie'nin sırtında daireler çizerek sutyenini çözdü. Genç adam, Katie baldırlarını ona bastırana ve meme uçları arzuyla sertleşene kadar iki meme ucunu da yaladı.

Dean aşağılara indiğinde ve dili karnının üzerinde oynaşırken kanepe Katie'nin bacaklarından birine destek olmuştu. Dean'in kıyafetlerini parçalayıp onu çıplak bırakma ve bedenini sarmalama arzusu Katie'nin zihnini bulandırmıştı. Bedeni baştan çıkarıcı öpücükleri ve dişlerini sürtmesini arzularken Dean'i tümüyle içinde hissetmek istiyordu.

Dean Katie'nin keten pantolonunu çıkardı. Kumaşı bir arada tutan iplerin çevresini öptüğünde minik iç çamaşırı çoktan ıslanmıştı. Dean dilini külotunun kenarında gezdirerek, "Kokuna bayılıyorum," dedi. "Tadına."

Katie'nin bedeni gerildi.

Dean tadına bakmak için daha aşağılara indiğinde Katie onu uzaklaştırdı.

"Tadına bakmak istiyorum," dedi Katie.

Dean'in gözleri seğirdi. "Daha sonra," dedi.

Fakat Katie beklemek istemiyordu. Bedeni öylesine yanıyordu ki Dean'in bir bakışıyla patlayabilirdi. Dean'e evine hoş geldin demenin zamanı gelmişti.

Katie kendini yukarı doğru çekerek ellerini Dean'in göğsünde aşağı doğru gezdirdi ve kot pantolonunun düğmesini buldu.

"Şimdi."

Dean teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı, Katie'nin onu soymasına yardım etti.

Kalın penisi karnına kadar çıktı ve Katie'nin ağzı sulandı. Katie, Dean kanepeye uzanabilsin diye kenara çekildi, sonra parmak uçlarını adamın kalça ekleminde gezdirdi.

Saçlarının uçları penisine sürtününce Dean sessizce bir şeyler mırıldandı. Katie gülümsedi, Dean'in kalça eklemini öptü ve yanağını penisine koydu. Daha önce seviştiklerinde Dean'in yaptığı gibi Katie de ona sataşıyordu.

Sadece dudakları ve diliyle Dean'in tadına baktı. Dean inlerken eli Katie'nin omzuna düştü. Katie gülümseyerek Dean'in penisini olabildiğince ağzına aldı.

"Siktir."

Katie kıkırdadı. "Henüz değil."

"Ah, sevgilim."

Evet, Katie bu duyguyu biliyordu. O yüzden devam etti, kendi boş bedenine aldırış etmeyerek Dean'in penisini ağzına aldı. Dean bunun ne kadar ileri gitmesine izin verirse versin sonunda Katie ile ilgilenirdi.

Katie'nin diline hafif bir sıvı sıçradı ve Dean onu geri çekti.

"Buraya gel," diye homurdandı Dean.

Katie bedenini Dean'in üzerinde sürüyerek onu öptü.

Dean Katie'nin külotunu çıkarıp elini kalçasına götürdü ve kalçasını muzipçe sıktı.

Islak öpücükleri ancak, "Kondom, arka cepte... Cüzdan," diyebileceği kadar durdu.

Katie Dean'in kot pantolonuna uzanmak yerine bacaklarını kendi bacaklarının arasına alıp onun için açıldı. "Buna gerek olmadığını herkesten iyi biliyorsun." Sağlıkları hakkında zaten konuşmuşlardı ve bu konuda endişeleri yoktu. Eğer taşınması bir bağlılık göstergesi değilse başka neyin olabileceğinden emin değildi.

"Emin misin?" diye sordu Dean.

Katie, Dean'in içine girmek üzere olduğunu hissetti. "Seni, her yerini, içimde hissetmek istiyorum."

Dean gülümsedi ve Katie onun üstüne oturdu.

Katie üstte tempoyu belirliyordu. Kanepenin kısıtlı alanı farklı açılar ve farklı yerlerden haz kıvılcımları sağlıyordu.

Zirveye ulaşma yolunda ikisi de hızla hareket ederken, öpüşürken ve birbirini yalarken konuşacak enerjileri yoktu.

Dean Katie'nin sınır koymadan sevişmenin hazzına varabilecek kadar güvende hissettiği tek adamdı. Dean'in sıcaklığı ve daha derine kaymasını sağlayan dokunuşları Katie'nin hızlı ve güçlü bir orgazm yaşamasına sebep oldu. Dean hızlandığında ve onu orgazmın eşiğine ulaştırdığında Katie tempoya daha yeni alışmıştı.

Dean'in tohumlarının ılık çağlayanı Katie'nin içini doldurdu ve Katie tekrar doruğa ulaştı.

Dünyaya geri dönerken Dean'in kollarında öylece uzandı. Dean'in kalbinin derinden gelen sesi Katie'nin kulağına ulaştı ve bir süre sonra yavaşladı.

"Kondomları atıyoruz," dedi Katie.

"Öyle mi yapıyoruz?"

"Evet, öyle."

Dean'in göğsü titredi ve Katie gözlerini kapatarak onun kollarında birkaç dakika daha huzurun tadını çıkardı.

İkisinin de aslında yemek pişiremediği ortaya çıktı. Dean barbekü yapmayı biliyordu. Bu bakımdan tam bir Teksas taşralısıydı. Ancak ızgara dışındaki yemekler söz konusu olduğunda ne yazık ki, mikrodalga fırına bağımlıydılar.

Aslında Dean Katie'nin mutfak işlerini bilmesini beklemiyordu. Katie'nin daha önce yaşadığı hayatı biliyordu ve hayatında ev işine yer yoktu. Babasının çiftliğinde her daim bir yardımcı, oteldeyse bir aşçı olmuştu.

Dean umursamıyordu. Misafir odasındaki fazladan yatağı seve seve dışarı çıkardı ve Savannah için düzgün bir çocuk

odası kurdular. Savannah Dean'in evinde geçirdiği birkaç gecenin ardından kesintisiz altı saat uyumaya başlamıştı. Katie'ye göre bu büyük bir lütuftu.

Dean ona eve hoş geldin hediyesi olarak Savannah ile Katie'nin daha önce çektiği bir fotoğrafını çerçeveletmişti ve pembe kâğıda sarmıştı.

Beş yıldızlı otellerde dört yüz dolarlık yemekleri yiyen ve ayakkabı koleksiyonu bile tek başına küçük bir ülkeyi doyurmaya yeterli olacak bir kadına göre artık küçük şeylerden zevk almaya başlamıştı.

Katie hediyeye bayılmıştı ve fotoğrafı şömine rafına, Dean'in daha önce yerleştirmiş olduğu diğer aile fotoğraflarının yanına koymuştu.

"Bu fotoğraf hepiniz çocukken çekilmişti, değil mi?"

Dean ile kardeşleri büyürken bir sürü fotoğrafçıya götürülmüştü. Evden taşınırken bu fotoğrafı ona annesi vermişti. Dört kardeş de yedi yaşından küçüktü, en küçük kız kardeşi tek başına oturmayı yeni öğreniyordu. Aslında, fotoğrafta Dean'e yaslanmıştı ve fotoğrafçı onu güldürmeyi başarmıştı.

Dean fotoğraflara baktı ve Savannah ile Ella'nın aynı yuvarlak yanaklara, aynı düğme buruna sahip olduklarını fark etti.

Bir çocuğun, size ait olmasını istediğiniz bir çocuğun, yüzünde kendi yüzünüzü görmeniz doğaldır. En azından Dean kendine öyle olduğunu söyledi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kendine hâkim olamayarak eski bir fotoğraf kutusunu karıştırarak daha fazla çocukluk anısı buldu.

Tüm kardeşlerin aynı buruna sahip olduğunu fark etti. Daha önce fark etmemiş olması komikti. Bir bebek olduğu hâlde ye-

ğeninde bile Prescott düğme burunu vardı. Düşüncelerini bir kenara itti. Katie'nin çocuk sahibi olamayacağı gerçeğini çok uzun zaman önce kabullenmişti. Katie'nin her gün hayatında kalmasını sağlamak için ona benzeyen bir çocuk sahibi olma isteğinden vazgeçecekti.

Katie'yi Savannah ile izlemek bir ebeveyn olmanın DNA'dan çok yürekle ilgili olduğunu kanıtlıyordu.

O anda kendini sadece geçici olarak değil tam zamanlı bir baba, Savannah'ın babası olarak kolayca görebileceğini anladı.

Katie'yi daha derin bir ilişkiye zorlamak için henüz çok erkendi. Ayrıca Katie, özel dedektif bazı cevaplar bulmadan daha fazla değişiklik yapmak istemeyecekti.

"Çok acelecisin, Dean," diye azarladı kendini. Kızlar sadece birkaç gündür çatısının altında yaşıyordu ve şimdiden yüzünü Savannah'ın yüzünde, Katie'nin hayatını ise kendi hayatının içinde daimî olarak görmek istiyordu.

Sonraki seviyeye atlamadan önce birkaç konuyu hâlletmeleri gerekiyordu. Maggie'de de her şeye balıklama atlamamış mıydı?

Hayır, yavaştan alacaktı. Aynı istediği zaman olabileceği uslu bir Güneyli çocuk gibi.

22. Bölüm

Patrick Katie'yi işteyken aradı. Otele gidiyordu ve onunla otelde bir saat içinde buluşmasının mümkün olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Elinde bazı bilgiler vardı ve bunları Katie'ye şahsen aktarmak istiyordu.

Telefonda sessizce konuşurken Katie'nin elleri titriyordu. "Savannah'ın annesinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Doğrulamam gerekiyor, fakat benim için bunu senin yapabileceğini sanıyorum. Süitin kullanılıyor mu?"

"Hayır. Oteli arayıp seni içeri almalarını söyleyeceğim."

"Güzel," dedi Patrick telefona. "Ah... Katie, yalnız gel."

Katie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aklına gelen ilk şey Dean'i de götürmek olmuştu. İkisi de bu bilgiyi bekliyordu. İkisi de cevapları öğrenmek istiyordu.

"Neden?"

"Çünkü müşterim *sensin*. Ve haberleri önce senin duymanın yararına olacağını düşünüyorum. Güven bana."

Katie hiç yapmadığı bir şey yaparak elini saçında gezdirdi. "Tamam."

Patrick telefonu kapattığında Katie'nin içi itirazlarla çalkalandı. *Patrick ne biliyor? Savannah'ın annesi kim?*

Patrick neden Katie'nin anneyi tanıyacağını düşünüyordu?

Kesinlikle onunla bir bağlantısı olmalıydı, hatta Monica ile Dean'in teşhis edebileceği biri bile olabilirdi. Eğer öyleyse, konuştuklarında yalnız olması konusunda Patrick haklı demekti.

Katie, Dean'in hemen hemen bütün öğleden sonrasını meşgul edecek olan bir müfettişle uğraşıyor olmasından istifade etti.

Patrick'in aramasından otuz dakika sonra hızlıca bir not yazarak Dean'in ofisindeki telefonun üstüne yapıştırdı.

İşim erken bitti. Sipariş etmeden önce görmek istediğim bazı ürünler var. EG.

EG ikisinin "Evde Görüşürüz" için kendi uydurdukları bir kısaltmaydı. Şimdiye dek işteki kimse birlikte yaşadıklarını öğrenmemişti. Görüştükleri bir sır değildi, fakat işte öpüşüp koklaşmıyorlardı.

Jo, Dean ile Katie'nin önceki haftalara göre çok daha rahat olduğuna dair birkaç yorum yapmıştı. Katie ise Steve Bowman'ın nasıl olduğunu sorarak hemen misillemede bulunmuştu. Jo'nun yanakları kızarmıştı ve kendini işine verip başka yorum yapmaktan kaçınmıştı.

Jo ve Steve'in birbirinden hoşlandığı belliydi, fakat Katie ikisinin Dean'in haftalar önce verdiği parti dışında yemeğe bile çıktıklarından emin değildi. Elbette bu onu ilgilendirmezdi. Jo ile samimiydi, fakat gerçekten dost olabileceklerinden şüpheliydi.

Katie sessizlik içinde otele ilerledi ve geldiğini bildirmek için oteli aradı.

Süit hiç değişmemişti. Yine de mermer zemin ve steril odanın renkleri soğuk geldi. Aile resimleri veya odaya saçılmış birkaç yersiz eşya olmadan yuva hissi vermiyordu.

Dean'in evi kırsal hatları ve erkeksi tarafıyla ona kendini en kaliteli ipekten bile daha rahat hissettiriyordu. Elbette birkaç abartılı ekstra hiç fena olmazdı. Örneğin bir aşçı ve temizlikçi gibi. Ama bu tür şeyler bekleyebilirdi. Aslında Dean Savannah ile ilgili her şeyi düzene oturttuklarında yatılı bir yardımcı tutmaktan bahsetmişti.

O gün bugün olabilirdi.

Katie saate bakarak ayağını yere vurdu. Patrick geldiğinde danışmadaki görevli ona haber verecekti.

Patrick'in gelme saati yaklaştıkça Katie'nin nabzı da hızlandı ve odada volta atmaya başladı.

Kapı çalınınca irkildi.

Katie derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve kapıyı açmadan önce nefesini yavaşça bıraktı. Sahte bir gülümseme takınarak gergin olduğunun anlaşılmamasını ümit etti.

Ancak, koridor boştu.

Bu anı daha önce de yaşadığını anımsadı. Ayaklarına baktı.

Yerde, *yukarı bak!* yazılı bir not vardı.

Başını kaldırdığında tepesinde kubbeli bir kamera olduğunu gördü. Koridorun aşağısından gelen gürültü dikkatini çekti. Patrick birkaç metre ileride duruyordu ve ellerini her zamanki siyah ceketine sokmuştu.

Katie kâğıdı sallayarak, "Bu nedir?" diye sordu.

"Otel güvenliğinizdeki bir kusurun kanıtı." Patrick duvardan ayrılarak Katie'nin yanına geldi. "İçeri gelebilir miyim?"

"Elbette."

Süite girdiklerinde Patrick ceketinin iç cebinden yedi inç bir tablet çıkardı.

Katie adamın belinde asılı olan silahı fark etti. Patrick'in bir silahı olduğunu tahmin etmişti ama şimdiye dek görmemişti.

Patrick'in silahını ona fikrini vurgulamak için bilerek gösterdiğini düşünmeden edemedi.

Patrick tableti bıraktı, koridordaki masada duran telefonu kaldırdı. Kordonsuz ahizeyi Katie'ye uzatıp, "Danışmayı ara ve gelip gelmediğimi sor," dedi.

Katie'nin kaşları çatıldı. "Neden?"

"Sadece dediğimi yap."

Katie resepsiyon görevlisinin cevap vermesini bekledi. Telefonu açtığında kızın temkinli sesi, "Sizin için ne yapabiliriz, Bayan Morrison?" dedi.

"Evet, şey..." Katie, Patrick'e bakıp kekeleyerek, "Bay Sanderson geldi mi?" diye sordu.

"Hayır. Üzgünüm, Bayan Morrison. Henüz ziyaretinize gelen biri olmadı. Kendisi yukarı çıkarken size kesinlikle bildireceğiz."

Katie kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Teşekkürler." Telefonu kapattı. "Anlamıyorum."

Patrick koltuklardan birine oturdu, Katie'ye de oturmasını işaret etti. "Burada olduğumu bilmiyorlar. Otele takma bir isimle kayıt yaptırdım."

"Bu sayede danışmadakilerin haberi olmadan yukarı çıktın."

"Aynen. Savannah'ın annesi de aynını yaptı."

Katie oturarak öne doğru eğildi. "Dinliyorum."

Patrick gülümseyerek ellerini ovuşturdu. "Houston'daki süitini ilk ziyaret ettiğim gün içeri yerin sahibiymişim gibi girdim. Odana gidene kadar beni durduran veya sorgulayan olmadı. Normal güzergâhlarda güvenliğiniz mükemmel. Yerel polis güçlerine katılamamış işe yaramazlar olmadıklarını görmek güzeldi."

"Bildiğim iyi oldu."

Patrick tabletini açtı, Houston'daki otelde yürürken çekilmiş bir videosunu oynattı. Bir asansöre binip iniyordu ve Katie'nin süitine olaysız ulaşıyordu. Saniyeler içinde güvenlik kapıda beliriyordu. Adamlardan birinin elinde bir silah vardı.

"Video odana nasıl girdiğimi göstermek için birleştirildi. Ama şuraya dikkat et..." Patrick videoyu durdurdu, boş bir koridoru gösterdi. "Ve şuraya." Videoyu tekrar durdurdu. "Kameranın menzilinde değilim. Asansörden çıktığım açıdan çok net görünüyorum. Kolayca teşhis edilebilirim."

"Savannah'ın bırakıldığı geceye ait kayıtlara baktığımda asansörden çıkan birini görmedim," dedi Katie.

"Biliyorum. Bir dakika içinde o konuya geleceğim. Bu da süitine gittiğim başka bir gün. Ağabeyinle karşılaştığım zamandı. İşe koyulup ağabeyinin yukarı çıktığı ve odaya girdiği zamanın görüntülerini oynattım. Tek bir hata yok. Evet, görüntüye girip çıkıyor, fakat çoğu kısımda kesinlikle görünüyor."

Katie mırıldanarak Patrick'in söylediklerini onayladı.

"Şimdi, izlemeye devam et."

Patrick videoyu ileri sardı. "Herhangi bir görüntüyü birleştirmedim," dedi. Görüntüde yirminci dakikaya geldiğinde videoyu normal hızına düşürdü.

Katie'nin süitinin kapısı açıldı ve Patrick ile Jack dışarı çıktı... Birlikte.

"Tüm o süre boyunca odada mıydın?"

"Hayır. Ağabeyine o geldikten sonra sürpriz yaptım."

"Ama içeri girdiğini görmedim."

"Aynen."

Katie arkasına yaslandı. "Peki, içeri nasıl girdin?"

"Anlaşılan zengin insanlar mahremiyetlerine en az güvenlikleri kadar önem veriyor."

Katie başıyla onayladı. "Buna diyecek lafım yok."

"Kameraların açısı doğrudan süitin kapısına odaklanmamış. Hayatının çoğu kısmında otellerde yaşadın. Eminim önceden geceleri geç saatlerde gizlice girdiğin olmuştur."

"Evet, çocukken. Duvara yaslanarak içeri gizlice ilerlerdik." Müstakbel bir rock yıldızıyla yatan bir arkadaşı ona otel kameralarından bahsetmişti. Genç bir kızken gizlice girdiği ya da başka birini otele gizlice soktuğu geceler olmuştu. Katie kameralardan saklanmayı yıllar önce bırakmıştı.

"Kameraların doğrusal hattından uzak kalarak süitine görünmeden girdim. Odanın içindeki hareket sensorları devreye girip güvenliğe odanda birinin olduğunu haber verirdi, fakat öyle bir şey olmadı; çünkü Jack zaten içerideydi."

"Sanırım koridorlarda da hareket sensorları var," dedi Katie.

"Doğru, fakat hareket sensorları devreye girdiğinde güvenlik görevlilerinin yapacağı tek şey kamera görüntülerine bakmaktır. Eğer bir şey görmezlerse veya odanın içindeki sensorlar devreye girmezse muhtemelen sinyale aldırış etmeyeceklerdir. Annesinin Savannah'ı bıraktığı gece Monica ile süitteydiniz. İkiniz odaya girip çıktığınız için güvenlik, hareket sensorlarını tamamen görmezden gelmiştir."

"Tamam o hâlde Savannah'ın annesi antreye nasıl girdi? Asansörü kullanmamış."

"Büyük otellerinizde genellikle iki tane çatı katı süiti bulunuyor. Houston'daki odanın karşısındaki süit düğün gecesi boştu. O yüzden bebeğin annesinin orada olmadığını biliyoruz. Gecenin geç saatlerinde otel koridorlarında yürüyen bebekli bir kadına ait tek bir görüntü bile yok. Ancak, personel alanlarında çok fazla kamera yok. Aklıma ilk gelen şey annenin yangın çıkışlarından birini kullandığıydı. Bir merdiven boşluğu...

Ancak, ana katlardaki merdivenlerin hepsi kilitli. Bir yangın anında merdivenlerden aşağı inebilirsin ama yukarı çıkamazsın. Muhtemelen, yangın alarmı çaldığında kapılardaki kilitleri açan bir mekanizma, elektronik bir zımbırtı vardır."

"O gece alarm çalmadı. Ayrıca, kucağında bir bebekle yirmi kat merdiven çıkmak çok zor olurdu."

"Doğru. Ancak, anne otelde kalıyorsa, diyelim ki senin birkaç kat altındaki odalardan birinde, ve üst katlara erişim sağlayabilirse o kadar da zor olmaz."

Katie mırıldanarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Bu daha önce hiç aklına gelmemişti.

"Aslında merdivenlerden çıktığını düşünmüyorum," dedi Patrick.

"Öyle mi?"

"Hayır. Personel asansörünü kullandı. Senin de biliyor olabileceğin bir numara."

Katie'nin gözleri büyüdü. Evet. Otelde fark edilmeden gezinmeyi biliyordu. Onların içinde büyümüştü. "Personel asansörlerinin nerede olduğunu nasıl bilebilir? Otelin konuk haritasında bu asansörlerin yeri gösterilmez ve bunlara konuk koridorlarından erişilemez."

"Personel güzergâhlarından nasıl haberi olduğu konusunda ancak tahmin yürütebilirim. Tahminime göre biri ona asansörlerden bahsetmiştir. Kim bilir, belki de bir zamanlar otelde çalışıyordu. Bunu bir süre düşündüm. Savannah'ın annesinin senin kim olduğunu bilen biri, mesela bir kat görevlisi, olabileceğini ve bebeği büyütmen için sana bırakmak isteyeceğini düşündüm."

Bu senaryoyu Katie de düşünmüştü. "Ama mektup... Demek istediğim, personelden biri benim hakkımdaki o ayrıntıları bilemezdi."

"Katılıyorum."

"Yani anne personelden birinin arkadaşı mıymış? Otelde çalışan birinden binanın planını mı öğrenmiş?"

Patrick başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Bak, şöyle yapmış. Otelde bir oda ayırtmış ve bir gün erken gelmiş. Geldiğini veya otelden ayrıldığını görmedin, çünkü bunu senin kamera kayıtlarına baktığın gün yapmadı. Houston Morrison'da beş yüz otuz üç oda var. Çocuksuz kayıt yaptıran bekâr bir kadın aramayacağını biliyordu."

"Bir konuk olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bebeği bırakıp kaçtığını düşündüm."

"Anlaşılan bebeği daha sonra getirdi. Oda servisi yapan personelin üniformalarından birini bir şekilde ele geçirdi. Aslında hiç zor değil. Çamaşırhane servisinin otele her gün girip çıktığı görülüyor. Üniformalardan birini otelde personel odasını bularak veya kamyoneti çamaşırların yıkandığı yere kadar takip ederek ele geçirmiş olabilir. Her hâlükârda bir üniforma bulmayı başarıyor. Bu da bana kızımız hakkında birkaç şey anlatıyor. Zeki biri ve kimliğini gizli tutmaya kararlı."

"Kesinlikle."

"Daha sonra, bir konuk olarak oda servisine sipariş verir. Bir tepsi gelir ve garson servis arabasını daha sonra alınmak üzere odada bırakır. Oda servisinden dağınıklığı toplamalarını istemek veya arabayı koridora bırakmak yerine yemekleri tabaklarında tutup bekler. Odana döndüğünden emin olana kadar bekler. Daha sonra üniformayı giyer, Savannah'ı servis arabasının alt kısmına koyar, masa örtüsü bebeği saklamaktadır ve arabayı koridorda ilerletip servis kapısına götürür. Süitine bir servis asansörüyle çıkar ve çatı katı koridorunun kapısının dışında bekler. Monica ile eve geldiğinizi duyar, kamera açısından saklanarak kapını çalar ve Savannah'ı bırakır."

Katie Patrick'in söylediği her şeyi gözünde canlandırıyor ve kadının güzergâhını kafasında kolayca çiziyordu. "Demek Monica ile kapımda durduğumuzda servis kapısının arkasında saklanıyordu."

"Evet."

"Elimizde görüntüsü var mı?"

Patrick koltuktan kalkıp kanepede Katie'nin yanına otura-rak tabletini açtı. "Var. Bir karede, peruk taktığı belli oluyor. Başka bir karede ise peruğu yok."

Katie ellerini kucağında birleştirip yumruklarını sıktı. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordu. "Onu tanıyor muyum?"

"Bunu sen söyleyeceksin."

Patrick görüntüyü oynattı. "Bu bölümü saatlerce izledim, odalara girip çıkan servis arabalarının koridor görüntülerini. Otele kayıt olup da resmi bir toplantının bir parçası olmayan fazla bekâr kadın yok. Tüm bunlar olduğunda ise herhangi bir etkinlik yokmuş. Sadece birkaç kata odaklandım. İşte içeriye götürülen servis arabası." Katie konuk servisinin bir odaya gelmesini ve içeri girmesini izledi. Kapıyı açan kişi görünmü-yordu.

Görüntü kesildi ve tekrar başladı. "Bu da gece yarısından sonrası."

Hakikaten, koyu renk saçlı bir kadın servis arabasını ite-rek odadan çıkıyordu. Kadının kafası eğikti, fakat bu, Katie'yi gözlerini kısıp kadının yüzünü görmeye çalışmaktan alıkoya-madı. Kadın yeni anne olmuş birine göre oldukça inceydi. Yak-laşık olarak Katie'nin boyundaydı. Videodaki kadın gerginmiş gibi etrafına bakınıp duruyordu.

Patrick Katie'nin düşüncelerini dile getirdi. "Gergin."

"Evet, anlayabiliyorum."

Kadın, servis arabasını kilitsiz bir servis kapısına doğru itti. Çatı katı hariç diğer katlar kilitli değildi. Eğer bir diplomat ziyaret ederse veya güvenliğin arttırılması gerekirse diğer katlar da kilitlenebiliyordu, fakat Houston'da Savannah'ın bırakıldığı sırada böyle bir ihtiyaç söz konusu değildi.

Kadın, servis kapısında duraksayıp başını kaldırdı.

Patrick görüntüyü dondurdu. Resmi büyüttü ve görüntü kalitesi bozulmaya başladı, fakat kadının yüzü seçilebiliyordu.

Katie zorlukla yutkundu, elleri karıncalanmaya başlamıştı.

Olamaz.

"Onu tanıyor musun?"

Katie dudağını ısırdı. "Başka bir resim görmeliyim. Saçı doğru değil."

"Söylediğim gibi. Peruk."

Patrick görüntüleri ileri sardı. Kadın tekrar göründüğünde yüzüne dikkat etmiyordu. Peruğu çıkarmıştı, odasına dönerken karnını tutarak koşuyordu.

Patrick filmi tekrar durdurup görüntüyü büyüttü.

Gözyaşları yüzünden sel olup akan kişi Katie'nin asla tanışmadığı ama hakkında çok şey bildiği bir kadındı.

"Bu Maggie. Dean'in eski nişanlısı."

Katie'nin bütün bedeni titremeye başladı.

Patrick tableti kapatıp sehpaya bıraktı. "Dean erkek arkadaşın mı?"

Katie konuşmadan başıyla onayladı. "Kısa süre önce yanına taşındım."

"Maggie'nin hamile olduğunu biliyor muydu?"

Katie birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Beyni durmuştu. "Hayır."Dean Maggie'nin çocuğunu onsuz doğurmasına asla izin vermezdi.

Katie ayağa kalktı, bedeninde biriken enerjiyi atmak için odada dolanmaya başladı.

Savannah Dean'in kızıydı. Öz kızıydı.

Katie'den çok ona aitti.

Kendini Patrick'e, "Dean ile yaklaşık bir yıl önce çıkıyorduk," diye açıklama yaparken buldu. "Birlikte olduğumuz zamanlarda süitime gizlice gelirdi. Maggie'ye bundan bahsetmiş olmalı."

"Gerçekten de Maggie oteldeki rutini biliyor gibi görünüyor. Ama Dean ona bir harita çizmedikçe bunu kendi başına bulmuş olmalı."

Katie, Savannah ile birlikte kapıya bırakılan notu düşündü. "Artık anlamlı geliyor. Dean çocuk sahibi olamayacağımı biliyordu." Dean'in nişanlısına ondan bahsetmiş olduğunu düşünmek Katie'nin canını yakmıştı. Dean'e kızmak istiyordu ama hissettiği tek duygu şaşkınlıktı.

"Savannah'tan neden vazgeçtiğini hâlâ anlamıyorum. Maggie düğünlerini iptal etti ve sebebine dair Dean'e makul bir açıklama yapmadı."

"Hamileydi. Belki de dengesizleşmişti. Kadınlar hamile kaldıklarında duygusallaşır," dedi Patrick.

"Belki."

"Veya ayrılmalarının Dean'den çok seninle ilgisi olabilir. Her hâlükârda annenin kim olduğunu biliyoruz...tarih cetveline bakarsak da babanın kim olduğunu biliyoruz. Maggie'nin Los Angeles'ın hemen kuzeyinde teyzesiyle birlikte yaşadığını öğrendim."

"Ne kadar uzakta?" diye sordu Katie.

"Bir buçuk saat. En fazla iki."

Daha dün, hayatındaki her şey rayına oturmuş gibi hissediyordu. Dean onları evine almıştı ve Katie hayatı boyunca hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti.

Çocukken yaşadığı, babasına ait olan evden sonra, Dean'in evi onun yuvası olmuştu. Monica'nın dairesinden daha fazla... Houston'daki otelde ona ait olduğunu söylediği süitten daha fazla. Patrick'in verdiği bilgi dünyasını alt üst etmişti. Hayatında koca bir delik açılmış gibiydi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Patrick'ten ziyade kendine.

Patrick kanepeden kalkıp elini teskin edici bir tavırla Katie'nin omzuna koydu. "Dean seni seviyor mu?"

Katie gözlerini kırpıştırarak Patrick'e döndü. "Be-ben... Biz ayrılığımızdan sonra daha yeni birleştik."

"Sen akıllı bir kadınsın, Katelyn. Müşterilerimin çoğundan daha akıllısın. Maggie Dean'i geri almak için çocuğunu bir araç olsun diye sana verir miydi?"

"Dean'i terk etti," dedi Katie. "Bilinen bir gerçek."

"Emin misin?"

"Evet. Ağabeyim Dean'in en iyi arkadaşıdır. Jack ile Dean'in Maggie'nin ayrılışı ile ilgili anlattıkları tamamen aynı."

Katie Patrick'in rahatlatıcı bir tavırla sırtını okşadığını fark etmemişti bile. "Maggie sana gelecek mi diye bekleyebilirsin."

"Şimdiye dek yapmaz mıydı?"

Katie ona baktığında Patrick Katie'nin gözlerine bakmadı. "Savannah'ı senin yanında bırakmasının alçakça bir sebebi varsa ve çocuğunu bıraktığı için her türlü adli kovuşturma ihtimalinden kaçınmak istediyse seninle kısa süre içinde irtibata geçecektir."

"Nasıl bilebilirsin?"

"Teksas yasaları California'dan farklıdır. Eyalet bunu bir terk ediş olarak nitelendirmeden önce bir anne çocuğunu altı aya kadar *sorumlu bir yetişkinin* himayesine bırakabilir."

"İkimiz de California'dayız."

Patrick başını yana çevirdi. "Fark etmez. Savannah'ı Teksas'ta bıraktı. Yasal vasilik evrakları, doğum sertifikası burada, California'da hazırlanmış. Maggie bu zorlu işin her safhasında çok dikkatli davranmış. Tutmaya gücünün yetebileceği avukatların sayesinde Savannah'ı geri isterse alması çok zor olurdu. Altı ayın sonunda ise neredeyse imkânsızdır. Eğer Savannah'ı burada, California'da bıraksaydı tutunabileceği daha da az yasal dayanak olurdu."

Katie gözlerini kırparak yaşların akmasına engel oldu. "Savannah neredeyse üç aylık oldu."

Patrick sevecen bir tebessümle karşılık verdi. "Yardımı dokunur mu bilmiyorum ama geri geleceğini sanmıyorum. Bu çocuğu almanı istemiş. Bence onunla yüzleşip yüzleşmemek sana kalmış."

"Ya yüzleşmezsem?"

Patrick omuz silkti. "Altı ayın sonunda rahatlayabilirsin. Ondan sonra vesayet için peşine düşse bile baro sınavını hakkıyla geçen her avukat sana velayeti kazandırabilir."

Katie ellerini yüzünde gezdirip Patrick'e arkasını döndü. "Bunların hiçbiri 'neden' sorusunun cevabını vermiyor."

"Doğru. Benden bir kimlik istedin. Başladığımızda sana, olayın kim tarafından ve nasıl planlandığını bulacağımı söylemiştim, fakat bu kadının kafasının içine giremem ve çocuğunu sana neden bıraktığını bilmiyorum. Anneliğe hazır olmadığını düşünmüş olabilir. Belki de onu sevmeyen bir adamın çocuğunu yetiştiremeyecektir. Kadınlar böyledir. Bu cevapları öğrenmek için kendisine sormalısın."

Katie bunu düşününce ürperdi.

Dean'in nişanlı olduğu, ona çocuklar verebilecek, hatta bir çocuk vermiş, olan kadınla nasıl konuşabilirdi?

Katie Dean'in nişanlandığını duyduğunda kalbinin ve ruhunun bir parçası paramparça olmuştu.

Katie içinde bir hayatın, bir ruhun oluştuğunu bildiği o ilk günleri, o sayılı günleri hatırladı. Dean'le ikisinin yarattığı bir hayat. Sonra da o korkunç gece gelmişti.

İlk önce birkaç leke vardı. Katie hemen internette belirtilerine baktı ve çoğu kadında ilk üç aylık dönemde hafif lekelenmelerin olduğunu gördü.

Ancak, lekelenmeyle kalmamıştı.

Bir saat içinde bir sorun olduğunu anlamıştı.

Çılgına dönmüş bir hâlde Dean'i aramış ve onunla hastanede buluşmasını söylemişti.

Doktor çocuğunu kaybettiğini söylerken Dean ona sarılmıştı. Katie'nin içinden bir şeyler kopmuştu ve o bunu biliyordu. Bir hafta sonra her zaman gittiği doktor, Dean'le ikisinin yanına oturdu ve Katie'nin dokuz ay boyunca bir çocuğu rahminde taşıyamayacağını söyledi. Elverişsiz rahmi herhangi bir gebeliği reddedecekti. Doktora göre şu andaki durum şaşırtıcı değildi.

Katie o noktada dinlemeyi bırakmıştı.

Çocuksuz bir hayat sürdürecekti.

Sevdiği adam... Hayatı boyunca ona kimsenin bakmadığı kadar sevgiyle bakan adam çocuk istiyordu. O hayatı istiyordu.

Katie inanılmaz derecede acı çekse de yapması gerekeni yapmıştı.

Yalanlar uydurup Dean'i itmişti.

Doğrudan Maggie'nin kollarına.

Şimdiyse Katie ikisinin çocuğunu büyütüyordu.

Dean'le yüz yüze gelip de ona gerçeği nasıl söylemezdi?

Dean'in çocuğu kendi çatısının altındaydı, Katie ise bir sahtekârdı. Savannah olmadan... Dean olmadan geçireceği bir hayat düşüncesi midesini bulandırıyordu.

"Tavsiyemi ister misin?" diye sordu Patrick.

"Tanrım, lütfen." Katie hangi yolu izlemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Bekle. Mantıksız kararlar nadiren doğru kararlardır. Herhangi bir şey yapmadan önce öğrendiklerini sindirmek için birkaç gün bekle."

Katie dedektife döndü. "Dean'le birlikte yaşıyorum. Onu görmekten kaçınma şansım yok."

Patrick gözlerini yuvarladı. "Sen bir kadınsın. Ne yapacağına karar verirken kadınsı bir mazeret uydur ve mesafeni koru."

23. Bölüm

Birlikte yaşadıkları bir haftanın ardından, Dean Katie'ye kendini hiç olmadığı kadar yakın hissediyordu. Fiziksel ilişkileri standartların çok üstündeydi ve inanılmazdı. Katie'nin işten erken çıktığı güne kadar, hemen hemen her şey hakkında konuşuyorlardı.

Katie o gün geri döndüğünde kendini iyi hissetmediğini iddia etmişti.

İddia etmişti. Dean onun hasta olduğunu düşünmüyordu. Katie'nin yüzündeki ışıltının bir kısmı yok olmuştu ve Dean ondan kaynaklandığını düşünmeden edememişti.

Birlikte kanepede oturup anlamsız bir televizyon şovu izlerken Dean Katie'nin ayaklarını kucağına kaldırıp tabanlarına başparmaklarıyla yavaşça daireler çizmeye başladı. Katie'nin yüzünde Dean'in sezdiği gerginlik işaretlerinin bir kısmı silindi.

"Tanrım, bu çok iyi geldi," dedi Katie.

"Rahatlatıcı mı?"

Katie hafifçe gülümsedi ve mırıldanarak teşekkür etti.

Dean Katie'nin vücudu sakinleşip kendini koltuğa bırakana kadar bekledikten sonra, "Neler oluyor, Katie?" diye sordu.

Katie'nin gözleri aniden açıldı. "Neler oluyor derken?"

"Evet. Son birkaç gündür dalgınsın. Streslisin."

Katie'nin boğazı hareket etti ve gözlerini kırptı. "Streslıyim," dedi. "Patrick'in ne bulacağı konusunda endişeliyim. Anneyi hiç bulamayacağından endişe duyuyorum."

"Öylece yok olmuş olamaz."

"Asla bilemezsin. Akşam haberleri bir anda kayıplara karışan insanlardan bahsedip duruyor."

Dean bu annenin ülkeyi terk ettiğini sanmıyordu. Birkaç metre ötede mekanik bir salıncak Savannah'ı salladığı sırada tıkırtı çıkarıyordu. Bebeğin minik gözleri açık kalma mücadelesini kaybetmek üzereydi. "Patrick onu bulacak." Dean konuşurken bir taraftan da Katie'nin ayak çukurunu okşuyordu.

"Eğer bulursa ve ben kadını tanıyorsam? O zaman ne olacak? Ona gitmeli miyim?"

Dean bunu düşünmemişti. "Kim olduğunu öğrenmeden hiçbir şey yapamazsın. Kim olduğunu bulduğumuzda ne yapacağımıza bir çift olarak karar veririz."

Katie'nin gözleri aniden doldu ve Dean'in içi parçalandı.

"Ah, bebeğim. Üzülme." Katie'yi kucağına çekti ve ona sarıldı. Dean'in bunu yapması Katie'nin gözyaşlarının akmasını hızlandırdı ve boğazından bir inilti kaçtı. "Ben yanındayım."

Katie başını Dean'in göğsüne gömerek tişörtüne tutundu. "Patrick bana herhangi bir şey söyleyebilir, Dean. Anne tanıdığım biri olabilir. Ya Savannah Jack'in kızıysa veya Jack'in tanıdığı birininse?"

Dean Katie'nin saçını okşadı. "Jack ve Jessie tanıştıklarından beri başkalarıyla olmadılar. Ayrıca Jack'in onunla tanışmadan önce bir süredir biriyle görüştüğünü sanmıyorum."

Katie geri çekilerek Dean'in gözlerine sorgular gibi baktı. "Ama öyle bir şey çıkabilir. O zaman ne olacak? Lanet olsun. Keşke Patrick'i hiç tutmasaydım."

Dean başparmağıyla Katie'nin gözündeki bir damla yaşı sildi. "Bunun seni yiyip bitirmesine izin veriyorsun, Katie. Annenin kim olduğunu bulacağız ve yolumuza devam edeceğiz." Katie bir soru daha sormaya kalkıştığında Dean parmağını Katie'nin dudaklarına götürdü. "Annenin kim olduğunu bulamazsak yine de yolumuza devam edeceğiz."

Katie'nin burnunun ucunu öptü.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim." dedi Katie. "Bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

"Yalnız değilsin. Aklındaki bu muydu?"

Katie başını çevirdi. "Evet. Böylesine içime kapanık olduğum için üzgünüm."

Dean gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdı. "Korkunç bir insan gibi görüneceğimi biliyorum, fakat tüm bunların benimle değil de bebek olayıyla ilgili olmasına memnun oldum. Bana buraya taşındığına pişman olduğunu düşündürttün."

Katie'nin gözleri büyüdü. "Ne? Hayır! Savannah'ın kapımda belirdiğinden beri başıma gelen en iyi şey ilişkimiz."

Dean tuzlu gözyaşlarını öperek sildi, Katie ise ona bitkin hâlde gülümseyip yeniden kucağına uzandı.

Savannah rüyalar ülkesine teslim olmuştu ve Katie'nin gevşemesine bakılırsa o da uykuya uzak değildi.

Dean televizyon izlemeye ve Katie'nin söylediklerini düşünmemeye çalıştı, fakat Katie'nin endişesi ona geçmişti.

Ya Savannah onlardan biriyle, Dean'le bağlantılıysa?

Ya babası ortaya çıkıp onu isterse?

Ya birileri iğrenç bir oyun oynuyorsa?

Sevdiği kadına ve hayatlarına giren çocuğa acımasızca bir şey yapmaya kalkanın elinden çekeceği vardı.

Dean kendini son derece soğukkanlı biri olarak görürdü, fakat bu, sevdiklerini azimle savunmayacağı anlamına gelmiyordu.

Katie ucuz atlatmıştı. Olabildiğince dürüst kalmaya çalışarak endişelerini Dean'le paylaşmıştı. Yalan söylemesi onu yiyip bitiriyordu. Kendi kendine sadece gerçeklerin hepsini aktarmadığını söyleyip durdu.

Sırf Maggie Savannah'ın annesi veya görüntülerde suç mahâllinden kaçan kadın diye, Dean Savannah'ın babası olacak diye bir şart yoktu. Aslında Maggie kaçamak bir ilişki yaşamış olabilirdi ve belki de nişanı bu yüzden bozmuştu.

Katie ikinci tahmininden şüpheliydi.

Katie Maggie'nin Savannah ile birlikte bıraktığı mektubun bir kopyasını da alarak "uzun bir öğle yemeği" ve daha da uzun bir sohbet için Monica ile buluştu.

Dış verandada bir masa seçtiler ve fark edilmemek için sıcak havaya katlanmak zorunda kaldılar.

Oturduklarında ve yemek siparişi verene kadar havadan sudan konuşmaya devam ederken Katie'nin elleri titriyordu.

"Buraya işten bahsetmek için gelmemi istemedin, Katie. Neler oluyor?"

Katie güneş gözlüğünü çıkarınca Monica'nın gözleri büyüdü. "Bir şeyler öğrendin."

Katie zorlukla yutkunarak başını salladı. "Aramızda kalacağına söz ver."

"Elbette-"

"Hayır. *Elbette* olmaz. Bu çok büyük, Monica. Ve sen benim için bir kız kardeşe en yakın kişisin. Annem kim bilir nerede, bu konuda ona zaten güvenemezdim. Söz ver... Serçe parmak sözü, kan sözü... Ya da siz kız kardeşler bir sırrı gerekirse mezara kadar götüreceğinize dair her ne yapıyorsanız ondan."

Monica ellerini tuttu. "Beni endişelendiriyorsun."

"Söz ver!"

"Söz veriyorum. Eğer istediğin buysa sırrını mezara kadar saklarım."

Katie sustu, gözlüğünü tekrar burnunun üstüne taktı. "Savannah'ın annesinin kim olduğunu biliyorum."

"Pekâlâ."

"Babasının kim olduğunu da bildiğimi sanıyorum."

Monica hiç kıpırdamadan oturarak bekliyordu.

"Patrick, Maggie'nin kendine otel çalışanı süsü verdiği, o geceye ait görüntüler bulmuş." Hangi gece olduğunu söylemesine gerek yoktu. İkisi de oradaydı.

Monica gözlerini kıstı, şaşkındı. "Maggie mi? Bu isim neden çok tanıdık geliyor?"

"Dean'in eski sevgilisi."

Monica'nın ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Yani sence Dean..."

Katie başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

Monica duyduklarını anlamaya çalışırken arkasına yaslandı. "Emin misin?"

"Hiçbir konuda kesin emin değilim." Katie çantasından Savannah ile bırakılan orijinal notun kopyasını çıkardı ve notun yıpranmış kenarlarını masanın üstünde düzeltti.

"Buna haftalardır bakıyorum ve artık anlamlı gelmeye başladı."

Boğazını temizledi ve mektuptan bir bölüm okudu. "*Savannah, her ne kadar tek taraflı da olsa, bir sevginin meyvesidir ve ona her şeyi verebilecek bir anneyi hak ediyor.* Dean bana gelip Maggie'yi sevmediğini söylemedi ama eğer onu sevseydi, Maggie'nin onu öylece terk etmesine izin vereceğini sanmıyorum. Jack bana birkaç kez Maggie'nin Dean için doğru kişi olmadığını söylemişti. Belki de Maggie düğünü Dean onu sevemediği için iptal etmiştir."

"Veya Dean eski sevgilisinin, yani senin, hakkında haddinden fazla konuşmuştur."

"Hangi erkek yeni sevgilisine eskisinden bahseder ki?"

Monica başını salladı. "Pekâlâ, ama yine de bir şeyler söylemiş olmalı. Belki de Maggie başka birine söylerken kulak misafiri olmuştur, değil mi?"

"İlişkimizi kimsenin bildiğini sanmıyorum. Jack'in en ufak fikrinin olmadığını biliyorum. Ayrıca arkadaşlarıyla duygusal konuşmalar yapan pek fazla erkek yoktur, buna Dean de dâhil."

"O kadar emin olmazdım," dedi Monica. "Dean kendinden geçtiğinde veya içkiyi fazla kaçırdığında bir şeyler söylemiş olabilir. Asla bilemezsin."

Olabilir.

"Her hâlükârda, eğer Maggie Savannah'ın annesiyse ve Dean de gerçek babasıysa, bu da demek oluyor ki, Maggie Dean'in onu sevdiğine inanmıyormuş."

"İlişkileri hakkında bildiklerinden ve bu mektuptan çıkarılacak en basit sonuç." Monica suyunu yudumlayıp etrafa bakındı.

En yakınlarındaki dolu masa üç masa ötelerindeydi, o yüzden Katie devam etti.

"Hakkında muhtemelen bilmemem gereken şeyler biliyorum. Kendi çocuğuna sahip olmayı ne kadar çok istediğini, bunun ne

kadar imkânsız olduğunu biliyorum," diye okudu yüksek sesle. "Dean ona benden bahsetmiş olmalı. Çocuk sahibi olamayacağımı başka nasıl bilebilir?"

"Paylaşılmayacak kadar şahsi bir konu."

"Hem de çok. Şu anda Dean'in bunu ona söylemiş olmasına ya da neden söylediğine dair kafa patlatamam. Öncelikle bu olayları çözmeliyim, *nedenleriyle* daha sonra ilgilenirim."

"İki insan evlendiğinde her şey hakkında konuşurlar. En azından Jessie'ye göre öyle. Jack'le geçmişteki seks hayatları hakkında konuşmuşlar. Hatta Jessie ağabeyine bir yerlerde bir çocuğunun olma ihtimali olup olmadığını bile sormuş."

"Sence Maggie Dean'den onu hamile bırakmasını istemiş midir? Tanrım, ya bunu planladıysa?" Katie bunu daha önce düşünmemişti.

"Kadınlar erkekleri hamilelikle sürekli tuzağa düşürür, fakat Maggie düğünü iptal etti. Savannah'ın bir tuzak olduğunu sanmıyorum. Kim bilir, belki de yanılıyorumdur ama bence yanlış taşın altına bakıyorsun."

Katie tekrar mektuba baktı. *"Babası onun için hazır değil, fakat içgüdülerimde yanılmıyorsam bir gün hazır olacak. Hazır olduğunda ise ikiniz Savannah'a ihtiyacı olan sevgi dolu yuvayı vereceksiniz."* Katie paragrafı okuduktan sonra durdu.

"Maggie sanki aradan çekilirse ikinizin tekrar birleşeceğinizi biliyormuş gibi konuşmuş."

"Dean hep bir baba olmak istemiştir. Günün birinde tıpkı büyüdüğü ev gibi bir ev dolusu çocuk sahibi olmak istediğini söylerdi. Bu konuları Maggie ile konuşmuş olmalı. Tanrı aşkına, evlenmek üzereydiler. Dean'in çocuk istediğini mutlaka biliyordur." Katie'nin içini öfke kapladı. *Maggie nasıl bu kadar bilgisiz olabilir?*

"Dean onu sevmediyse, Maggie Dean'le bir yalanı yaşamak ya da bu çocuğu dağılmış bir ailede büyütmek zorundaydı. İki seçenek de kolay değil."

Monica haklıydı.

"Bir çocuğu seven iki ebeveyn her zaman bir tanesinden iyidir."

"Ah, saçmalık!" Katie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Babası gayet iyi idare etmişti!

"Gerçekten mi? Hayatının çoğunda annen yoktu. Senin için nasıl bir duygu?"

Katie gergin dudaklarının arasından, "Ben iyiyim," diye tıslad ı.

"Saçma. Babamın bizi terk etmesinden dolayı olduğumdan daha iyi değilsin. Evet, idare ediyoruz, üstesinden geldik. Ama insanın canını hâlâ yakıyor ve bunu sen de biliyorsun. Jessie bile Danny'yi tek başına büyütmekle ilgili takındığı o cesur ifadeye rağmen onu bir babanın sevebileceği gibi sevemez. Jack ikisine de iyi geldi."

Katie, Monica'nın bilgeliğini inkâr etmek istiyordu.

Ama yapamadı.

Monica yemeğinden bir lokma aldı. "Demek Savannah'ın annesi Maggie."

"Öyle görünüyor."

"Dean de babası."

"Öyle görünüyor."

"Şimdi ne olacak? Anladığıma göre Dean'e söylememişsin."

"Nasıl söyleyebilirim? Ya onun hakkında yanılıyorsam... Ya aslında Maggie'yi seviyorsa ve gidip onunla birlikte olmak

isterse? İkisini de kaybedebilirim." Bunu düşününce Katie'nin karnına kramp girdi.

"Dean'in sana öyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Sevdiğim özelliklerinden biri de bağlılık duygusu. Savannah'a tapıyor. Sanki aralarında bir bağlantı hissediyor gibi. Mümkün olabilir mi? İçin için onun kendi kızı olduğunu biliyor olabilir mi?"

Monica gözlerini yuvarladı. "Şimdi de sen saçmalıyorsun. Dean çocukları söylediğin kadar çok seviyorsa Savannah'a bağlanmıştır bile. Daha fazlası olduğunu sanmıyorum."

"İçimi yiyen bu güvensizlik duygusu berbat bir şey, Monica. Bundan hoşlanmıyorum." Aslında nefret ediyordu.

"Güvensizlik mi yoksa gerçeği Dean'den sakladığın için hissettiğin suçluluk mu?"

"Bilmiyorum. Tanrım, bundan nefret ediyorum!"

Monica masanın üzerinden uzanıp Katie'nin elini tuttu. "Nefret ettiğini biliyorum. Sadece bunun gerçekte kiminle ilgili olduğunu hatırla. Tüm bunların içinde suçu olmayan tek kişi Savannah. Gerçeği Dean'den sonsuza kadar saklayamazsın."

"İstemem zaten."

"İstemeyeceğini biliyorum. Dean'in tepki vereceğini *düşünsen de* tepki verene kadar asla bilemezsin. Bunu ondan ne kadar uzun süre saklarsan ikiniz için de o kadar zor olacaktır. Güven her ilişkide önemlidir."

Katie verandanın ilerisinde yoldan geçen arabalara baktı. Herkes gününe stressiz, endişesiz devam ediyordu. "Dean'i seviyorum, Monica. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum."

Onu yeniden kaybedemezdi.

"Katie nerede?" Jack'in sesi Dean'in telefonunda çınlıyordu ve otopark alanının temel kalıplarına beton döken çimento kamyonunun sesini bastırıyordu.

"Ne?" Dean diğer kulağını tıkayarak Jack'in neden bağırdığını anlamak için gürültüden uzaklaştı.

"Ben... ve... bulamıyorum..." Ses gelip gidiyordu.

"Bekle, Jack. Gürültüden seni duyamıyorum." Dean ağır iş makinalarından uzaklaşıp tekrar denedi. "Tamam, Katelyn'e ne olmuş?"

"Nerede o? Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Otelde değil. Monica'nın evinde değil. Ofisi aradım ama orada da değil. Lanet olsun, Dean, senden ona göz kulak olmanı istemiştim."

Eyvah. Dean bunun geleceğini biliyordu. "O iyi."

"Onu bulamıyorum. Babam deliye döndü. Gaylord aksilikle karşılaştığında sonu hiç iyi olmaz."

"O iyi, Jack. Bu konuda bana güvenmelisin. Cep telefonunu denedin mi?"

"Cevap vermiyor. Onunla konuşmalıyım. Nerede olduğunu biliyor musun?" Jack'in sesi biraz yumuşamıştı, fakat Dean'e göre hâlâ bozuktu.

Dean yalanlar silsilesinin en başından başlamak üzere olduğunu hissetti. Bunu daha önce yapmıştı ve tekrar yapmaya kesinlikle niyeti yoktu. "Muhtemelen evdedir." *Katie beni öldürecek.*

"Beni dinlemiyor musun? Otelde değil. Aradım ve otele hafta boyunca sadece bir kez geldiğini söylediler."

Dean yürümeye başladı. "Otelde olduğunu söylemedim. Evde dedim. Benim evimde."

"Ne? Senin evinde mi?"

"Evet, Jack. Geçen hafta yanıma taşındı. Taşınma olayını duyurmadan önce ilişkimizin nasıl yürüyeceğini görmek iste-

dik." Tamam, yalandı. Beklenmedik misafirlerden kaçınmak için söylememişlerdi. Dean'in bekâr evi bir bebeğin ihtiyaç duyabileceği her türlü ıvır zıvırla dolu bir çocuk yuvasına dönüşmüştü.

"Seninle mi yaşıyor? Cidden mi?"

"Evet."

"Lanet olsun. Bu tam bir sürpriz oldu."

"Neden ki? Sana onunla ilgili ciddi düşündüğümü söylemiştim."

"Gizlice evlenirseniz seni mahvederim. Sakın—"

"Evlenmedik." Dean güldü.

"Kahretsin. Bu iyi mi oldu yoksa kötü mü bilmiyorum. Babamın hoşuna gitmeyecek."

"Onun iznini istemedik."

"Bu da onu küplere bindirecek."

"İyi ki Teksas'ta." Dean güldü.

"Evet, bu akşam Katie'yi almak için oraya geliyor. Benden uyarması."

Dean yürümeyi kesti. "Ne? Katie'yi almak için mi?" *Hayır, hayır, hayır, hayır...* Gaylord'un burnunu sokması çok kötü bir fikirdi.

"Katie'yi o yüzden arıyorum, Dean. Bir kaza oldu."

Jack'in sözleri üzerine, Gaylord'un Savannah'ı öğrenmesi konusunda duyduğu endişe hemen yok oldu. "Kaza mı, kim? Jessie iyi mi? Danny?"

"Hepimiz iyiyiz. Annem. Durum iyi görünmüyor, Dean."

Katie'nin annesi ile ilişkisi yok sayılırdı, fakat Dean onun yine de annesini önemsediğini biliyordu. "Annen başarabilecek mi? Ne olmuş?"

"Uzun hikâye. Ve bilmiyoruz. Bu akşam altıda babamla Katie'yi almaya geleceğiz, sonra da Güney Florida'ya uçacağız."

"Florida mı? Annenin İtalya'da olduğunu sanıyordum."

"Hepimiz öyle sanıyorduk. Dinle, kapatmalıyım. Katie'ye onu alacağımızı söyle-"

"Onu havaalanına getireceğim, Jack. Jeti pistte beklet."

Katie'ye gereken son şey, biraz daha dramdı. Gaylord ile Jack'in Savannah'ı keşfetmesi ise her an gerçekleşebilecek bir dram kasırgasıydı.

24. Bölüm

Katie tam da gününün daha duygusal bir hâl alamayacağını düşünürken Dean'in evinin... hayır, onların evinin ön kapısından içeri girdi ve hayat onu başka bir yolculuğa sürükledi.

Dean onu kapıda haberlerle karşıladığında Katie, "Ne kazası?" diye sordu.

"Jack söylemedi. Sana ulaşmaya çalışmış."

Katie ağabeyinin bir sürü cevapsız çağrısı olduğunu fark etmişti fakat mesaj bırakmadığından üstünde durmamıştı. Aklı Savannah'ı Dean'e nasıl söyleyeceğiyle meşguldü. Ağabeyiyle konuşmak öncelik listesinde üst sıralarda yer almıyordu.

"Ciddi görünüyor, Katie. Bayan Hoyt'tan Savannah ile kalmasını istedim, bu sayede ben de seni havaalanına götürebilirim."

"Havaalanı mı? Neden?"

"Jack ile baban seni almaya geliyor."

"Annem ölüyor mu?" Panik duygusu Katie'nin bütün damarlarına yayıldı. Annesini umursamıyordu ama onun ölmesini de istemiyordu.

Dean onu kanepeye götürüp oturttu. "Eğer ölmüyor olsa onlarla gitmende ısrar ederler miydi sence?"

"Aman Tanrım." Şimdi olmaz. "Ölmek için çok genç."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Katie Dean'in elini tuttu. "Evet, ama Savannah ile kalmalısın. Burada onunla kalır mısın?"

"Sormana gerek bile yok. Belki de hep birlikte gitmeliyiz."

Katie başını salladı. "Hayır. Henüz olmaz. Aileme ondan bahsetmek için uygun bir zaman değil."

"Aynı fikirde olmamayı dilerdim, fakat Jack'in ima ettiği kadar kötüyse Savannah'ı oraya götürmek durumu daha da karmaşık hâle getirmekten başka işe yaramaz."

"Ah, Dean, tüm bunlar neden şimdi oluyor?"

Dean ona sarıldı. "Bilmiyorum, hayatım. Her şey yoluna girecek."

Katie annesine karşı öfke dışında bir duygu hissetmeye çalıştı ama yapamadı. "Jack'in düğününe bile gelmedi."

"Biliyorum," dedi Dean.

"Yaralanması neden umurumuzda olsun?"

"Seni daha iyi biri yapan şey bu."

"Ya daha iyi olan kişi olmak istemiyorsam?" Katie bir çocuk gibi göründüğünün farkındaydı, fakat annesi merhametini hak etmiyordu.

"Gitmek istemezsen seni desteklerim. Ölürse sonsuza dek bu kararla yaşamak zorunda kalacaksın, Katie."

Katie çığlık atmak istiyordu. "Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık."

"Hadi gel. Toparlanmana yardım edeyim." Dean Katie'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bugün İtalya'ya uçacağım aklıma gelmezdi."

Dean kolunu Katie'nin omzuna dayadı. "İtalya değil zaten. Annen Florida'da."

"Ne?"

"Jack öyle söyledi."

"İtalya'ya ne olmuş?"

"Hiçbir fikrim yok."

Annesinden her yıl gelen Noel kartı İtalya'dan postalanıyordu. Belki de annesi burada birini ziyaret ediyordu.

Katie yatak odasında birkaç pantolon ile bluz çıkardı. Ne kadar kalacağına dair en ufak fikri yoktu. Savannah'ı birkaç saatten fazla bırakma düşüncesi korkunç geliyordu ama bundan kaçma şansı yoktu. *En azından İtalya'ya gitmiyordu.* Lanet olsun! Katie annesinin yanında olabilmek için çocuğunu bırakacaktı. Hem de onun yanında olma zahmetine giremeyen bir anne için.

Annesi asla yanında olmamıştı.

Katie acı hissetmek istiyordu, oysa duygularına acı yerine öfke hâkimdi.

Dean yatağın üstüne bir valiz koyarak Katie'nin kıyafetlerini yerleştirmesine yardım etti. Katie'nin ayakkabılarını valize tıkarken, "Ailen buraya gelmeden önce bilmek isteyebileceğin bir şey daha var," dedi.

Siyah bir elbise de koysam mı? Ne olur ne olmaz diye? Katie gerek kalmamasını gerçekten umarak askıdan siyah bir elbise aldı.

"Neymiş o?"

"Jack'e burada yaşadığını söyledim."

Katie aniden Dean'e döndü.

"Başka şansım yoktu, Katie. Oteli aramış, Monica'nın evini..."

Katie Dean'in yüzündeki üzüntü yüzünden çok fazla kızamadı. "Ben yetişkin bir kadınım. Bir erkeğin yanına taşınmak için ağabeyimin iznine ihtiyacım yok."

Dean yatağın etrafından dolanarak onu öptü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca, saklanacak bir sır daha azalmış oldu."

"Doğru."

Uçak kalkıştan önce pistte beklerken sessizce oturdular.

Katie hepsinin biraz şaşkın olduğunu sanıyordu. Dean onu kollarına alıp öperek vedalaşmadan önce babasının da ağabeyinin de elini sıkmıştı. Katie'nin ailesi şaşkınlıktan donakalmıştı.

Dean Katie'nin kulağına, "Beni ara, hemen gelirim... Yani geliriz," diye fısıldadı.

Katie, Dean'in ne demek istediğini anlamıştı, onu tekrar öptü ve uçağa doğru yürüdü.

Jack Katie'nin arkasından Dean'e, "Döndüğümüzde sanırım tüm bu olan biteni konuşmamız gerekecek," dedi.

Katie omzunun üzerinden, "Sanırım bazı şeylerin seni ilgilendirmediğini anlamalısın ve karışmamalısın," diye seslendi.

Seyir irtifasına ulaştıklarında Gaylord emniyet kemerini çıkardı ve kendine iki parmak sek viski doldurdu.

Katie'nin babası her konuda söyleyecek bir sözü olan büyük bir adamdı. Sessiz kalması Katie'yi her zaman korkuturdu. Şu ana dek babası ona sadece merhaba demişti ve uçağa yürümüştü.

"Şunlardan birini alayım," dedi Jack.

"Lütfen şarabımız olduğunu söyleyin," diye araya girdi Katie. Görünüşe göre hiçbiri bu işi içkiden biraz cesaret almadan yapmak istemiyordu.

Babası bardağını kaldırdı ve içkisini tek yudumda bitirdi, sonra da bardağını tekrar doldurdu. Jack için de bir tane hazırlayıp ağzına kadar dolu kokteyl barından Katie için bir şişe şarap açtı.

"Teşekkürler, babacığım."

Gaylord zoraki gülümseyerek deri kanepede Katie'nin yanına oturdu. "Seni mutlu ediyor mu?" diye sordu durup dururken.

Babasının Dean'i sorduğunu anlaması Katie'nin bir dakikasını aldı. "Ediyor." *Basit tut. Fazla ayrıntıya girme.*

Gaylord ikinci içkisini yudumladı. "Güzel."

Jack takdir etmekte o kadar hızlı davranmadı. "Gerçekten mi, baba? Bu kadar mı? Onunla tanışmadan önce Jessie hakkında beni bir saat sıkıştırmıştın."

"Jessie'yi tanımıyordum. Dean'i tanıyorum. İyi bir adam. Çalışkan. Kardeşinin çıktığı adamların bazılarından kat kat daha iyi."

"Sanırım üstüme alınmalıyım," diye takıldı Katie.

"Alınmalısın," dedi Gaylord.

Katie güldü. Üçünün uçakta bir arada bulunmasının hüzünlü sebebine rağmen kendini gülümserken buldu. "Ah, babacığım, o kadar da kötü değildim."

Babası ve Jack aynı anda, "Hayır, öyleydin!" diye karşılık verdi.

Artık üçü de gülüyordu.

"Dean düzgün giyinmeni bile sağlamış. Umarım daracık kotlarını ve var mı yok mu belli olmayan o kısacık eteklerini yakmıştır."

Katie onları oteldeki dolabında bırakmıştı. Yine de topuklu ayakkabılarını hâlâ seviyordu.

"Seninle izdivaç edecek mi?" diye sordu babası.

"Kimse artık öyle demiyor baba."

"Ben diyorum."

Katie gülümsedi. Dean'le ilişkisinin sonu ne olacak emin değildi. "Eğer kararımız o yönde olursa öğrenecek insanlar listesinin başında olacaksın."

"O hâlde sanırım isteyebileceğim tek şey bu."

Katie eğilerek babasını yanağından öptü. "Bana güvendiğin için sağ ol."

"Ah, tatlım, sana her zaman güvendim. Ben erkeklere güvenmiyordum."

Katie şarabını yudumladı ve hayatına soktuğu güvenilmez adamların bazılarını düşündü. "Gerçekten kötüydüm, değil mi?"

"Evet!"

"Evet."

Tekrar gülüştüler. Katie arkasına yaslanıp Savannah'ın onunla aynı hataları yapmasına izin verdiğini hayal bile edemiyordu. Babası bunu nasıl yapmıştı? Onca parası, gücü varken... Buna nasıl katlanmıştı? Belki de yakında ona bu özel soruları sorabilirdi.

Katie hepsinin kaçındığı konuyu açarak, "Demek... Annette Florida'da," dedi sonunda.

"Biraz saygı göster, kızım. O hâlâ senin annen."

"Annem olmayı sayamayacağım kadar çok yıl önce bıraktı."

Gaylord onu bakışıyla azarladı.

"Tamam, öyle olsun. Demek *annem* Florida'da."

Yüz ifadesi yumuşayan Gaylord omuz silkti. "Bana öyle olduğu söylendi."

"Ne olmuş?"

"Araba kazası. Arabayı o kullanıyormuş ve geç bir saatmiş. Ayrıntıları sormadım." Gaylord kısa cümleler kuruyordu ve gözlerini bardağının içine dikmişti.

"Kime sordun? Hâlâ şu Pierre denen adamla mı birlikte?"

Babası ve Jack bakıştı.

"Ne?"

"Hayır. Anlaşılan Pierre uzun zaman önce ölmüş," dedi Jack.

"Onunla yaşıyordu. İtalya'daydı, değil mi?"

"Bir süredir değil."

Pekâlâ, Katie'nin zihni allak bullak olmuştu. "İtalya'dan Noel kartları alıyoruz. Sanırım birkaç yıl da Fransa'dan gelmişti. Sürekli Pierre'den bahsederdi."

Jack omuz silkti.

Babası alışılmadık derecede sessizdi.

"Benim bilmediğim bir şey biliyorsunuz."

Jack babasına baktı.

"Ne?"

Gaylord Katie'ye dönerek iç çekti. "Pierre onun kedisiydi."

Babası farklı bir dil konuşuyor olsaydı bile Katie onu şu andakinden daha iyi anlardı. "Onun nesi?"

"Kedisi," diye tekrarladı Jack. "Annem yıllardır Florida'da yaşıyor. Pierre adında bir adam asla olmadı. Olduysa da annem onu kovup kediyi tutmuş."

"Ama kartlar..."

"Yurtdışından geliyordu, biliyorum. Bana da geliyordu, Katie. Bir yalandı. Hepsi. Annette hayatımızda olmadığı zamanın çoğu kısmında Florida'daymış."

"Orada ne yapıyormuş?" Katie'nin damarlarını öfke sarmıştı.

Jack sırtını kamburlaştırdı. "Yaşıyordur, güneşleniyordur ya da Karayip Adaları'nı geziyordur. Nereden bilebilirim?"

Katie babasının bardağındaki buzu incelediğini fark etti. "Baba?"

Gaylord ayağa kalkıp bardağını üçüncü kez doldurdu. "O," boğazını temizledi. "İtalya'da gerçekten yaşadı. Fransa'ya gitti. Çekleri bir süre Milano'ya gönderdim."

"Çek mi gönderdin?"

"Tekrar evlenmedi, Katie. Nafakaya itiraz etmedim."

"Bunca zamandır senin paranla mı geçiniyor?"

Gaylord bardağını eğdi, içkisinin ağzındaki yoğun tadıyla konuştu. "Altı üstü para."

"Hak etmediği para." *Buna nasıl cüret eder!*

"Birleşik Devletlere yıllar önce döndü. Siz çocuklara gönderdiği kartlar düzmece yalanlardan başka bir şey değildi."

"Neden? Burada veya okyanusun karşısında yaşaması neden umurumuzda olsun ki? İki şekilde de bizim tarafımızdan rahatsız edilmeyecekti."

Babası uçağın kabininde dolanıyordu.

"Onu korumayı bırak, baba." Jack'in sesi yükseldi, babasına karşı sesi nadiren yükselirdi. "Bana ikimizle de bir aradayken konuşacağını söylemiştin. Katie de ben de buradayız, o yüzden anlat."

"Hemen sonrasında Milano'da yaşadı. Boşanma işlemleri tamamlandığında bir yılını Fransa'da geçirdi. Bir dansçıydı."

"Bir ne?" Babası bir şey mi kullanıyordu? "Dansçı mı?"

Gaylord bardağında kıpırdayan buzu izledi. "Dans etmeye bayılırdı. İstediği gibi hareket edemediği için hamile kalmaktan nefret etmişti."

"Nasıl bir anne böyle bir şey düşünür?"

"Anlaşılan bizimki düşünmüş," dedi Jack. "Pekâlâ, demek ki dans etmeye karşılıksız bir tutkuyla bağlıymış. Harika. İtalya'ya taşındı, sonra da Fransa'ya. Peki, sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Boşanma tazminatını bitirip buraya geri döndü. Birkaç yıl içinde."

Katie babasının yüzünden birkaç farklı ifadenin geçişini izledi. Bu duyguların hiçbirini bizzat yaşamak istemiyordu. Gaylord anneleri hakkında asla kötü konuşmazdı. Umursamazlıkla geçen onca zamandan sonra bile onun adına mazeretler sunmak zorunda kalmıştı.

"Yani İtalya'dan gelen mektupları devam ettirdiğinde bize söylemedin. Neden?"

Babası başını salladı. "Bana düşmezdi. Çeklerimi gönderdim ve onunla ilgili sorumluluğu üstümden attım. Eğer biriniz daha fazlasını öğrenmek isteseydiniz gidip onu ziyaret ederdiniz. İkiniz de böyle bir şey istemediniz. Yetişkin olduğunuzda onu arasaydınız eninde sonunda haberim olurdu diye düşündüm. Ya siz söylerdiniz ya da pilotlardan biri."

Katie annesi hakkında herhangi bir bilgi alma arzusunu yıllar önce yitirdiğini söylerken yalnızca kendi adına konuşabilirdi.

"Demek Florida'da," dedi Jack.

"Florida'da ölüyor," diye düzeltti Katie.

"Olabilir." Gaylord boş bardağını tezgâhta bıraktı, pencereye doğru yürüdü. Aşırı hızlı şekilde ufuk çizgisine vuracakmış gibi görünen akşam güneşinden uzaklaşıyorlardı.

"Biz neden gidiyoruz?" Katie tüm bu yolculuğun çok kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Katie Dean'in sözlerini babasının ağzından dinledi. "Çünkü

Annette ölüyorsa onu son bir kez görmelisiniz. Onunla barışmalısınız."

"Affetmemizi hak etmiyor."

"Katie!"

"Hayır, baba. Ebeveyn olmak bir çocuğu dünyaya getirmekten çok daha fazlasıdır. İnsanın tüm zamanını alır...Ağlama, temizlik, gülme... Her şeyi içerir ve annem asla yanımızda olmadı. Farklı bir hayatı seçti. Bir yerde, bir şekilde bize doğruyu söylemeliydi ve bizimle bağlarını koparmalıydı. Ama hayır. Bencildi ve bizi Noel kartı görünümlü yalanlarla dolu bir yularla bağlı tuttu."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı Gaylord. "Onu *hak ettiği* için ziyaret etmenizi istemiyorum." Sesini alçalttı ve Katie babasının gözlerinin duyguyla dolduğunu fark etti. "Gitmenizi istiyorum, bu sayede ölürse veya öldüğünde pişmanlığınız *olmaz*! Hem de hiç. Tek bir anneniz var. Yerine asla başka birini koymadım. Tanrı biliyor ya bunun için artık pişmanım ama yine de o sizin anneniz. Gidip onu görün ve odadan çıkıp uzaklaşmak sizin kararınız olsun. Ama lanet olsun, size veda etme fırsatını *vereceğim*."

Babasının tüm o öfkesinin altında Katie'nin yıllardır fark etmediği büyük bir acı yatıyordu.

Katie Jack'e baktığında kendi ıstırabının yansımasını gördü.

Alt dudağını emerek babasının onu ve Jack'i annesinin sebep olduğu her türlü acıdan korumak için ne kadar çok uğraştığını düşündü.

Kanepeden yavaşça kalktı, şarabını masaya bıraktı ve babasına sarıldı.

Babasının büyük, becerikli elleri Katie'yi sarmalayarak onu kendine çekti. "Seni seviyorum, babacığım."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Katie Florida'ya indiğinde Dean'e bir mesaj geldi.

Başarmış. Yoğun bakım ünitesindeki hemşireler istediğimiz zaman ziyaret edebileceğimizi söyledi.

Dean cevap yazdı: *Önce otele mi gideceksiniz?*

Muhtemelen. Babam şu anda hastaneyle görüşüyor.

Güzel. Onu sakin kafayla görmeniz daha iyi olur. Nasılsın?

Dean cevap beklerken Savannah'ın ağzına bir biberon tıktı.

Ben iyiyim. Sana anlatacağım çok şey var.

İstediğin zaman ara, yazdı Dean. Ayrıca Katie'nin gülümsemeye ihtiyacı olduğunu bildiğinden Savannah'ın mamasını içerken bir fotoğrafını çekip Katie'ye yolladı. *Savannah'ın selamı var.*

Onu benim için kocaman öp. İkinizi de çok özledim.

Dean gülümsedi, eğildi ve ondan istenildiği üzere Savannah'ı öptü. "Bu öpücük annenden."

Öpücük teslim edildi.

Sana anlatacağım çok şey var. Telefonda olmaz.

Dean cevabını tek parmağıyla yazdı: *Bir yere gittiğim yok. Kendine dikkat et!*

Sabah konuşuruz.

Dean telefona bir süre daha baktı, Katie'ye daha fazla destek olabilmeyi diliyordu. Babasının ve Jack'in Katie'nin yanında olduklarını hatırlamaya çalıştı. Katie'yi ailesinden daha iyi tanıdığını düşünmek hoşuna gidiyordu... En azından yetişkin Katie'yi. Katie hayatının çoğu kısmında ona aldırış etme-

miş bir anneyle yüzleşecekti ve bu hiç kolay olmayacaktı.

Dean boş biberonu Savannah'ın ağzından aldı, gaz çıkarması için onu omzuna yatırdığında güzel, ıslak bir kusmukla ödüllendirildi. Kusmuk bezini koymayı unuttuğu için kendi kendine gülerek Savannah'ı kucağına aldı ve bebek uykuya daldı.

"Diğer annen senden vazgeçmiş olabilir," diye fısıldadı, "ama gerçek annen daima yanında olacak."

Katie'nin bütün hayatı annelikle ilgili dramlarla doluydu. Öz annesi ölüyor olabilirdi, alışması gereken yeni doğmuş bir bebek vardı... Savannah'ın biyolojik annesinin kim olduğunu merak ediyordu. Tüm bunların verdiği bir üzüntü vardı.

Dean'in masadaki telefonu titreyerek mesaj geldiğini bildirdi.

Görünen o ki eniştesi Prescottlar'ın hepsine bir grup mesajı göndermişti.

Bir kız.

Syrie ile minik Lily gayet iyi.

Yeğeninin buruşuk suratı ekranda belirince Dean'in tebessümü tüm yüzüne yayıldı.

Lily çok güzeldi. Tıpkı annesine benziyordu.

Dean kucağında uyuyan yumurcağa, sonra tekrar ekrana baktı.

İki kızın da burnu aynıydı.

25. Bölüm

Dean'in zihninde işe gitmesini engelleyecek kadar çok endişe dolanıyordu.

Katie sabah beşi biraz geçe aramıştı ve onu uyandırmıştı. Hep birlikte hastaneye gidiyorlardı. Katie fırsat bulduğunda arayacağına söz verdi.

Konuşmaları kısa sürdü. Dean, Katie gittiğinden beri Savannah ile geçirdikleri her anı anlattı. Katie'nin onu şimdiden özlediğini anlayabiliyordu.

Dean sabahını babacılık oynayarak geçirdi ve kız kardeşinin durumunu öğrenmek için annesini aradı. Geceden beri resimler arasında o kadar çok geçiş yapmıştı ki telefonunun dokunmatik işlevi bozulabilirdi.

Ama hayır, resimler gelmeye devam ediyordu.

Haftalar önce kendine sormaya başladığı sorular da iki katına çıkmıştı.

Muhtemelen sadece bir kuruntuydu, fakat öğrenmeliydi.

Dean doktora gitmekten hoşlanmazdı, fakat doktorunu aradı ve o gün için randevu istedi. İnternette birkaç tıklama Savannah'ın babası olup olmadığının bir gün içinde onaylanabileceğini anlamasına yetecek kadar bilgi edinmesini sağladı.

Dean doktorun ofisinde danışma alanında oturuyordu, Savannah ise bebek koltuğunda ayaklarını savuruyordu. Etrafındaki insanlar onlara hayranlıkla bakıyordu.

"Ah, ne kadar da tatlı."

"Kızınız çok güzel. İddiaya varım, annesi de öyledir."

Dean iltifatları kabul etti, soğuk algınlığı geçirdiği belli olanlardan ise uzak durdu.

Bir hemşire onu çağırdı ve bir odaya götürdü. Elinde Dean'in dosyasını tutarak gelme sebebini sordu.

"Özel bir durum. Doktorla aramda kalmasını istiyorum."

"Burada yapılan her şey gizli kalır, Bay Prescott. Yine de Dr. Ellis'i göndereceğim ve talimatlarını bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Dean muayene masasına oturmayıp koltuğa geçti.

Savannah yarım saat bebek koltuğunda kaldıktan sonra mızmızlanmaya başlamıştı. Aç değildi, fakat muhtemelen kısıtlı bir alana kapatılmak da hoş değildi.

"Merhaba, Dean."

"Doktor."

Dr. Ellis kapıyı arkasından kapattı ve onlara baktı. "Kim varmış burada?"

"Savannah."

"Çok şirin."

"Ah, teşekkür ederim." Dean koltuğunda kıpırdandı, bu işi Katie'nin haberi olmadan yaptığı için kendini berbat hissediyordu. Kendi kendine Katie'nin fazladan stresle baş edemeyeceğini söyledi. Ayrıca Savannah ilgili bir soruyu daha Katie'nin yolundan çekebilecekse bunu yapacaktı.

"Hemşirem özel bir sebepten burada bulunduğunu söyledi. Sanırım bir tetanos iğnesine daha ihtiyacın yoktur."

Dean homurtuyla güldü. "Yok, beş yıl daha idare ederim sanırım."

"Pekâlâ. O hâlde senin için ne yapabilirim?"

Savannah artacak gibi görünen bir çığlık attı. Dean emziğin bağlı olduğu mandalı buldu ve emziği bebeğin ağzına soktu.

"Savannah ile ilgili. Benim çocuğum olup olmadığını öğrenmeliyim."

Dr. Ellis'in bakışı bebeğe, ardından Dean'e çevrildi. "Annesi senin olduğunu mu söylüyor?"

"Karmaşık bir durum."

Doktor, Savannah'ın üzerine eğildi, agulayarak bebeğin burnuna dokundu. "Burnu sana çekmiş."

Dean kaskatı kesildi. "Evet, fark ettim. Ama emin olmak zorundayım. Ayrıca laboratuvar çalışmasının hızlı olmasını istiyorum, tabii mümkünse."

"Sorun değil, Dean."

Dr. Ellis iki steril çubuk çıkardı, Dean'in yanağının içinden örnek aldıktan sonra aynı işlemi Savannah'ta da gerçekleştirdi. Savannah çubuğu emdi, burnunu kırıştırdı ve çubuğu tükürmeye çalıştı.

"Alışkın olduğun şey değil, yanılıyor muyum?" diye takıldı Dr. Ellis. Doktor, çubukları küçük şişelere yerleştirip şişelerin üzerine etiket yapıştırdıktan sonra tekrar Dean'e döndü. "Sonuçlar yarın öğleden sonra elime geçmiş olur, en geç sonraki günün sabahı."

Dean doktora kartvizitini uzatıp cep telefonunu daire içine aldı. "Beni bu numaradan arayın."

"Mesaj bırakmayacağım," dedi Dr. Ellis. "Telefonu açana kadar bekleyeceğim. Eğer daha kolay olacaksa sen burayı arayabilirsin. Yarın öğleden sonra epey yoğunum."

Dean ayağa kalkarak doktorun elini sıktı.

"Ebeveynlik testleri duygusal konular olabiliyor, Dean. Bulacağımız her türlü yanıta hazır mısın?"

Dean bebek koltuğunu kaldırıp Savannah'a gülümsedi. "Testler ne derse desin bu küçük kıza bakacağım." Bundan kesinlikle emindi.

"Ya annesi?"

Aklına Katie'nin ve Maggie'nin görüntüsü geldi. "Savannah'ın annesine karşı duygularım değişmeyecek. Bunu sonuna dek götüreceğim, Doktor. Kendi huzurum için tüm gerçeği bilmeliyim."

Dr. Ellis Dean'in sırtına hafifçe vurdu. "Yarın konuşuruz. Umarım her şey istediğin gibi olur," dedi.

Uykusuzluk ve annesini yaklaşık on yıldır ilk kez görmenin stresi nemli ve sıcak Florida yazından daha yoğundu.

Hastanenin mekanik kapıları otomatik olarak açıldı ve üçü birlikte içeri girdi. Katie lobiden geçtiklerinde güneş gözlüğünü çıkarmadı. Babası ile ağabeyi ise saygı ifadesi olarak kovboy şapkalarını çıkartmıştı.

Ziyaretçi masasındaki gönüllü çalışan, üçünün de adını not aldıktan sonra onları yoğun bakım ünitesine yönlendirdi. Üçü bir araya geldiğinde hep olduğu gibi hastanede ilerledikleri sırada yollarına çıkan insanlar onlar suymuş, diğer insanlarsa kum taneleriymiş gibi önlerinden çekiliyordu. Kesinlikle ısrarcı değillerdi, daha ziyade insanların hissedebildiği ama göremediği bir enerjileri var gibiydi. Katie bu olayı dokuz yaşındayken fark etmişti. Arkadaşları babası zengin olduğu için

öyle olduğunu söylerdi. Katie aynı fikirde değildi. İnsanların etraflarında geniş bir hareket alanı oluşturmasını etkileyen çok daha ilkel bir güdüydü. Sürüdeki kurtların anladığı ama insanların anlamadığı içgüdüsel bir şeydi.

Katie yaklaşan görevine yoğunlaşmak yerine geçmeleri için yoldan çekilen insanlara baktı ve etrafını sarmalayan kokuları içine çekti. Hastane duvarlarının steril kokusu, kısmen antiseptik, kısmen zemin temizleyici ile karışarak eşsiz çaresizlik kokusuyla buluşuyordu.

"Hastanelerin kokusu hep..."

Ağabeyi Katie'nin cümlesini, "Korkunç oluyor," diye tamamladı.

"Evet."

Jack gülümsedi, Katie'nin kolunu tutup kendi koluna geçirdi.

Benim kadar onun için de zor. O anda ağabeyine bir süredir olmadığı kadar minnet duydu.

Günün birinde Savannah için bir kız veya erkek kardeş evlat edinmek zorunda kalacağım. Kızını düşünmek bile uyandığından beri kurtulamadığı huysuzluğunu dağıtmaya yetti.

Asansörde hiç konuşmadan beşinci kata çıktılar.

Yoğun bakım ünitesine açılan bir grup kilitli kapının dışında geniş bir bekleme salonu vardı. Alanda birkaç aile toplanmıştı, bazıları başlarının altına yastık dayamıştı. Odanın gürültüsüne bir televizyonun sesi de eklenmişti.

"Bay Morrison?" Yanlarına gelen adam takım elbise giymişti ve kravat takıyordu, ayrıca Katie'den en az beş santim kısaydı. Adam babasının yanında cüce gibi kalıyordu ama yine de başını kaldırıp selamlaşmak için elini uzattı. "Ben Dennis

Nemo, dün gece görüştüğünüz yoğun bakım ünitesi yöneticisiyim."

"Evet, bizimle görüştüğünüz için teşekkürler."

"Sorun değil."

Gaylord Katie ile Jack'e dönerek onları tanıttı. "Bunlar Annette'in çocukları, Jack ve Katelyn."

Dennis ikisine de başıyla selam verdikten sonra dikkatini babalarına çevirdi. "Dün gece konuştuğumuzdan beri bazı değişiklikler oldu." Dennis kimlik kartını geçirerek kapıları açtı.

Onları annesinin odasına değil de daha küçük bir bekleme odasına götürüp orada beklemelerini söyledi. Dennis hemen geri döneceğini söyleyerek odadan ayrıldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jack.

Gaylord başını salladı. "Bilmiyorum."

Katie oturmayı başardı, fakat sandalyesinin ucunda duruyordu ve hastane önlüğü giymiş genç bir kadın Dennis'in yanında odaya girdiğinde ayağa fırladı.

"Bu Valerie. Eşinizle ilgilenen hemşire."

Katie babasına baktı.

Babası Dennis'in hatasını düzelterek, "Biz boşandık," dedi.

"Doğru, söylemiştiniz. Özür dilerim. Her hâlükârda, Annette buraya getirildiğinde Valerie de gelmişti ve bu sabah da birkaç saattir burada."

Valerie hepsine gülümseyerek onları oturmaya teşvik etti.

Dennis, Valerie'nin yanına oturdu ve konuşmasına izin verdi. Kadın ağzını açtığı anda Katie'ye Monica'yı hatırlattı.

Valerie samimiydi, ilgiliydi ve gözlerinde Katie'ye işini sevdiğini gösteren bir ışıltı vardı.

"Size neler söylendiğini bilmemin faydası olurdu," dedi Valerie.

Gaylord önceki gece onlara anlattıklarını tekrarladı. "Bir araba kazası olmuş. Bana söylendiğine göre Annette emniyet kemeri takmıyormuş ve sokağa uçmuş."

Valerie başıyla onayladı. "Doğru."

Babası konuşmaya devam ederken Katie elini babasının koluna koydu. "Doktor iç kanamayı durdurmak için derhâl ameliyat edilmesi gerektiğini söyledi. Akciğer iflasıyla ilgili bir şey. Dün gece bilinci yerindeymiş ve çocuklarını görmek istemiş."

Babasının bunu ikinci kez söylediğini duymak Katie'nin geri çekilmesine yol açtı.

Umurumda değil.

Yine de Katie kafasının içinde mırıldanan kendi sözlerini duyarken bile hepsinin saçmalıktan ibaret olduğunu biliyordu.

"Dün gece ayrıldığımda ameliyattan dolayı hâlsizdi ve ağrıları için ağır ilaçlar verilmişti. Sizi istedi... Hepinizi. Geldiğinizi söylediğimde sakinleşti. Dün gece daha geç saatlerde durumunda kötüleşme olmuş. Gece hemşiresinin raporuna göre saat üçte oksijen saturasyonu düşmeye başlamış. Röntgende iyi durumdaki akciğerinde sıvı birikimi gözlenmiş. Boğazını kanül ile delerek oksijen vermekten başka seçeneğimiz yoktu."

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Jack.

"Nefes almasına yardımcı olmak için akciğerlerine bir boru yerleştirdik." Valerie duraksayarak her birine tek tek baktı. "Şu anda suni teneffüs cihazına bağlı."

"Solunum makinesi mi?"

"Evet. Ancak, makineye bağladığımızdan beri hayati bulguları stabil durumda. Kötü göründüğünü biliyorum ve durumunun kritik olmadığını söylemiyorum, fakat şu anda yoğun bakım ünitesinde mümkün olabileceği kadar stabil."

Katie iki ay boyunca bir yoğun bakım travma hemşiresiyle birlikte yaşadıktan sonra Monica'nın ona söylediği şeyi sordu. "Valerie. Ne zamandır hemşirelik yapıyorsun?"

"On yıl oldu."

"Annem nasıl?"

Valerie Dennis'e, sonra tekrar Katie'ye baktı. "Söylediğim gibi, olabildiğince stabil-"

"Hayır." Katie gözlüğünü çıkarıp Valerie'nin gözlerine baktı. "En iyi arkadaşlarımdan biri acil serviste çalışıyor. Sana *içinden* gerçekten ne geçtiğini sormamı söyledi."

Valerie ellerini pantolonuna sürterek ileri doğru uzandı. "Anneniz şu anda savaşıyor. Umutluyum."

Katie derin bir nefes alarak babasına ve ağabeyine baktı. "Onu görebilir miyiz?"

"Elbette."

Valerie ayağa kalktı, diğerleri de onu izledi.

Yoğun bakım bölümündeki kısa yürüyüş bir kilometre gibi geldi. Geçtikleri her kapı başka bir hastanın odasına açılıyordu. Hastaların her biri makinelerle çevrili hastane yataklarında yatıyordu. Her *bip* ve *tık* sesi hastanın tehlikeyi henüz atlatmadığının daimi hatırlatıcısıydı. Doktorlar ve hemşireler onlara aldırış etmeden yanlarından geçiyordu. Bu bölümdeki uzmanlar Katie'nin ailesinin statüsünden, zenginliğinden, Morrison isminden etkilenmiyordu. Yoğun bakım ünitesinin kapılarının dışında olduğu gibi kenara çekilip yol vermemişlerdi. Burası günün birinde her insanın düşebileceği bir yerdi ve görünüşe göre buradaki herkes bunun farkındaydı.

Valerie bir kapının dışında durdu; Katie, Jack ve babalarına döndü. "Nefes almasına yardım eden bir makine ve vücuduna bağlanmış bir sürü boru var. Alnındaki bir kesikten dolayı epey hırpalanmış."

Annesini görmeye bu kadar yaklaştıkça neden kendini daha kötü hissetmeye başlamıştı? Florida'ya gelirken hiç umurunda değildi, en azından kendine öyle söyleyip durmuştu. Şimdiyse, sadece makinelerin sesinin duyulduğu bir odanın dışında dururken, boğazının düğümlendiğini ve gözlerinin dolmaya başladığını hissediyordu. Yıllardır annesini düşündüğünde bürünebildiği o duygusuz ruh hâline uzandı ama onu bulamadı.

Valerie odaya girip perdeyi açtı.

Annette yatakta hareketsiz uzanıyordu. Aldığı her nefesle birlikte solunum cihazından bir tıslama sesi çıkıyordu. Boğazında tuhaf bir açıyla dışarı uzanan bir hortum vardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı babası usulca.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı Jack.

"Merhaba, Annette. Ailen geldi." Valerie, Annette uyanıkmış gibi odada ilerledi.

Annette hiç kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı. Hayatta olduğunun tek göstergesi, kalp ritmini gösteren makinenin sürekli çıkardığı bip sesi ve zarar gören akciğerleri için çalışan başka bir makinenin sesiydi.

Katie'nin gözleri doldu ve gözyaşları sessizce dökülmeye başladı.

Üçü birlikte odada oturup Annette'in göğsünün yavaşça inip kalkmasını izlediler.

Saatler sonra, Katie hastanenin dışındaydı ve cep telefonunu kulağına dayamıştı.

"Böyle hissetmekten nefret ediyorum, Monica."

"Evet, biliyorum. Çok zor. Annem beni deli eder ama yine de yaralanmasına ve yoğun bakımda olmasına dayanamazdım."

Monica ile konuşmak iyi gelmişti. Sadece onun cevaplandırabileceği sorulara cevap veriyordu.

Annesinin kritik durumu stabildi. Bu ne demekse artık... Monica'ya göre bunun anlamı, küçük de olsa bir şansı var demekti ama geçen her saat ve gün şansını arttırıyordu. Yani bir şansı vardı.

"Çok küçülmüş. Onun çok daha iri olduğunu hatırlıyorum."

"Artık daha yaşlı," diye hatırlattı Monica. "Ayrıca onu son gördüğünde henüz çocuktun."

"Çok çaresiz."

"Doktor ne dedi?"

"Kaburgaları kırılmış, akciğerleri zarar görmüş, dalağı parçalanmış... Bilmiyorum, anlamadığım bir sürü saçmalık." Katie sıcaktan biraz olsun kurtulmak için elini yüzünün önünde sallıyordu.

"Ya hemşire, o ne dedi?"

"Umutlu."

Monica duraksadı. "Güzel. O hâlde annenin bir şansı var."

"Gerçekten mi? Demek istediğim, bu çok iyi. Tanrım, umurumda olmamalı." Katie umursadığı için kendinden nefret ediyordu.

"Evet, ama umursuyorsun. Sorun değil. Eğer babama bir şey olsaydı ve bunu öğrenseydim muhtemelen ben de tıpkı senin gibi hissederdim. Lanet olsun, hayatta mı yoksa öldü mü, onu bile bilmiyorum."

"Belki öylesi daha iyidir."

"Bilmiyorum, Katie. Dinle, istersen hemşireyle konuşup ne olup bittiğini öğrenebilirim."

"Yapar mısın?" Katie Valerie'nin ondan bir şey sakladığını düşünmüyordu, fakat kendisinden daha fazla bilgisi olan birinden bir şeyler duymak iyi olurdu.

"Hemşireye benimle konuşabileceğini söylemen gerekiyor. Amerikan Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası hastanelerde bilgi aktarılmamasını şart koşuyor."

"Tamam. Ona arayacağını söyleyeceğim."

Katie Monica'ya yoğun bakım ünitesinin telefon numarasını verdi ve telefonu kapattı.

Dean'i aradı ama karşısına sesli mesaj servisi çıktı. Yalan söyleyerek Dean'e iyi olduğunu ve onu daha sonra arayacağını söyledi.

Saatler sonra hâlâ aramamıştı.

26. Bölüm

Daha bir hafta önce annesini görmeyi bir nebze olsun arzulamadığı düşünülürse, Katie şu anda hastanenin olabildiğince yakınında kalma isteğinden huzursuzdu. Neden böyle hissettiğine dair içsel mücadelesi, yoğun bakım ünitesinden hastane kafeteryasına doğru artık aşina gelen yolda yürürken zihninde devam ediyordu.

Hemşireler ziyaret saatleri konusunda katı değildi. Hemşirelerin işlerini yapabilmeleri için bazı aileler hastanın odasının dışında durmak zorundaydı. Annette tıbben başlatılan bir koma hâlinde olduğundan dolayı Morrison ailesinden kimsenin odasından uzak durması gerekmiyordu.

Jack ile Gaylord yaklaşık bir saat önce yiyecek bir şeyler almak için hastaneden ayrılmıştı.

Valerie elinde bir serum torbasıyla odaya girdi. "Nasılsınız?" diye sordu.

Katie odanın karşı tarafından annesine bakarak omuz silkti. "Yakın değildik."

Valerie işini yapmaya koyuldu. "Arkadaşınız Monica bahsetmişti."

Monica harika biriydi. Her şeyi insana mantıklı gelecek şekilde açıklayabiliyordu. Açıklamalarında sadece hastanede

çalışanlarının anlayabileceği tıbbi zımbırtıları kullanmadan doğrudan konuya giriyordu.

"Yine de eminim, annenizi bu hâlde görmek zordur."

Katie soğuyan kahvesini yudumladı. "Onu çok uzun süredir hiçbir hâliyle görmemiştim."

Odanın yanındaki masadan başka bir hemşire, "Hey, Valerie?" diye seslendi.

"Efendim?"

"Bayan Morrison'ın bir ziyaretçisi daha var."

"Sorun değil." Valerie odadan çıktı, Katie ise babasıyla ağabeyinin dönmüş olduklarını düşündü.

Tıknaz bir kadın odaya girdi ve yatağa bakınca iç çekti. "Ah, Annie."

Katie bir şey söylemeden önce kadının onu fark etmesini bekledi. Ziyaretçinin yaşlı gözleri Katie'nin gözlerini buldu ve kadın bir kez daha iç çekti.

"Aman Tanrım, sen Katelyn olmalısın."

"Beni mahcup ettiniz."

"Ben Tina, senin... Annie'nin bir arkadaşıyım." Kadının Annie'den annesi olarak bahsetmede tereddütte düşmesi Katie'nin gözünden kaçmamıştı.

Katie yabancıyla sohbet etmeye başlayarak, "Annie adını kullandığını bilmiyordum," dedi.

Kadın odada ilerleyerek elini yatağın yanına koydu. "Annette isminden nefret eder. O ismin kendini yaşlı hissettirdiğini söyler."

Tina yatağın yakınına bir sandalye çekti ve Katie'nin annesinin elini okşadı. "Şu anda çok da genç görünmüyorsun, öyle değil mi Annie?" diye fısıldadı. Kadının üzgün olduğu belliydi.

Birinin annesinin elini tuttuğunu ve onunla şefkatle konuştuğunu görmek Katie'ye annesine ne kadar uzak olduğunu hatırlattı. "Onu uzun süredir mi tanıyorsunuz?" diye sordu Katie, kadının annesinin nasıl biri olduğuna dair zihninde bir portre çizmesini umuyordu.

"En az beş yıl oldu. Kulüpte tanışmıştık."

"Kulüp mü?"

"Bir sağlık kulübü. Bilirsiniz, biraz egzersiz, çoğunlukla eğlence olan bir yer."

Pekâlâ, demek ki annesi beş parasız değilmiş.

"Bunu söylediğim için özür dilerim, fakat sizi burada gördüğüme çok şaşırdım."

"Babamın numarası hâlâ Annette'in acil durum iletişim listesinde."

Tina ağzını açtı, sonra kapattı. "Ah."

Eğer Tina onu gördüğüne şaşırdıysa belki de Katie gitmeliydi.

"Belki de gitmeliyim," dedi Katie, kendini aniden fazlalık gibi hissetmişti.

"Hayır. Lütfen, öyle dediğim için özür dilerim. Eminim Annie uyandığında sizi görmek isteyecektir."

"Gerçekten mi? Ben o kadar emin değilim. Beni görmeyi yıllardır denemedi."

Tina başını salladı. "Resminiz bir gazetede her yayınlandığında sizi gördü."

Harika, demek annesi magazin saçmalıklarını takip ediyormuş. "Aynı şey değil."

"Doğru. Eminim, aynı şey değildir."

Katie'nin bakışı annesine, oradan pencerenin dışına kaydı. "Ağabeyime ve bana Avrupa'da yaşadığını söyledi. Oradan

Noel kartları gönderdi. Bunu neden yaptığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Hepinizin arasının açılmış olabileceğini düşünmüştüm. Sizi ve Jack'i biliyorum. Jack'ti, değil mi?"

"Evet."

"Fakat sizinle çok az alakadar olmasının sebebi konusunda ayrıntıya girmedi."

"Hiç yoktu! Bizimle *hiç* alakası yoktu. Ağabeyim iki ay önce evlendi. Annette ise bir hediyeyle kart gönderdi." Annesinin davranışını kendine hatırlatması uçakta duyduğu öfkeyi geri getirmişti. Oda küçülüyormuş gibi gelmeye başladı ve Katie temiz hava alma ihtiyacı duydu.

"O kötü biri değil, Katelyn. Berbat bir anne olmuş olabilir ama herkesin yapısı çocuk yetiştirmeye uygun değildir."

"O hâlde bizi neden doğurdu?"

Tina şefkatle baktı. "Bunu ona sormalısınız."

Katie çantasının kulpunu kavradı. "Şu anda öyle bir şansım yok, değil mi?" Öfkesinin odadaki kadına yönelmemesi gerektiğini biliyordu ama kendine hâkim olamayıp kadına patlıyordu. Katie bu yabancının, annesinden en az on yaş büyük olan bu kadının, Annette hakkında ondan daha çok şey bilmesinden nefret etmişti.

Annesinin çocukları olduğunu hatırlamak için korkunç bir şey olana kadar beklemiş olması onu çıldırtıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Tina.

"Hayır. Ben gidiyorum. Bir değişiklik olursa lütfen hemşireden beni aramasını isteyin."

Katie odadan ve bölümden aceleyle ayrıldı.

Yapısı çocuk yetiştirmeye uygun değilmiş!

Bu kadar basit olabilir miydi? Annette'in, hayır Annie'nin, sadece anne olmak istememiş olması mümkün müydü?

Katie hastaneden çıkıp yürümeye başladığında boğucu sıcak üstüne hücum etti.

Bir kafeterya buldu, buzlu çay sipariş etti ve Dean'i aradı. Katie, Dean telefona cevap verdiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Merhaba, hayatım," Dean'in sesi kısıktı, Katie için duyduğu endişe telefondan bile belli oluyordu.

"Beni sakinleştirmene ihtiyacım var," dedi Katie.

"Ah, hayır... Ne oldu?"

Katie, Tina ile yaptığı kısa konuşmayı aktardı ve tüm yaşadıklarının onu ne kadar çok yıprattığını açıklamak için elinden geleni yaptı. "Jack ile babamın hatırı olmasa buradan hemen giderdim. *Yapısı çocuk yetiştirmeye uygun değilmiş!* Bunu söylediğine inanabiliyor musun? Bunu düşündüğüne?"

"Seni hangisi daha çok rahatsız ediyor, Katie, kadının bunu söylemiş olması mı yoksa bunun doğru olduğunu zaten biliyor olman mı?"

"İkisi de! Çok sinir bozucu, Dean."

"Biliyorum, hayatım. Yanına gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim. Hemşire yarın sabah solunum cihazından çıkaracaklarını ve yavaşça uyandıracaklarını söyledi. Belki sonra bizi önemseyebileceğini bizzat söyler ve ben de ayrılabilirim."

Dean boğazını temizledi. "Bana bir iyilik yap, Katie. Seni bu kadar üzme gücünü ona verme."

Katie bir bebek arabasını iterek geçen bir kadını izleyerek iç çekti. "Deniyorum. Tina ortaya çıkana kadar çok iyi gidiyordum. Başka bir konudan konuşalım. Savannah nasıl?"

"Bu küçük kız var ya tam bir kaka makinesi."

Katie gülümsedi, mutlu yerini bulmuştu. "Sanırım seni bebek bezleriyle meşgul ediyor, ha?"

"Ah, evet. Çıplak olmaya bayılıyor."

Katie güldü. "Onu bu alışkanlığından vazgeçirmemiz gerekecek."

"Bu konuda endişelenmek için daha birkaç yılımız var."

Bizim mi? Katie bundan hoşlanmıştı. Onca tersliğe rağmen Patrick'le kısa süre önce yaptığı konuşmayı neredeyse unutmuştu. Belki Maggie de çocuk yetiştirecek yapıda değildi.

Belki Maggie de Savannah'ı ileride terk edecekti ve bu sırada onu mahvedecekti.

Dean de bekâr bir baba olarak kalacaktı... Tıpkı kendi babası gibi.

"Kendini sevdiriyor, değil mi?"

"Doğru söze ne denir!"

Katie'nin telefonu kulağındayken uyarı sesi çıkardı. Telefonu kulağından uzaklaştırdığında ağabeyinin numarasını gördü. "Anlaşılan Jack beni arıyor. Hastaneden ayrıldığımı kimseye söylemedim."

"Pekâlâ, hayatım. Burada her şey yolunda. Fırsat bulunca ara."

"Tekrar teşekkürler, Dean."

Doktor test sonuçlarını bildirmek için, Dean'in cevapları alacağını düşündüğü sabahtan sonraki güne kadar aramadı.

Dean telefona cevap verdiğinde elleri gerçekten titriyordu.

"Bay Prescott?" Hattaki kişi bir kadındı.

"Benim," dedi Dean.

"Dr. Ellis sizinle görüşmek istiyor. Hatta kalır mısınız?"

"Elbette." Dean ofisindeydi, bu telefon geldiğinde yanıt ne olursa olsun gününe devam edebilmeyi umuyordu. Eğer Savannah'ın babası değilse hiçbir şey değişmemiş gibi davranacaktı. Gerçekten bir şey değişmezdi. Ancak cevap olumlu ise... Bütün gün Savannah'a bakıp durmak yerine şoku atlatmaya çalışacaktı.

"Dean?"

"Dr. Ellis."

"Sonuçların geldi. Müsait misin?"

Dean suratını astı. "Sayılır."

"Tebrikler, babacık. DNA'larınız Savannah ile birebir eşleşti." Dr. Ellis, günümüzde kullanılan testlerin doğruluğundan bahsederek Dean'in endişeleneceği bir şey olmadığını söyledi.

"Orada mısın, Dean?"

Dean'in her yeri karıncalanıyordu ve kendini şaşırtıcı derecede sersemlemiş hissediyordu. "Buradayım. Özür dilerim. Teşekkür ederim."

"İyi şanslar, Dean. Senin için yapabileceğim bir şey olursa bildir."

"Zaten çok şey yaptınız, Doktor. Teşekkürler."

Dean yirmi dakika boyunca masasındaki bir faturaya baktı.

Ben bir babayım.

Katie'yi, Katie'nin Savannah'ı kucağına alıp ona gülümsemesini düşündü.

Ben bir babayım.

Telefonunun fotoğraf fonksiyonunu açıp Savannah'ın resmini ekrana getirdi. Çok güzeldi.

Ben bir babayım.

Savannah'ın babası olduğu gerçeği Katie ile haftalardır sordukları o çok önemli sorunun cevabını vermiş oldu.

Maggie, Savannah'ın annesiydi.

Dean bilgisayarını kapatıp ofisinden çıktı. "Çıkmam gerekiyor," dedi Jo'ya.

"Katelyn iyi mi?" diye sordu Jo, endişeliydi.

Dean duraksayarak gülümsemeye çalıştı. "İdare ediyor. Ama benim yapmam gereken bir şey var. Ulaşılmaz olacağım, yangın, sel-"

Jo Dean'in cümlesini onun yerine, "Veya sürpriz denetleme," diye bitirdi. Dean rahatsız edilmemesini söylerken her zaman sadece yangının, selin veya sürpriz denetlemenin istisna olduğunu belirtirdi. "Ne yapılacağını biliyorum, Dean. Sen iyi misin?"

Şaşkınlığı yüzüne vurmuş olmalıydı. "Evet. Burası sana emanet, Jo."

"Her gün yaptığım iş, patron."

Dean bugün, Jo'nun yeteneklerinden dolayı özellikle minnettardı.

Maggie'nin nişanlı oldukları sırada oturduğu bloğa gitti. Sitede güvenlik yoktu, o yüzden arabasını park alanına sokarak bir ziyaretçi park alanı buldu.

Dean motor çalışır vaziyette arabada oturdu, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Yol boyunca hiç düşünmemişti. Maggie ona hamile olduğunu neden söylememişti? Savannah'tan neden vazgeçmişti? Neyin peşindeydi? Günün birinde Savannah'ı geri almak için dönüp onu hayatında tutmak için mücadele etmediğinden dolayı canını mı yakacaktı?

Ayrılıklarının hatırası canlanmıştı. Dean uzun süredir onu pek düşünmemişti. Maggie'yi aklından bu denli çabuk ve tamamen çıkarmış olması ona ikisinin birbirine göre olmadığı gerçeğini kanıtlamıştı.

Düğünlerine bir haftadan az zaman kala Maggie, "Bunu yapamam," demişti.

"Neyi yapamazsın?"

Maggie 'ikisinin özel' restoranlarından birinde birlikte sakin bir öğle yemeyi istemişti. Dean'le orada buluşacaktı.

Dean daha sonrasında Maggie'nin neden onunla aynı arabada gitmek istemediğini anlamıştı.

Maggie Dean'in altı ay önce parmağına taktığı yüzüğü çıkarmıştı.

Dean sadece birkaç ay çıktıktan sonra ona evlenme teklif etmişti. Birkaç arkadaşla birlikte bir kulüpteydiler ve ikisi de içiyordu. "Şu çıkma olayından sıkıldım," demişti Dean. "Hadi evlenelim."

Dean, geriye dönüp baktığında onu çok az tanıdığını fark etti. Maggie teklifini hemen kabul etmişti ve ikisi de evlilik düşüncesine dalmıştı. Düğün yaklaştıkça Dean herkese onun ne kadar mükemmel olduğunu daha fazla söyler olmuştu.

Daha sonra, ufak tefek şeyler Maggie'nin canını sıkmaya başlamıştı. *Motosikletler tehlikelidir.* Dean aldığı motoru daha doğru dürüst kullanmamıştı bile. Maggie ise motosikletin gitmesini istiyordu.

Yine arkadaşlarınla kampa mı gidiyorsun? Mikey ile yılda iki kez, taş çatlasa üç kez kamp yapmaya gidebilmişti.

Maggie birbirlerine uygun olmadıklarını söylerken Dean egosuna inen darbe yüzünden tek kelime etmedi. "Evlenmeye hazır değilsin," demişti Maggie. "En azından benimle. Bana aşık değilsin."

Dean ona karşı çıkmak istedi ama yapamadı.

Yapmadı.

Kafeden yüzüğüyle ayrıldı ve motorunu San Bernardino Dağlarında bir tatil kasabasına sürdü. Motosikletini park edip en yakındaki barı buldu. Jack ile Mike, onu orada buldular ve unutana dek içmesine yardım ettiler. Daha sonra ayılmasına yardım ettiler ve onu işe geri postaladılar.

Dean ilerleyen günlerde ve haftalarda Maggie düğünü iptal ettiği için minnet duydu.

Maggie haklıydı. Dean evlenmeye hazır değildi... Dean ona aşık değildi.

Ama lanet olsun, çocuğuna hamile olduğunu bilmiyordu. Bilseydi çekip gitmesine asla izin vermezdi. Dean sorumluluklarını daima yerine getirmişti ve şu anda listenin başında Savannah yer alıyordu.

Öfkeden kanı kaynamaya başladı. Şu anda Maggie ile karşılaşsa ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi.

Motoru çalışmaya devam ediyordu ve park alanından çıktı, önce eve gitmeye karar vermişti. Bu konuşmayı yapmadan önce kafasını toparlamalıydı.

27. Bölüm

Ertesi gün, babası ve ağabeyiyle birlikte hastaneye gelmeden önce, doktorlar annesinin ciğerlerindeki boruları çıkarmıştı. Yeni bir hemşire onları annesinin odasına götürerek, Annette'in hâlsiz ancak kendinde olduğunu söyledi.

"Bizi sordu mu?" dedi Jack.

"Neler olduğunu sordu. Kazayı hatırlamıyor. Muhtemelen bunun için şükretmeli."

"Yani bizi sormadı." Katie hemşire bölümünün dışında durdu. Jack'le babası da onunla birlikte durmuştu.

"Oraya girmek zorunda değilsin," dedi babası.

"Hayır. Ben çocuk değilim."

Odada daha az tıbbi ekipman vardı ve Annette yarı ölü gibi görünmek yerine uyuyor gibi duruyordu.

Hep birlikte kapıya geldiklerinde hemşire, "Annie," diye seslendi.

Annesi gözlerini yavaşça açarak karşılık verdi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra üçüne odaklanabildi.

"Ailen geldi."

"Merhaba, Annette," dedi Gaylord.

Yatağın üstündeki monitörden gelen bip sesleri hafifçe hızlandı. Önceki gün Katie monitörü saatlerce izlemişti ve orada bulunmalarının annesinin kalp hızını arttırdığını biliyordu.

Hemşire bir düğmeye basarak onlara baktı. "Kısa bir ziyaret olacak. Annie'nin dinlenmesi gerekiyor."

"Uzun kalmayız," dedi Jack.

"Ba-bana burada olduğunuzu söylediler," diye kekeledi Annette'in çatallı sesi.

"Kazanın olduğu gece hastane beni aradı. Çocukları görmek istediğini söylediler."

Katie ile Jack arkada durarak konuşma işini babalarına bıraktılar. İkisi de felç olmuş gibiydi.

"Öldüğümü sandım, Gaylord." Katie annesinin boğuk sözcüklerinden bile babasına söyleyecek pek bir şeyi olmadığını anladı.

"Doktorlar iyiye gittiğini söylüyor." Katie sonunda sesini bulmuştu.

Annette bakışını Katie'ye çevirdi. "Duydum. Sanırım hayatın benimle işi henüz bitmemiş."

Evet. Katie'nin o siyah elbiseye yakın zamanda ihtiyacı olmayacaktı.

Jack hafifçe perdelenmiş öfkeli bir sesle, "Bizi neden çağırdın, anne?" diye sordu. Ölmeyeceğini artık hepsi bildiğine göre yataktaki kadınla özdeşleştirdikleri öfkeli hâllerine dönmeleri daha kolaydı.

Annette başını çevirerek camdan dışarı baktı. "Eğer ölseydim, sizi asla düşünmediğimi sanmanızı istemedim." Onları çağırmasının sebebini açıklayışı da en az kendisi kadar soğuktu.

"Bizi düşünüyor musun?" diye sordu Jack, çenesi iyice gerilmişti.

"Düşünüyorum."

"Bize söylemek için şu ana dek bekledin mi?"

Katie onu sakinleştirmeyi umarak elini ağabeyinin koluna koydu.

"Hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğinde insan bazı şeyleri anlıyor. Berbat bir anneyim. Daha da kötü bir eş oldum." Annette gözlerini kaldırıp babalarına baktı.

Hiçbiri yanıldığını söylemedi.

"Bu bir mazeret değil," dedi Jack.

"Mazeret sunmuyorum, Jack. Kaçtığımı ve asla arkama bakmadığımı düşündüğünüzü biliyorum, fakat tamamen doğru sayılmaz. Babanızın daha iyi bir ebeveyn olduğunu biliyordum. Bense başarısızdım. İkiniz de onun yanında benimle olacağınızdan çok daha iyiydiniz. Bunu ikimiz de biliyorduk."

"Yani bizden vazgeçtin," diye mırıldandı Katie. Savannah'ı düşündü. Belki de zavallı masum çocuğun tıpkı Annette'e benzeyen bir biyolojik annesi vardı.

"Geri gelmeyi düşündüm. İkinizi de tanımaya çalışmayı. Zamanın geçmiş olduğunu fark ettim. İkinci bir şansı hak etmiyordum."

Annette gözlerini birkaç kez kırpıştırdı; aldığı ilaçların etkisi suratından anlaşılıyordu. Bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Katie kadının soğuk tavrının bir savunma mekanizması mı yoksa doğal hâli mi olduğunu anlayamıyordu.

Öfkesinin bir kısmı yanıp kül olmuştu. Yolculuk sırasında babasının söyledikleri aklına geldi. Burada bulunması...hepsinin burada bulunması daha sonra pişmanlık duymamak içindi. Bu sayede veda edebilirdi.

"Dün Tina uğradı."

Annette başını kaldırdı. "Çok hoş."

Katie derin bir nefes aldı. "Bana senin korkunç bir insan olmadığını söyledi. Ayrıca babamın kötü bir insan sarrafı ol-

madığını da biliyorum, o yüzden içinde bir gün tanımak isteyebileceğim biri olmalı."

Annesi, Katie'nin söylediklerini çözmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı.

Katie yatağa yaklaşarak başını eğdi. "Annemiz olma şansını çok uzun zaman önce geri teptin. O şans bir daha eline geçer mi, bilmiyorum. Ama bir sebepten bizi düşündün, bizi çağırdın. Kendini daha iyi hissettiğinde telefon etmek istersen telefonuna cevap vereceğim. Kavga edeceğimize eminim. Beni terk ettiğin için sana her türlü hakareti edeceğime emin olabilirsin." Katie kalbini göğsünden çekip koparırken gözleri yaşla dolmuştu. "Tüm bunları bir tarafa bıraktığımızda belki arkadaş olabiliriz. Belki de olamayız. Anlamanın tek yolu denemek. İstemezsen benim için sorun değil. Fakat, Annie... Eğer beni arayacağın sonraki sefer ölüm döşeğinde olduğunu söylemek için olursa, gelmeyeceğim. Akıl oyunları için fazlasıyla büyüdüm ve kendimi kullandırmayacağım."

Annesi başını yavaşça sallayarak onayladı.

Jack onu odadan çıkarırken Katie ağabeyinin kolunun omzuna dolandığını hissetti.

Babaları bir dakika daha odada kaldı.

"Lanet olsun, kardeşim, hatırlat da kötü tarafına denk gelmeyeyim," diye takıldı Jack.

"Çok mu kötüydüm?" *Fazla mı ileri gittim?*

"Mükemmeldin. Ne düşündüğünü biliyor ve ona bir şans veriyorsun. Aynı zamanda, yalan söylemesine veya seni kullanmasına izin vermeyeceksin. Keşke tüm bunları ben söyleseydim."

Katie başını ağabeyinin omzuna yaslayıp iç çekti. Saklanan ebeveynlerle, yalanlarla ve sırlarla işi bitmişti.

Babaları onlarla lobide buluştu. Babası yanlarına yaklaşırken daha dik yürüyordu. Katie babasına sarıldı, ona sahip olduğu için bir kez daha şükretti. "Sizi bir daha asla gelmeye zorlamayacağım," dedi babası.

"Sence arayacak mı?" diye sordu Jack babasına.

"Ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Aramazsa senin için sorun olacak mı?"

Katie cevabını bulmak için kalbinin derinliklerini yokladı. "Ben iyi olacağım."

Babası ona göz kırptı.

Otelden hastaneye geldikleri siyah limuzine bindiler.

Katie'nin cebindeki telefonu titredi ve Katie Dean'den bir mesaj geldiğini fark etti.

Onu Savannah'ın yeni bir fotoğrafı karşıladı ve annesinin yol açtığı soğukluk hissinin yerini sıcak bir sevgi seli aldı.

"İyi bir haber olmalı," dedi ağabeyi.

"En iyisi," dedi Katie.

Yalanlardan bıktım.

Telefonunu ağabeyine uzattı, Jack'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. Mesajı yüksek sesle okuyarak, "Selam, anneciğim?" dedi.

Jack telefonu babasına verdi.

"*Annecik* kim?"

"Benim. O benim kızım."

Jack ve Gaylord'un ağızları bir karış açık kaldı.

Dean Savannah'ın resminin üzerinde bulunan *Gönder* simgesine basarken suçluluk duygusunu bir kenara bıraktı.

Düşünceleri artık biraz olsun şekillendiği için, bugün Maggie'yle yüzleşmeye niyetliydi. Katie'nin haberi olmadan Maggie ile görüşmek yanlış geliyordu. Yine de Katie'ye ne öğrendiğini söyleyemezdi. Telefonda olmazdı. Ayrıca Katie'nin önünde dram yüklü bir gün vardı ve daha fazlasını eklemeye gerek yoktu.

Dean Maggie'nin dairesine tekrar gitti, kapıyı çaldı ve bekledi.

Kapıyı altmış yaşlarında bir kadın açtı. "Maggie Raynolds'ı arıyorum," dedi Dean.

Kadın ona kibarca gülümsedi. "Burada Maggie diye biri yok. Ben altı ay önce taşındım."

"Ah, rahatsız ettiğim için özür dilerim." Dean siteden ayrılarak telefonunu açtı. Maggie'nin numarasını telefonundan silmişti ve ne yazık ki numarayı hafızasına geri getiremiyordu.

Bir süre arabasında oturarak akıllı telefonuyla internette gezindi. Gönderilmiş postalar klasöründe eski bir eposta ile karşılaştı ve Maggie'nin cep telefonunu buldu.

Numarayı aradığında, *bu numara artık kullanılmamaktadır,* mesajıyla karşılaştı.

"Lanet olsun." *Maggie bulunmak istememişti.*

Dean Savannah'ın annesini bulması için tuttuğu dedektifi arayarak gelişmeler hakkında bilgilendirdi.

"Maggie'nin nerede olduğunu öğrenmeliyim ve acilen öğrenmeliyim. Katelyn yarın geri gelecek ve Maggie ile konuşma işini o gelmeden halletmek istiyorum."

"Hemen ilgileniyorum, Bay Prescott."

Beklemek için eve gidemeyen Dean, Maggie'nin arkadaşlarından herhangi biri nereye gittiğini biliyor mu diye sormak için şehirde dolandı.

Hafta arasıydı ve erken bir saatti, o yüzden birkaç kez birlikte takıldıkları gece kulüpleri ya kapalıydı ya da ortalıkta tanıdık bir sima yoktu.

Maggie'nin hem annesi hem de babası o daha çok küçükken ölmüştü. Dean Maggie'nin teyzesinin Los Angeles'ın kuzeyinde yaşadığını hatırlıyordu, fakat tam adresi bilmiyordu. Telefon numarası ise söz konusu bile değildi. Özel dedektifi Nathan'ın bu bilgileri bulmasını umuyordu. Hem de kısa bir süre içinde...

Dean'in telefonu gün boyunca çalmadı. Çaldığında ise hattın diğer ucunda Katie vardı. Katie'nin sesi duygu yüklüydü.

Katie annesiyle konuştuğu her şeyi Dean'e aktardıktan sonra, "Korkunçtu ama benim işim bitti. Artık her şey anneme bağlı," dedi.

"Seninle gurur duyuyorum, hayatım. Hiç kolay olmamıştır."

"Kolay değildi. Fakat biliyor musun? Tüm bunlar babam ve ağabeyim yanımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı. Onlar harikaydı."

"Babanı, seni incitmeye kalkışan herkesi yere serecek bir defans oyuncusuna benzetmişimdir her zaman."

Katie kıkırdadı. "Evet, kesinlikle yapardı. Dinle, ben... ıh, onlara... Savannah'ı söyledim."

"Sen ne?" Dean telefonu elinde iyice sıktı.

"Onlara yalan söylemeye devam edemezdim. Kendi annemle yaşadığım tüm bu dram anne olmaya müsait olmayan kadınların olduğunu görmemi sağladı. Duygusal açıdan. Belki Savannah'ın annesi de anne olmakla baş edememiştir."

Dean Maggie'yi düşündü ve bu sebebi eleyemedi. Çocuklardan, günün birinde çocuk sahibi olmaktan konuşmuşlardı, fakat Maggie'nin anne olamayacak bir tip olduğunu göste-

ren bir işaret yoktu. Dean bir kez daha düşündüğünde Maggie'nin çocuklarla ilgili konuşmaları hep geçiştirdiğini hatırladı. Dean ona Katie'den bahsetmişti. İkisinin çocuğundan. Ancak bu konuşmalar çok kısa sürmüştü. Dean bu konudaki kısa konuşmalarının sebebinin içlerinde Katie'nin geçmesi olduğunu düşünmüştü. Nişanlısıyla eski sevgilisi hakkında konuşmak düşmanca karşılık bulmuştu. Maggie'yi bunun için suçlamıyordu.

Maggie artık geçmişinde kaldığı için, Dean daima Katie'yi sevdiğini anlıyordu. Maggie bunu sezmiş olmalıydı.

"Dean? Orada mısın?"

"Evet. Buradayım. Nasıl karşıladılar?" Dean'in ihtiyacı olan son şey Morrison erkeklerinin Savannah'ın ebeveynlerinin kim olduğunu didiklemeleriydi... Henüz olmazdı. Henüz zamanı değildi.

"Şok oldular. Babam birilerinin para için fırsat kolladığını düşünüyor."

Dean de bu seçeneği elememişti. Eğer Maggie para istiyorsa neden Dean'e gitmemişti? Elbette cebi Gaylord'un cüzdanı kadar dolu değildi, fakat parası vardı. Milyonları hem de.

"Ya Jack?"

"Jack çocuk sahibi olamayacağım gerçeğine takılı kaldı. Ağabeyimin bu kadar duygusal olduğunu bilmezdim. Ama Savannah konusunda heyecanlandı ve Jessie'ye söylemek için sabırsızlanıyor."

"Sence baban kendi araştırmasını başlatır mı?"

"Be-ben bilmiyorum. Ona beklemesini söyledim. Ben... Ben..." Katie'nin sesi kesildi. "Eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Dean saatine baktı.

"Bu gece dönecektik, fakat hava trafiğini kesintiye uğratan tropikal bir fırtına var. Pilot, fırtına kütlesi gece çok fazla hasar vermeden geçerse sabah yola çıkabileceğimizi söyledi."

"Öylesi daha iyi olabilir. Annenin durumunda bir değişiklik olursa diye."

"Biz ayrıldıktan kısa süre sonra onu yoğun bakımdan çıkarmışlar. Sanırım fiziksel açıdan iyi olacak. Yarın Teksas'ta durup ağabeyimle babamı bırakalım diye ısrar ettim. İkisi de gelip Savannah'ı görmek ve seninle konuşmak istedi."

Dean aklını kaçırmak üzere olduğu hâlde güldü. "Ailenin beni, *bu konuyu daha sonra konuşacağız,* uyarısıyla salıvereceğini sanmıyordum zaten."

"Onları bana bırak. Annemin ağzının payını verdikten sonra artık ikisi de beni öyle hemen azarlamaya kalkmıyor."

"Azarlayacakları kişi sen değilsin." Aslında Dean bu konuda endişe duymuyordu. Katie söz konusu olduğunda niyeti her zaman onurluydu.

Ancak şu anda yeni bir ikilemin içindeydi ve çocuğunun annesiyle ilgilenmeliydi.

Maggie'yi aramaktan vazgeçip eve doğru yola koyuldu. Bayan Hoyt'u gönderdikten ve kadının ertesi sabah gelebileceğinden emin olduktan sonra Savannah akşamüstü uykusundan uyanmadan önce ofisinde biraz zaman geçirdi.

Onu Nathan'dan gelen bir mesaj karşıladı. "Maggie'nin teyzesinin Valley'de yaşadığını buldum. Söylediğin gibi. Anlaşılan Maggie bebeği dünyaya getirmeden önce de onunla kalıyormuş. Elimde yeni bir adres var. Beni ara."

28. Bölüm

Dean bir sayfiyeye benzeyen kır evinin kapısına ulaştığında, kapıyı çalmadan önce tereddüt etti.

Kapıya üç kez vurdu ve geri çekildi. Maggie'nin arabası araba yolundaydı, fakat ev sessizdi. Dean Maggie'nin evde olmasını umdu. Daha sonra tekrar gelmek zorunda kalmak istemiyordu.

Dean kapıyı tekrar çaldı ve ayak sesleri işitti.

Maggie kapıyı aceleyle açtı ve Dean'i gördüğünde kadının yüzündeki tebessüm bir anda soldu. Maggie saçını atkuyruğuyla toplamıştı, yüzünde hiç makyaj yoktu. Dean'in hatırladığından daha genç görünüyordu. Dean Maggie'nin ondan altı yaş küçük olduğunu unutmuştu. Tanıştıklarında Maggie üniversiteyi daha yeni bitirmişti.

"Merhaba, Maggie," dedi Dean. Sesinin sakin kalması için elinden geleni yapıyordu.

"Dean."

Maggie Dean'in arkasına baktı, belki Savannah'ı arıyordu... Belki de Katie'yi.

"Tek başıma geldim," dedi Dean. "Savannah bakıcısıyla birlikte."

Maggie'nin bakışı Dean'e yöneldi ve omuzları düştü. Tek kelime etmeden kapıyı iyice açtı, eve girerek Dean'den uzaklaştı.

Dean Maggie'nin arkasından içeri girdi ve kapıyı kapattı. Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki zor nefes zor nefeş alıyordu.

Maggie arkası dönük olarak duruyordu, ellerini mutfak lavabosunun kenarına koymuştu ve pencereden dışarı bakıyordu.

Dean Maggie'nin bir şey demesini bekledi. Kendine güvenmiyordu ve birinin açılmasını istediğinde sessizliğin kelimelerden daha çok işe yaradığını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Demek sen ve Katelyn tekrar berabersiniz." *Sesindeki kırgınlık mıydı?*

Dean Maggie'nin sorusunu cevaplamak yerine kendi sorusunu sordu."Neden, Maggie?"

Maggie derin bir nefes aldı, arkası hâlâ dönüktü. "Benimle beraberken ondan ne kadar çok bahsettiğini biliyor musun?"

Dean irkildi.

"Ona karşı hislerini saklamaya çalışıyordun. Kendimi arada bir dilinin sürçmesinin ve bana onun adıyla hitap etmenin normal olduğuna ikna ettim."

"İki kez. İki kez oldu." Ayrıca Dean'in dili sürçtüğünde henüz birkaç haftadır çıkıyorlardı. Maggie gülüp geçmişti ve büyütülecek bir konu olmadığını söylemişti.

Maggie Dean'e dönerek gözlerine baktı. "Uykunda konuşuyorsun, Dean. Kendime rüyalarından sorumlu olmadığını söyleyip durdum. Yüzüğünü takanın ben olduğumu hatırlattım. Ama sevdiğin kişi ben değildim. Oydu."

Dean'in dişleri kenetlendi. Hislerini inkâr edemezdi ve artık Maggie'yi gerçeklerden koruma gereği görmüyordu.

"Seni önemsiyordum."

"Ama onu seviyordun."

"Bebeğimi dünyaya getirdin."

Maggie gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

"Senin yanında olurdum," dedi Dean usulca. Sorumluluklarından kaçacak biri olarak yetiştirilmemişti.

"Ben de bunun için senden nefret ederdim. Çocuk sahibi olmak, evlenmek için bir sebep değildir."

"Sana zaten evlenme teklif etmiştim." Dean elini saçında öfkeyle gezdirdi.

"Ne amaçla, Dean? Evlenmeye hazır olabilirdin ama baba olmaya hazır değildin."

"Hadi oradan!"

"Bekar bir baba olmaya hazır değildin! Katie'nin düşük yaptığından bahsettiğin geceyi hatırlıyor musun?"

Dean sarhoştu. Hayatına devam etmeye çalışıyordu. Eğer birilerine Katie'den bahsederse bunu yapabileceğini düşünüyordu. Maggie ile nişanlı olduğundan ona geçmişini anlatmasının doğru olacağını hissetmişti.

"Kalbin kırıktı. Kendime bunun bebek yüzünden olduğunu söyledim ama öyle değildi. Katie hayatından çıktığı içindi. O zaman bana bir çocuğun doğru kadınla birlikte olmak kadar önemli olmadığını söylemiştin." Maggie kollarını göğsünde birleştirdi. "İkimiz hakkında kendime aylarca yalan söyledim. Düğün hızla yaklaşıyordu. Bunu yapamazdım."

Dean, Maggie yüzüğünü iade ettiğinde hissettiği boşluk duygusunu hatırladı. Egosu öylesine incinmişti ki işin doğrusunu görememişti. Daha büyük bir parçası ise rahatlamıştı.

"Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordu Dean.

"Ayrılmamızdan birkaç hafta önce."

"Neden bana söylemedin?"

"Merhametini istemiyordum. Sevgini istiyordum ama istediğimi bana veremezdin."

"Sen de gidip kızımızı attın."

"Savannah'ı *atmadım*. Onu benden daha fazla isteyen birinin bakımına bıraktım. Bu seni çok şaşırtabilir, Dean, ama ben çocuk istemiyordum. En azından henüz."

Dean Katie'yi, annesiyle süren dramını düşündü. Herkes anne olmak için doğmamıştı. Katie çocuk sahibi olmak isterken olamaması, Maggie'nin ise çocuk istemezken çocuk sahibi olabilmesi ne kadar adildi?

"Bana bunu hiç söylememiştin."

"Hamile kalana kadar hazır olmadığımı anlamamıştım. Nişanı attıktan sonra benimle iletişime geçmeye çalışmadın... Beni yeniden kazanmayı denemedin. Sebebini biliyordum. Senden nefret etmek istedim. Ama edemedim." Maggie'nin gözleri yaşlıydı. "O yüzden hamileliğimi sonlandırmak yerine Savannah'ı dünyaya getirmeye, onu kayıtsız şartsız ve pişmanlık duymadan sevecek tek kişiye vermeye karar verdim."

"Katie'yi tanımıyordun bile."

Maggie zorla gülümsedi. "Zengin, güzel, inatçı ve sana aşık. Gençken katıldığı şu aptal realite şovunu saatlerce izledim. O şovda senden ne kadar sık bahsettiğinden haberin var mı?"

Dean başını salladı. O şovu yıllardır düşünmemişti.

"O zaman bile sana tapıyormuş. Ağabeyi Jack'in hikayesini takip ettim, Teksas'ta evleneceğini biliyordum ve ikiniz de orada olacaktınız. İkiniz de ayrılmadan önce Savannah'ı Teksas'a götürebilmek için doktorumdan suni sancı vererek doğumu başlatmasını istedim. Savannah'ı bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Kolay olacağını sanıyordum."

Dean'in kalbi sıkıştı. Maggie Savannah'ı geri isteyecekti. Katie'yi, Savannah'ın gülüşünü izlerken yüzünde oluşan meleksi tebessümü düşündü.

"Katie mükemmel bir anne," dedi Dean.

"Onu geri istemeyeceğim. Onu bırakmak zordu ama doğru olanı yaptığımı biliyorum. Anne ve babasıyla sevgi dolu bir evde büyüyecek. Eğer onu yanımda tutsaydım kızımı paylaşmaktan nefret ederdim. Babasını da paylaşmak istemezdim." Maggie'nin üzüntüsü çok belliydi. Dean onu üzdüğü için kendine küfretti.

"Yani bu kadar mı? Çekip gidiyorsun ve asla arkana bakmayacaksın, öyle mi?"

"Artık ikinizin tekrar beraber olduğunuzu öğrendiğime göre kendi hayatıma devam edebilirim."

Dean'in kaşları çatıldı. "Kimliğini gizli tutmak için çok uğraşmışsın. Eninde sonunda gerçeği bana söyleyecek miydin yani? Tüm bunları Katie ile tekrar birleşmem için mi yaptın?"

"Seni sevdim, Dean. Beni sevmemenin senin suçun olmadığını fark ettiğimde en azından Savannah'a iyi bir hayat şansı verebileceğimi biliyordum. Savannah ancak bir mutluluk pastasının üstündeki krema olabilir, pastayı bir arada tutan yapışkan değil. Sen ve ben o pasta değildik."

Dean Maggie'nin kızını terk ettiği için dünyadaki en bencil kadın olduğunu düşündü. "Seni sevmek istedim," diye fısıldadı.

Maggie gözyaşlarını silerek kendini gülümsemeye zorladı. Tezgâhtan uzaklaşıp Dean'in yanına geldi. Parmak uçlarında yükselerek Dean'in yanağını usulca öptü. "Güle güle, Dean. Kızlarına iyi bak."

Katie çantalarını kapının yanına bırakıp, Bayan Hoyt ile Savannah'ın sesini duyduğu oturma odasına koştu.

Katie odaya girince Bayan Hoyt, "Ah, bak, annen dönmüş," dedi.

"Küçük kızım neredeymiş bakalım?"

Savannah gülümsedi ve Katie son birkaç gündür üstüne yerleşen çılgınca duyguların hepsinden sıyrıldı. "Beni özledin mi?" Katie Savannah'ın minik burnunu öperek ona sıkıca sarıldı.

"Çok uslu bir bebek. Birazcık fazladan huysuzluğu vardı. Sanırım seni özledi."

"Tanrı biliyor ya, ben de onu özledim. Dean evde mi?"

"Erken çıktı. Öğlen döneceğini söyledi."

Katie tüm zamanını Savannah'a ayırdı. Valizlerini boşaltma işini uyku vaktine kadar erteledi. Bu kıymetli anları ev işi yaparak harcamaya gerek yoktu. Minik kızını seviyordu. Minik kızının babasını seviyordu.

Öğleden sonra saat üçte Savannah gözlerini artık açık tutamaz olmuştu.

Katie Dean'i arayıp telefonuna eve döndüğüne dair mesaj bırakmıştı. Dean onu geri aramayınca telefonunu ofisindeki şarjda bırakmış olabilir diye bakmaya karar verdi. Dean'in ricası üzerine birlikte yaşamaya başladıklarından beri Katie şarj aletini birkaç kez işe götürmüştü.

Dean'in masasının üstündeki şarja takılı bir telefon yoktu. Dean'in koltuğuna oturdu, sabit hattından ofisi aradı.

Jo, onu birkaç gündür ofiste görmediğini ve Dean'in acil bir durum olmadıkça rahatsız edilmek istemediği talimatını verdiğini söyleyince, Katie'nin tüyleri diken diken oldu.

"Seninle ilgili olabileceğini düşünmüştüm," dedi Jo.

"Sanırım olabilir... Benimle Florida'ya gelmedi."

"Burada değil. Onu görürsen adamları zapt ettiğimi, fakat yarın veya en geç cuma günü ortalarda bir görünse iyi olacağını söyle."

"Söylerim."

Neler oluyor? Telefon konuşmalarında, her şey normal görünüyordu.

Şu anda buzdolabında soğuyan bir şarap vardı, bu sayede Katie bu gece yemekte ona Savannah›ın gerçek babası olduğunu söyleyecekti.

Katie ofisten çıkmak için arkasını döndüğünde telesekreterin üzerindeki ışığın yanıp söndüğünü fark etti. Düğmeye yanlışlıkla iki kez bastı ve telesekreter yeni mesajı bulana kadar eski mesajları çalmaya başladı.

Katie'nin yolculuğa ilk çıktığı zamandan bir mesajı vardı. Jo, ofisten aramıştı. *Aranmamayı istemesinden önce gelmiş olmalı.*

Tanımadığı bir sesin mesajı yüzünden Katie kendini tekrar koltuğa bıraktı. *Maggie'nin teyzesinin The Valley'de yaşadığını öğrendim. Tıpkı söylediğin gibi. Bebeği dünyaya getirmeden önce onunla kalıyormuş. Elimde yeni bir adres var. Beni ara.*

"Biliyor." Katie odaya bakındı. "Biliyor."

Çalan sonraki mesaj telefonun kapanma sesiydi. Gelen kutusunun devamı boştu.

O anda Katie'nin içinde hissettiği her şey kadar boştu.

O sırada Dean'in Maggie ile birlikte olduğuna dair en ufak şüphesi yoktu. Onunla konuşuyordu, ona içini açıyordu... *Çocuğunun gerçek annesine.*

"Aman Tanrım."

Katie ofisten çıkarak oturma odasına geçti. Volta atıyordu, düşünüyordu. Endişeliydi.

Maggie ile Dean nişanlıydı. Dean gerçeği öğrendiğine göre ya ilişkilerine devam etmek isterse? Katie'nin gerçeği ondan sakladığını biliyor muydu? Katie ona söylemediği için kızmış mıydı?

Dakikalar yavaşça ilerleyerek saatlere dönüştü. Katie Dean'i cebinden bir kez daha aramayı denedi ama mesaj bırakmadı.

Savannah uykusundan erken uyandı, her zamankinden daha mızmızdı. Belki de Katie'nin gerginliği yüzünden sabrı azalmıştı. Dean Savannah'ı isterse elinden ne gelirdi? Tüm denklemin ikisinin de hiç düşünmediği o kısmı: *Ya Savannah'ın babası ortaya çıkarsa?* Babasının ortaya çıkmasına gerek yoktu. Savannah zaten babasıyla yaşıyordu.

Katie aralarındaki gözden çıkarılabilir bağdı.

Her biri bir öncekinden daha acı yüklü saatler geçti. Dean isterse Katie kendini gitmeye zorlayabilir miydi? Her şey çok iyi gidiyordu... Doğru yöne ilerliyordu.

Bu neden oluyordu? Neden şimdi?

Katie garaj kapısının sesini duydu ve avuçları kaşınmaya başladı.

Dean garaj kapısından geçti, anahtarlarını tezgâha bıraktı ve sersemlemiş bir hâlde evine girdi.

Biraz sükûnet istiyordu. Aklının hızla çalışmadığı, imkânsız çözümlere ulaşmadığı bir an. Katelyn'e Savannah'ın annesinin kim olduğunu söylediği anda, daha da önemlisi babasının kim olduğunu açıkladığında her şey değişebilirdi.

Dean çalışma odasına geçti, kendine sek bir içki koydu ve düşüncelerini toparladı. Bugünün bir kavuşma günü olması gerekiyordu. Katie'yi üç gün ve üç gecedir görmemişti. Onu özlemişti.

"Seni aramaya çalıştım." Katie'nin tereddütlü sesi Dean'i kendine getirdi.

Dean arkasını döndüğünde Katie'nin kucağında Savannah ile kapıda durduğunu gördü.

"Özür dilerim. Ben-" Dean başını eğdi ve içkisini yudumladı.

"Maggie ile birlikteydin," dedi Katie.

Dean'in gözleri Katie'nin bakışıyla çakıştı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Telesekreterinde bir mesaj vardı."

Dean Nathan'ın aradığını unutmuştu. Daha fazla viski yudumlayarak boğazıyla birlikte Maggie'nin görüntüsünü de zihninden yakıp atmaya çalıştı. "Savannah'ın annesi... Maggie."

Katie bu sözler canını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Sen de babasısın." Başını çevirme sırası Katie'deydi.

Dean bardağını sımsıkı kavradı. "Biliyor muydun? Ne zamandan beri biliyordun?"

Katie odaya girdi, Savannah'ı salıncağına koydu ve kemerini bağladı. "Florida'ya gitmeden hemen önce Patrick'le konuştum... Bekle, bu tam olarak doğru değil. Gitmemden birkaç gün önceydi."

Dean'in suçluluk duygusu hızla öfkeye dönüşmeye başladı. "Biliyor muydun?"

Katie salıncağı çalıştırdı ve hafifçe itti. "Oteldeki kameralarda Maggie'nin görüntülerini bulmuş, hem de o geceye ait görüntülerini. Babasının kim olduğunu tahmin ettim."

"Bana neden söylemedin?"

"Söyleyecektim."

"Ne zaman?" Dean sesini yükseltmişti, Savannah'a baktı ve sesini yeniden alçalttı. "Bunu benden ne kadar saklayacaktın, Katelyn?"

"Florida'dayken bunu düşündüm. Sana o zaman söylemek istedim ama telefonda yapamadım. Ben burada değilken senin Maggie'ye gittiğini düşünmeye katlanamadım. Ama her hâlükârda gittin. Bütün gün burada durup onunla olduğunu düşündüm. Çocuğunun gerçek annesiyle." Katie elini saçında gezdirdi. "Bu tabloda benim yerim neresi?"

"Lanet olsun, Katie."

"Lanet olsun, ne? Savannah *senin* kızın. Bense, gerçek annesinin yedeğiyim."

"Sen bir yedek değilsin."

"Öyleyim. Artık Savannah'ın benden ziyade sana ait olduğunu bildiğine göre elimden ne gelir? Maggie ile beraberdin, onunla evlenmeye hazırdın. Ondan bir çocuğun var. Bununla mücadele edemem."

Dean Katie'yi hiç bu kadar kırılgan ve korkmuş görmemişti. Maggie'nin, Savannah'ı ondan saklama kararından ve çocuğunu Katie'nin kapısına bırakmasından dolayı karmaşık duygular içinde olsa da, hayatını kiminle birlikte geçirmek istediği konusunda emindi. Bardağını bıraktı, odanın diğer tarafına geçti ve Katie'ye sarılmaya çalıştı.

Katie gözyaşları içinde elinden sıyrıldı.

Dean, Katie onu reddettiği için irkildi.

Katie kollarını kendi beline doladı. "Size engel olmayacağım. İkinizi de ailenizi parçalamayacak kadar çok seviyorum."

Eve gelirken, Dean'in aklında Katie ile birlikte bu sorunu nasıl halledecekleri konusu vardı. Savannah bir gün gerçek annesinin kim olduğunu bilecek mi, diye birlikte karar vereceklerdi.

"Bana bak, Katie. Ailem sensin," dedi Dean. Dean ikinci kez Katie'nin önüne geçti, onu kollarının arasına çekerek bu kez kaçmasına izin vermedi. "Savannah'ın annesi de sensin."

"Tüm gününü Savannah'ın annesiyle birlikte geçirdin. Çağrılarıma cevap vermedin." Katie geri çekildi.

Dean onu kendine çekerek gözlerine baktı. "Günümü yanıtlar elde ederek geçirdim. Maggie çocuğumu doğurdu ve bana söylemedi. Ne düşündüğünü öğrenmek zorundaydım. Maggie'nin yanından ayrıldıktan sonra tüm bunları sana nasıl anlatacağımı düşünerek arabayla dolaştım. Maggie'ye âşık değilim. Bunu o da biliyordu, hem de Savannah'ı dünyaya getirmeden çok uzun zaman önce."

Katie Dean'in kollarından kurtulmak için çırpınmayı bir anda kesti. "Ona âşık değil miydin?"

"Değildim, Katie. Aynı anda iki kadını sevmem imkânsız. Maggie başka birini sevdiğimi biliyordu."

Katie gözyaşlarının arasından gözlerini kırpıştırdı. "Beni mi?"

"Tabi ki seni," dedi Dean hafifçe gülümseyerek. "İçimi okumuş. Savannah'a hamile kaldığını öğrenince onu sana vermeye karar vermiş, çünkü baba olmaya hazır olduğumu düşünmüyormuş ve senin anne olmak istediğini biliyormuş."

"Bunu nasıl bilebilir, Dean?" Katie titriyordu, fakat Dean onu bırakmayı reddetti.

"Erkeklik kanunun bir yerinde yazan, eski sevgili hakkında konuşmama kuralını unuttum. Senin hakkında çok konuştum... Çok fazla konuştum. Bu konuşmalardan birinde veya laf arasında söylediğim bir söz seni hâlâ ne kadar çok sevdiğimi fark etmesini sağlamış. Maggie eninde sonunda birbirimizi yeniden bulacağımıza, barışacağımıza inanmış."

"Ya hiç başaramasaydık? Ya Savannah'ı alıp ülkeden ayrılsaydım?"

Dean ellerini Katie'nin kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Maggie, o zaman bana gerçekleri söyleyecekmiş."

Katie titremeyi kesmişti ve gözyaşları kuruyordu. Dean Katie'yi izleyerek kanepeye oturdu.

"O... Maggie... Savannah'ı geri istiyor mu?" Katie'nin sorusu acı yüklüydü.

Dean Katie'nin alnını öptü. "Hayır. Anne olmaya hazır değil. Savannah'ı bırakmasına dair açıklamasından hoşlandığımdan emin değilim, ama olan oldu."

Katie Savannah'a baktı. "Çocuk sahibi olabilen ama bir anne veya baba olamayan bir sürü insan var."

İkisi de salıncaktaki Savannah'ı izledi, düşüncelerinde kaybolmuşlardı.

Katie Dean'in kolunu sıktı. "Özür dilerim, Dean. Savannah ile ilgili gerçeği sana öğrendiğim gün söylemeliydim. Bencil yanım ve güvensizliklerim bana engel oldu."

Dean onu susturdu. Katie güvensiz biri değildi. "Kendini suçlu hisseden sadece sen değilsin. Savannah'ı doktoruma götürüp babalık testi yaptırdım."

"Sen ne? Ne zaman?"

"Sen gittikten sonraki gün. Savannah ile birlikte bırakılan mektubu ve Maggie ile yaptığımız konuşmaları düşünüp duruyordum. Çocuğumu dünyaya getirdiğine ve bana söylemediğine inanamıyordum. Ama karşımda bu yumurcak vardı." Dean başıyla küçük kızını işaret etti ve gülümsedi. "Prescott burnuna sahip." Dean artık bunu kendi yüzündeki kadar net görüyordu. "Savannah'ın benim çocuğum olmasının mümkün olduğunu biliyordum."

"Gerçekten de burnu sana çekmiş. İştahı da."

"Ben de sana telefonda söylemek istemedim," dedi Dean.

Dean avucunu Katie'nin yanağına koydu. "Maggie'ye asla geri dönmezdim. Doğru, bana ait olanın, kendi yarattığımın so-

rumluluğunu alacak şekilde yetiştirildim. Ama onun için seni asla bırakmazdım. Sevdiğim kişi sensin, Katie. Maggie değil. Çocuklarımın annesi olmasını istediğim kişi sensin. Savannah'ın ve evlat edinebileceğimiz diğer çocuklarımızın. Sen benim ailemsin ve senden bir kez daha vazgeçmeyeceğim. İkinizden de."

Dean onu öptü, sözcüklerini mühürleyerek inancını beynine kazımak için elinden geleni yaptı.

Salıncaktan gelen alkış sesi öpüşmelerini kısa kesmelerine sebep oldu.

Savannah yüzünde bir tebessümle oturuyordu ve ellerini çırpıyordu.

Katie'nin gülüşü, Dean'in tüm gün buz kesmiş olan kalbini ısıttı. "Anlaşılan Savannah da onaylıyor."

Katie'nin alnını öptü ve ona sarıldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Dean." Koltuğa kıvrılıp Savannah'ın onları izlemesine daldılar. "Bunun anlamı evleniyoruz demek, değil mi?"

Dean Katie'nin sorusunu komik bularak gülmeye başladı.

Katie onu iterek kaşlarını muzipçe çattı.

Dean'in kahkahaları azalarak kıkırtılara dönüştü. "Dizlerimin üstüne çökmeden önce bir yüzük almayı istiyordum."

"Yüzük mü?"

"Evet, teklif etmeden önce parmağına takacağım parlak bir şey. Bir yüzük."

Katie kaşlarını çatarak Dean'in kollarına geri döndü.

"Aslında," dedi bir saniye sonra, "teklif etmek için yüzüğe gerek yok."

"Zaten düğünden önce bir çocuğumuz oldu. Tüm gelenekleri mahvetmek istemiyorum." Dean sabah ilk iş, Katie için mü-

kemmel yüzüğü aramaya gidecekti. Katie Florida'ya gitmeden önce Dean'in aklında zaten bir tane yüzük vardı.

Katie puflayarak nefes verdi. "Ama teklif edeceksin..."

Ah, dostum, Dean fazla yol kat edemeyeceklerini görebiliyordu. "Asıl soru *teklif edip etmeyeceğim* değil, babanla en iyi arkadaşımın bir tüfekle kapıda belirmesinden önce *yapıp yapamayacağım*. Asıl soru bu."

Kıkırdama sırası Katie'deydi. Bacaklarını altında topladı ve kollarını Dean'in beline doladı.

"Ne? Bu kadar mı? Daha fazla zorlama yok mu?"

"Hayır."

"Neden?" Öyle kolayca vazgeçmek Katie'ye göre değildi.

"Babamla ağabeyime Savannah ile tanışmaya gelmeden önce iki gün beklemelerini söyledim."

Dean başını arkaya atıp güldü. Katie de ona katılınca günlerin ve haftaların ağırlığı yok olup gitti.

Final

Katie bir kez daha yemeği yakarken, Savannah'ı oynaması için portatif oyun parkına koydu. "Bana bir aşçı tutmamı hatırlat," dedi kızına.

Savannah kendi kendine agulayarak oyun parkının kenarına zıpladı. On aylık olmuştu ve ilk adımını atmaya yaklaşmıştı.

"Yemek pişirmek bu kadar zor olmamalı."

Savannah mırıldandı, "Ba... Ba..."

"Evet, o daha iyi bir aşçı. Bana hatırlatma."

"Ba. Ba."

Katie kaşlarını çatarak yapış yapış olan makarnayı tencereden çıkardı, lavaboya götürerek çöp öğütücüye attı.

"Ba. Ba."

Katie saçını kulağının arkasına attı ve ellerini lavaboya koydu. Üç karatlık kare kesim pırlanta beyaz altının içine oturtulmuştu ve bileğinde parlayan elmas, bileklikle uyumluydu. Pekâlâ, Katie berbat bir aşçıydı. Evlilik işini gayet iyi idare ediyordu ve anne olmak hakkındaki her şeyi seviyordu.

Hayat daha kötü olabilirdi.

Maggie veda bile etmeden eyalet dışına taşınmıştı. Katie onu ara sıra düşünüyordu, fakat geri dönüp Savannah'ın velayetini talep edeceğinden endişe etmiyordu.

Biraz yasal yardım sayesinde Dean'in soyadı Savannah'ın doğum sertifikasına eklenmişti. Üçü artık gerçek bir aileydi, hem de her bakımdan.

Katie'nin yüzüne bir buket çiçek sokulmadan önce zemin gıcırdadı.

"Güzel karım için," diye fısıldadı Dean arkasından. Dudakları Katie'nin ensesini buldu ve Katie ona doğru eğildi.

"Bunlar ne için?"

"Bir sebebim mi olmalı?"

Katie Dean'in kollarında kıpırdanarak başını yana eğdi. "Bir koca eşine Sevgililer Gününde, doğum günlerinde ve yıldönümlerinde çiçek getirir veya kendini bir konuda suçlu hissediyorsa." Katie çiçekleri koklayıp gülümsedi. "Peki, kendini suçlu hissettiğin konu ne?"

Dean'in güçlü çenesi yapmacık bir öfkeyle açıldı. "Gücendim."

"Ha! Gücenmek için bundan fazlası gerek. Biliyorum. Pişirdiklerimi yiyorsun ve gücenmiyorsun."

Dean Katie'nin arkasına, lavabonun içine baktı. "Anlaşılan bu akşam yırtıyorum."

Katie çiçeklerin saplarıyla onu dürttü. "Hey!"

"Sorun değil. Prescott kızlarımı dışarı çıkaracağım."

"Sahi mi?"

"Evet ve bir çanta hazırla, geceleyeceğiz."

"Sahi mi?"

"Evet." Dean eğildi ve akmaya devam eden suyu kapattı.

"Vay canına," dedi Katie. "Bu tür bir suçluluk duygusu için korkunç bir şey yapmış olmalısın."

Dean çiçekleri Katie'nin elinden alıp tezgâha koydu. Katie'nin bedenini kendine doğru çekip onu lavaboya yasladı.

"Bir kocanın eşine çiçek aldığı özel günlerden birini unutuyorsun."

Katie dudaklarını büzüştürdü ve Dean bu kadar yakınındayken onu ciddiye almaya çalıştı. "Aklıma gelmiyor."

"Yarın günlerden ne?"

"Doğum günüm değil."

Dean Katie'nin burnunu öptü. "Anneler Günün kutlu olsun, Katie."

Katie'nin ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Unutmuşum." O günü yıllarca göz ardı etmişti, çünkü kutlayabileceği kimse yoktu. Televizyonda birkaç reklam görmüştü ve Dean'le bunun bir anne olarak geçireceği ilk Anneler Günü olacağına dair şakalaşmışlardı... ama aklından çıkmıştı. "Anneler Günü."

"Öyle. Ben de seni ve kızımızı dünyadaki en mutlu yere götüreceğim."

Katie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Oraya yıllardır gitmemiştim."

"Kutlama için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Katie dudaklarını Dean'in dudaklarına götürerek ona bir öpücükle teşekkür etti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Dean Katie'yi tekrar öperek Savannah'ı oyun alanından aldı. "Annene, Anneler Günün kutlu olsun dedin mi?" diye sordu.

"Ba. Ba."

"Şimdilerde bunu kaptı. Umarım bir ara *anne* dediğini de duyacağım." Katie tencereyi yıkayarak kuruması için bir havlunun üstüne koydu. *Evet, aşçı tutmanın vakti geldi.*

"Postalar tezgâhın üstünde," dedi Dean.

Katie mektupları aldı ve gereksizleri parmağıyla ayırarak geçti.

Yığının içinde Katelyn Prescott adına kartpostal şekilli bir zarf vardı. Florida'dan gönderilmişti. Katie zarfı açtığında ön kısmında *Anneler Günün Kutlu Olsun* yazılı, çiçekli bir kartpostal buldu.

Sevgili Katelyn,

Dilerim bu kart eline ulaşır. Yeni hayatında mutlu olduğunu umuyorum. Bu ve gelecekteki her Anneler Günü'nün sana çok hak ettiğin mutluluğu getirmesini dilerim. Güçlü ve güzel bir kadın oldun, arkadaşım olmasından onur duyacağım birisin.

Berbat bir anne oldum, fakat bana düzgün sayılabilecek bir büyükanne olma fırsatı verirsen sevinirim. Eğer bir davet gelirse seni ziyaret etmeyi ve ailenle tanışmayı çok isterim.

Her şey gönlünce olsun,

Annie

"Katie?"

Katie kartı havada salladı. "Annemden."

Dean, Savannah'ı zıplatmayı bıraktı. "Şaka yapıyorsun."

"Ziyarete gelmek istiyor." Annesinin notu bariz bir zeytin dalıydı. Katie gülümsedi. Kalbinde annesine karşı oluşan buzdan duvar çözülmeye başlamıştı.

Dean Katie'nin yanına gelip kartpostala baktı. "*Sen* ne istiyorsun?"

Katie sevdiği adamın gözlerine baktı. "Sanırım zamanı geldi. Geçmişi arkamızda bırakalım ve önümüze bakalım."

"Kolay olmayacak," diye hatırlattı Dean.

"Hayattaki güzel şeyler asla kolay olmaz."

Dean Katie'ye sarıldı, Savannah ikisinin arasında sıkışmıştı.

"Ba... Ba..."

Katie homurdandı. "Anne. Hadi ama. Küçücük bir *anne* der misin?"

Savannah kıkırdadı. "An."

Katie ciyakladı. "Duydun mu? *An* dedi."

Övgüden hoşlanan Savannah tekrar söyledi. "An."

Katie, "Ah," diye çığlık atarak Savannah'ı defalarca öptü. Dean'in koluna girdi. "Hadi bakalım. Gidip hazırlanalım. Disneyland'e gidiyoruz."

"An... Ne..."

Teşekkürler

Bu yeni seriye kucak açan hayranlarıma çok teşekkür ederim.

Her zamanki gibi temsilcim Jane'e ve ekibine bu kitabı mümkün kıldıkları için teşekkürler.

Montlake Yayınevi'ne ve Anneler Günü'nü konuya bağlamamı isteyen editörüm Kelli'ye teşekkürlerimi sunuyorum. Gizli bebek hikâyesini herkes okumuştur. Bir bebeğin bir kadının kapısına bırakılmasının vakti geldi, diye düşündüm.

Bu kitap aile hakkında olduğu kadar annelikle de ilgiliydi.

Teşekkürlerimi bu kitabı ithaf ettiğim kişi olan Kayce ile sona erdirmek istiyorum. Sen bir kuzenden, bir dosttan daha fazlasısın. Sana gece gündüz, her zaman güvenebilirim... Ve daima yanımda olacağını biliyorum. Umarım kızların senin gibi bir anneleri olduğu için ne kadar şanslı olduklarını biliyordur.

Seni seviyorum!

Catherine